

59/1-50

புது முயற்சி

செந்தமிழ் மலர்

முதற்பத்தகம் : : நான்காம் பாரம்

9 - JAN 1950

தொகுப்பாளர் :
வித்துவான் தி. சி. குழந்தைவேல் முதலியார்,
தமிழாசிரியர், திருச்சிராப்பள்ளி

TB
031(9)
NSO
86530

சங்கடராமன் கம்பெனி
கும்பகோணம்

[விகி. கு. 1-4-0]

புதுமுறைச்
செந்தமிழ் மலர் மாலை

முதற் புத்தகம் :: நான்காம் பாரம்

தொகுப்பாளர்:

வித்துவான் தி. சி. குழந்தைவேல் முதலியார்,

தமிழாகிரியர்,

செயிண்ட் ஜோசப் கல்லூரி,

திருச்சிராப்பள்ளி

V. S. வெங்கடராமன் கம்பெனி

பப்ளிஷர்ஸ் : : சும்பகோணம்

பதிவு செய்தது]

[விலை கு.]

TB
031(9)
NSO

முன் னு ரை

நமது சென்னை அரசியலார் தமிழ்மொழியை முதன் மொழி யாக்கியிருப்பது மகிழ்ச்சியுடன் பாராட்டற்குரியது. அதற்கேற்பத் தமிழ் மொழி வளம்பெறும் வகையில் பாடதிட்டங்களை அண்மையில் மாற்றி யமைத்திருக்கிறார்கள். 1949-ல் வெளிவந்த அப்பாடதிட்டத்தைப் பின்பற்றிப் புதுமுறைச் செந்தமிழ் மலர் மாலை என்னும் இந்நூல் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

இத்தொகை நூலில், செய்யுட் பகுதியில் தோத்திர நூல்கள், நீதி நூல்கள், காப்பியங்கள், சங்க இலக்கியங்கள், புதுமைக் கவிகள் ஆகிய வற்றிலிருந்து இனிய, அரிய செய்யுட்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றுள்ளன; கற்பவர் நலங்கருதி ஆங்காங்கே குறிப்புரையும் வினாக்களும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன.

86530

உரைநடைப் பகுதியில் இலக்கியம், வரலாறு, கலைவளம், விஞ்ஞானம், சிறு கதை, நாடகம், கடிதம், பயணம், தொழில், தேசியம் முதலிய கட்டுரை வகைகள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளன. கட்டுரை முடிவில் குறிப்பும் பயிற்சியும் தரப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் மாணவர்களுக்குச் சிறந்த அறிவையும் செந்தமிழ்த் தேர்ச்சியையும் அளிக்குமென்று பெரிதும் நம்புகிறேன்.

*இக்குறியுள்ளவை சிறப்புப் பயிற்சிக் குரியனவாகும்.

தமது அரிய செய்யுட்களையும் கட்டுரைகளையும் இந்நூலில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி அநுமதி வழங்கிய பேரறிஞர்களுக்கு என்னு டளமார்ந்த நன்றி உரியதாகுக.

இந்நூலை ஆதரிக்குமாறு கல்வி அதிகாரிகளையும், தலைமை யாசிரியர்களையும், தமிழாசிரியர்களையும் வேண்டுகிறேன்.

சீராப்பள்ளி }
—1949 }

தி. சி. சூழந்தைவேலன்

உள்ளுறை

பாமலர்ப் பகுதி

OFFICE OF THE REGISTRAR
9 - JAN 19

MADRAS

பக்கம்

I. துதி மலர் 1-4

1. சமரசம் 2. சன்மார்க்கம் 3. நடராசரின் திருவடிவம்
4. அடியார் இயல்பு 5. ஆட்கொள்ள வேண்டுகல்
6. திருப்புகழ் 7. கிரிஸ்துநாதரின் தோற்றப் பொலிவு
- *8. தமிழ்த் தெய்வம்

II. நீதி மலர்

- 1 திருக்குறள் ... 5
- *2. நாலடியார் ... 6
3. பழமொழி ... 7
4. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா ... 8
- 5 அறநெறிச்சாரம் ... 9

III. கதை மலர்

1. பாஞ்சாலி சபதம் ... 13
2. குசேலோபாக் கியானம் ... 15
3. நளவெண்பா ... 18
- *4. இரட்சணிய யாத்திரிகம் ... 24
- *5. வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் 28
6. புத்தர், மகனையிழந்த தாயின் மனந்தேறச் செய்தல் 32

IV. சிறுநூல் மலர் 35-37

- *1. திருவேங்கடத்தந்தாதி 2. நால்வர் நான்மணிமாலை
- *3. கலைசைச் சிலேடை வெண்பா

V. வருணனை மலர் 38-39

- *1. இளவேனில் 2. முழுமதித் தோற்றம் 3. நெற்கதிர்
- *4. போர்க் காட்சி

VI. உதிர்ந்த மலர் 40-41

1. சொல் நயம் *2. சாதூரிய வினா 3. யானைப் பரிசு
- *4. சீட்டுக் கவி

VII. பழைமைப் பாமலர் 42

- *1. சிறுமியின் அன்பு *2. மக்கட் சிறப்பு *3. சான்றோர்
- சேர்க்கை 4. உணவே உயிர்

VIII. புதுமைப் பாமலர் ... 43-44

1. சுதந்திரத் திருநாள் 2. தமிழின் இனிமை 3. வா

உரைமலர்ப் பகுதி

		பக்கம்
1.	அறிவுரை கவியோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்	1
* 2.	ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதஞ் செட்டியார், M.A., Ph., D.	5
* 3.	ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை இராவ்சாகிப் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A., B. L.	10
4.	பெனிஸிலின் டாக்டர் நீ. ரா. ஸ்ரீனிவாசன் M.Sc., Ph. D.	14
5.	கபட சந்நியாசி இராவ்சாகிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், G.B.V.C.	23
6.	இமயமலை பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயர், B. A., B. L.	27
* 7.	தந்தையும் மகனும் தொ. மு. பரஸ்கரத் தொண்டமான், M. A., B. L.	30
8.	தொழில் வளம் கவியோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்	36
9.	திருவள்ளுவர் திருநாள் கா. நமச்சிவாய முதலியார்	41
10.	அணுகுண்டும் டெலிபிரிண்டரும்	44
* 11.	இயற்கைப் பாட்டு வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன், B. O. L.	47
12.	சந்திரிகையின் கதை அமரகவி சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்	52
13.	தமிழர் கலைகள் 'கல்கி' ஆசிரியர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி - ப. நீலகண்டன்	57
* 14.	வாணிகம் வித்துவான் தி. சி. குழந்தைவேல் முதலியார்	62
15.	கப்பல் யாத்திரை M. இலக்ஷ்மியம்மாள், M. A., L. T.	67
16.	நிலவறைகள் இராவ்பகதூர் C. M. இராமச்சந்திர செட்டியார், B.A., B.L.	71
17.	மன்னிப்பு சினிமா டைரக்டர் ப. நீலகண்டன்	75
18.	பத்திரிகைச் சிறப்பு வி. நா. மருதாசலக் கவுண்டர்	84
19.	அமரகவி பாரதியார் கடிதம்	89
* 20.	கற்றாய்ந்தொழுகல் அட்டாவதானம் வீராசாமி செட்டியார் பண்டைக் காலத்து உரைநடை	91 95

க்ருதியுள்ளவை சிறப்புப் பதிற்சிக்குரியனவாகும்.

எச். ஏ. கிருஷ்ணாப் பிள்ளை
(செய்யுள் : பக்கம் 24)

கவிமணி சி. தேசிகன்
(செய்யுள் : பக்கம் 32)

புதுமுறைச்
செந்தமிழ் மலர் மாலை
முதற் புத்தகம்

பாமலர்ப் பகுதி

I. துதி மலர்

1. சமரசம்

உலகினில் துன்பம் நீங்க உண்டனை நஞ்சை, அன்பே
சிலுவையில் நின்று செந்நீர் சிந்தினை, அரசை நீத்து
விலகினை, மாடு மேய்க்க விரும்பினை, அடியும் தாங்கி
இலகினை, சமரசத்தை எண்ணினால் துயரம் போமே.

—திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்

2. சன்மார்க்கம்

அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட் கெல்லாநான் அன்புசெயல் வேண்டும்
எப்பாரும் எப்பசமும் எங்ஙனும்நான் சென்றே
எந்தை, நின தருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்
செப்பாத மேனிலைமேற் சுத்தசன் மார்க்கம்
திகழ்ந்தோங்க அருட்சோதி செலுத்தியிடல் வேண்டும்
தப்பேது நான்செயினும் நீபொறுத்தல் வேண்டும்
தலைவலினைப் பிரியாத நிலைமையும்வேண் டுவனே.

—இராமலிங்க சுவாமிகள்

3. நடராசரின் திருவடிவம்

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ்
வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல்
மேனியில் பால் வெண்ணீ றும்
இனித்த முடைய எடுத்தபொற்
பாதமும் காணப் பெற்றூல்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே
யிந்த மாநிலத்தே.

—திருநாவுக்கரசர்

4. அடியார் இயல்பு

மெய்தான் அரும்பி விதிர்விதிர்(து)ன்
 விரையார் கழற்கென்
 கைதான் தலைவைத்துக் கண்ணீர்
 ததும்பி வெதும்பியுள்ளம்
 பொய்தான் தவிர்ந்துண்ணிப் போற்றி
 ச ய ச ய போற்றியென்னும்
 கைதான் நெகிழ விடேன்உடையாய்
 என்னைக் கண்டுகொள்ளே.

— மாணிக்கவாசகர்

5. ஆட்கொள்ள வேண்டுதல்

தெரியேன் பாலகனாய்ப்
 பலதீமைகள் செய்துமிட்டேன்
 பெரியேன் ஆயினபின்
 பிறர்க்கேயுழைத்(து) ஏழையானேன்
 கரிசேர் பூம்பொழில்சூழ்
 கனமாமலை வேங்கடவா!
 அரியே! வந்தடைந்தேன்
 அடியேனையாட் கொண்டருளே.

— திருமங்கையாழ்வார்

6. திருப்புகழ்

இருவினையின் மதிம யங்கித்	திரியாதே
எழுநரகி லுழலு நெஞ்சுந்	றலையாதே
பரமருகு அருள்நி னைந்திட்	டுணர்வாலே
பரவுதரி சனையை யென்றெற்	கருள்வாயே
தெரிதமிழை யுதவு சங்கப்	புலவோனே
சிவனருளு முருக செம்பொற்	கழலோனே
கருணைநெறி புரியு மன்பர்க்	கெளியோனே
கனகசபை மருவு கந்தப்	பெருமாளே.

— அருணகிரிநாதர்

7. கிறிஸ்துநாதரின் தோற்றப் பொலிவு

அருள்பழுத்த திருமுகமண் டலத்தி னானை
 அளிநிறைந்த கமலலோ சனத்தெம் மானைத்
 தெருள்பழுத்த சீவமொழி கனிவா யானைச்
 சென்மவிடாய் தணித்தருள்சீர் பாதத் தானை
 மருள்பழுத்த மனத்தேனைத் தெருட்டி னானை
 வான் கதிக்கு வழிதிறந்த வலத்தி னானை
 இருள்பழுத்த நரகடைத்த எம்பி ரானை
 என்றுகொலோ கண்குளிர்க் காணு நாளே.
 —எச். ஏ. கிருஷ்ணப் பிள்ளை

8. தமிழ்த் தெய்வம்

மறைமுதற் கிளந்த வாயான்
 மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
 இறைவர்தம் பெயரை நாட்டி
 இலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
 அறைகடல் வரைப்பிற் பாடை
 அனைத்தும் வென்(று) ஆரியத் தோடு
 உறழ்தரு தமிழ்த்தெய் வத்தை
 உள்நினைந்(து) ஏத்தல் செய்வாம்.
 —கருணைப்பிரகாச சுவாமிகள்

குறிப்புரை

1. உண்டனை - உண்டாய்; செந்நீர் - இரத்தம்; இலகினை - விளங்கினாய்.

2. ஆருயிர்கள் (அருமை + உயிர்கள்) - சீவராசிகள்; பார் - உலகு; பதம் - நிலை; எந்தை - என் + தந்தை; செப்பாத - சொல்ல முடியாத; மேனிலை - மேல் + நிலை; வேண்டுவன் - வேண்டுவேன்.

3. குனித்த - வளைந்த; குமிண் கிரிப்பு - புன்கிரிப்பு; பனித்த - (கங்கை நீரால்) குளிர்ந்த; இனித்தம் - இனிமை; எடுத்த பொன் பாதம் - தூக்கிய திருவடி; மனித்தப் பிறவி - மனிதப் பிறப்பு (விரித்தல் விகாரம்).

4. மெய் - உடல்; அரும்பி - மயிர்க்கூச்செறிந்து; விதிர் விதிர்த்து - நடுநடுங்கி; விரை ஆர்கழல் - வாசனை பொருந்திய திருவடி; வெதும்பி - கொதித்து; தவிர்ந்து - நீக்கி; கண்டு கொள் - அடிமையாக ஏற்றுக்கொள்.

5. கரி - யானை ; பொழில் - சோலை ; கனம் - மேகம்.

7. அளி - கருணை ; லோசனம் - கண் ; கனி - உருக்கமாகக் கூறும் ; விடாய் - தாகம் ; மருள் - அறியாமை, மயக்கம் ; வாண்கதி - தேவர் உலகம் ; வலம் - பலம்.

8. கிளந்த - அருளிச்செய்து ; முகிழ்மதி - பிறைச் சந்திரன் ; வேணி - சடை ; இறைவர் - சிவபெருமான் தம் பெயரை நாட்டிச் செய்த இலக்கணம் ' இறையனார் அகப்பொருள் ' ; நாட்டி - வைத்து ; அறை - ஒலிக்கின்ற ; வரைப்பு - எல்லை (உலகம்) ; பாடை - பாஷை ; ஆரியம் - வடமொழி ; உறழ்தரு - ஒப்பாகும் ; ஏத்தல் - போற்றுதல்.

வினாக்கள்

1. பின்வரும் சொற்றொடர்கள் எவரெவரைக் குறிக்கின்றன? உண்டனை நஞ்சை, செந்நீர் சிந்தினை, அரசை நீத்து விலகினை, மாடுமேய்க்க விரும்பினை, அடியுந்தாங்கி இலகினை.

2. கடவுள் எவ்விதங்களில் அருள்புரியவேண்டுமென்று இராமலிங்க சுவாமிகள் வேண்டுகிறார்?

3. (i) நடராசரின் மேனி, வாய், அணிந்துள்ள நீறு இவையையே எவற்றிற்கு ஒப்பாகும்?

(ii) எப்பொழுது மனிதப் பிறவியும் வேண்டப்படும்?

4. இப்பாட்டில் விவரித்துள்ள அடியாரது பக்திச்செயல்கள் ஐந்து கூறுக.

5. (i) திருவேங்கடமலை எவ்வாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது?

(ii) ஆழ்வார் தமது எச் செயல்களுக்காக இரங்குகிறார்?

6. அருணகிரிநாதர் முருகனிடம் வேண்டுவதென்ன?

7. (i) ஆசிரியர் யாரைக் கண்டுகொள்ள விரும்புகிறார்?

(ii) கிறிஸ்துநாதரின் முகம், கண், வாய், பாதம் இவற்றை எவ்வாறு ஆசிரியர் வருணிக்கிறார்?

8. (i) தமிழ்மொழி எவ்விதங்களில் சிறப்புடையது என்று இப்பாடலில் கூறியிருக்கிறது?

(ii) இறைவர் தம் பெயரை நாட்டிச் செய்த இலக்கண நூல் யாது?

II. நீதி மலர்

1 திருக்குறள்

கல்வி

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி; மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு. 1

இனியவை கூறல்

இனிய வுளவாக இன்னதை கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. 2

ஒழுக்கமுடைமை

ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும். 3

உலகினும் பெரியது

காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது. 4

அறிவுடையோர் செல்வம்

ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே; உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு. 5

நடுவுநிலைமை

சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்
[தொருபால்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி. 6

நட்பு

உடுக்கை யிழுந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு. 7

நாவடக்கம்

தீயினால் சுட்டபுண் உள்ளாறும்; ஆரதே
நாவினால் சுட்ட வடு. 8

முயற்சியின் சிறப்பு

முயற்சி திருவினை யாக்கும்; முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும். 9

கல்வியின் பயன்

கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல், வாலறிவன்
நற்றூள் தொழா அர் எனின். 10

—திருவள்ளுவர்

2. நாலடியார்

செல்வத்தின் சிறப்பு

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும் ;
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும், உலைப்பெய்து
அடுவது போலுந் துயர். 1

மேன்மக்கள் இயல்பு

அங்கண் விசம்பின் அகனிலாப் பாரிக்கும்
திங்களும் சான்றோரும் ஒப்பர்மன்—திங்கள்
மறுவாற்றும் சான்றோர் அஃதாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒருமா சுறின். 2

பெரியாரோடு சேர்தல்

பாலோ டளாயநீர் பாலாகு மல்லது
நீராய் நிறந்தெரிந்து தோன்றாதாம்—தேரில்
சிறியார் சிறுமையுந் தோன்றாதாம், நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து. 3

நட்பிற் பிழைபொறுத்தல்

நல்லா ரெனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லா ரெனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும் ;
நெல்லுக் குமியுண்டு ; நீர்க்கு நுரையுண்டு ;
புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு. 4

புல்லறிவாளர் இயல்பு

தாமேயும் இன்புறார் ; தக்கார்க்கு நன்றற்றார் ;
ஏமஞ்சார் நன்னெறியும் சேர்கலார்—தாமயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவி ஓர். 5

3. பழமொழி

கேள்வியின் சிறப்பு

உணற்(கு)இனிய இன்னீர் பிறிதுழியில் என்னும்
கிணற்றகத்துத் தேரைபோல் ஆகார்;—கணக்கினை
முற்றப் பகலும் முனியாது இனி(து) ஓதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று.

1

கற்றறிந்தார் அடக்கம்

கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாரந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பர்—தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட!
நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்.

2

அறிவின் மாண்பு

அறிவினால் மாட்சியொன் றில்லா ஒருவன்
பிறிதினால் மாண்ட தெவனும்—பொறியின்
மணிபொன்னும் சாந்தமும் மாலையும் இன்ன
அணியெல்லாம் ஆடையின் பின்.

3

தன் வாயால் கெடுதல்

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்—நல்லாய்!
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
துணலும்தன் வாயால் கெடும்.

4

உறவினர் உரைக்கும் உறுதியைக் கேட்டல்

உளைய உரைத்து விடினும் உறுதி
கிளைகள்வாய்க் கேட்பதே நன்றே—விளைவயலுள்
பூமிதித்துப் புட்கலாம் பொய்கைப் புனலூர்!
தாய்மிதித்த ஆகா முடம்.

5

4. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா

குற்றம் கடிதல்

ஈரைந் தலையான் அணுகியபின் ஏகலுற்றுச்
சூரந் தொலைந்தான் சோமேசா! — ஓரின்
வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை, எரிமுன்னர்
வைத்தாறு போலக் கெடும். 1

கொல்லாமை

வேந்துமகன் தேர்க்கால் விடவஞ்சி மந்திரிதான்
சோர்ந்துதன தாவிவிட்டான் சோமேசா! — ஆய்ந்
[துணர்ந்தோர்
தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க, தான்பிறி(து)
இன்னுயிர் நீக்கும் வினை. 2

குடிச் சிறப்பு

மங்கிலியம் விற்றும் வழாதுபணி செய்துவந்தார்
துங்கமறை தேர்கலயர் சோமேசா! — அங்கண்
வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பில் தலைப்பிரிதல் இன்று. 3

மானத்தின் உயர்வு

அச்சுவத்தா மாப்பட்டான் என்ன அமர்துறந்தான்
துச்சில் துரோணனென்பான் சோமேசா! — நச்சும்
மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின். 4

சான்றண்மை

வன்மைச் சுயோதனற்கும் வாரோர் சிறைமீட்டான்
தொன்மை நெறித்தருமன் சோமேசா!-பன்முறையும்
இன்னொசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு. 5

— சிவஞான முனிவர்

5. அறநெறிச்சாரம்

கல்விச் செருக்கு

பலகற்றோம் யாம்என்று தற்புகழ வேண்டா
அலர்கதிர் ஞாயிற்றைக் கைக்குடையும் காக்கும்
சிலகற்றூர் கண்ணும் உளவாம் பலகற்றூர்க்கு
அச்சாணி அன்னதோர் சொல்.

1

இன்னு செய்யாமை

பிறர்க்கின்னா செய்தவின் பேதைமை இல்லை
பிறர்க்கின்னா தென்றுபேர் இட்டுத்—தனக்கின்னா
வித்தி விளைத்து வினைவிளைப்பக் காண்டலின்
பித்தும் உளவோ பிற.

2

பிறர்க்குதவி

காலொடு கையழுக்கிப் பிள்ளையை வாய்நெரித்துப்
பாலொடு நெய்பெய்யும் தாயனையர்—சால
அடக்கத்தை வேண்டி அறன் வலித்து நாளும்
கொடுத்துமேற் கொண்டொழுகு வார்.

3

நன்றியில் செல்வம்

உப்புக் குவட்டின் மிசையிருந் துண்ணினும்
இட்டுண்ணக் காலது கூராதாம்—தொக்க
உடம்பும் பொருளும் உடையானோர் நன்மை
தொடங்காக்கால் என்ன பயன்?

4

அறிவு

பாம்புண்ட பால்எல்லாம் நஞ்சாம் பசுவுண்ட
தேம்படு தெண்ணீர் அமுதமாம்—ஓம்பற்கு
ஒளியாம் உயர்ந்தார்கண் ஞானம் அதுபோல்
களியாம் கடையாயார் மாட்டு.

5

— முனைப்பாடியார்

குறிப்புரை

1. திருக்குறள் — சிறந்த குறள் வெண்பாக்களினால் ஆகிய நூல்.

(1) தொட்ட அனைத்து - தோண்டிய அளவு; கற்ற அனைத்து - கற்ற அளவினதாக. (2) இனிய - இன்சொற்கள்; இன்னை - கடுஞ் சொற்கள்; கவர்ந்தற்று - உண்பதுபோலாகும். (3) விழுப்பம் - சிறப்பு; ஓம்புதல் - பாதுகாத்தல். (4) காலத்தினால் - (தேவையான) காலத்திலே; ஞாலத்தின் - உலகத்தை விட; மாண - மிகவும். (5) ஊருணி - ஊர்க் குளம்; உலகு - உலகத்திலுள்ள மக்கள்; அவாம் - விரும்புகின்ற; பேரறிவாளன் - மிகுந்த அறிவுடையவன்; திரு - செல்வம். (6) சமன் - சமம்; கோல் - துலாக்கோல், தராசு; கோடாமை - கோணமை; சான் றோர் - பெரியோர்; அணி - அழகு. (7) உடுக்கை - ஆடை; களைவது - போக்குவது. (8) உள் ஆறும் - மனத்தில் ஆறி விடும்; வடு - தழும்பு. (9) முயற்று இன்மை - முயற்சியில்லாமை; இன்மை - வறுமை. (10) என் கொல் - யாது; வால் அறிவன் - மெய்யறிவுடைய கடவுள்; நற்றூள் (நல் + தாள்) - அழகிய திருவடிகள்; தொழார் - எனின் - தொழாராகில்; கல்வியின் பயன் கடவுளைத் தொழுவதாம்.

2. நாலடியார் — நான்கு அடிகளையுடைய வெண்பாக்களால் ஆனமைபற்றி 'நாலடி' எனப் பெயர்பெற்றது. உயர்வினால் 'ஆர்' விசுதி பெற்றுள்ளது.

(1) வடு - குற்றம்; வையம் - உலகம்; மன்னிய மூன்று - நிலை பெற்ற (அறம், பொருள், இன்பம் என்ற) மூன்று பொருள்கள்; நடுவணது - இடைப்பட்ட செல்வம்; உலை - கொல்லன் உலை; அடுவது - காய்ச்சுவது. (2) விசும்பு - ஆகாயம்; அகல் நிலா - பரந்த ஒளி; பாரிக்கும் - வீசும்; திங்கள் - சந்திரன்; மறு-களங்கம்; தெருமந்து - வருந்தி; மாசு - குற்றம். (3) அளாய் - கலந்த; தேரில் - ஆராயின்; சிறுமை - அற்ப குணம். (4) நனி - மிக; அல்லார் - தகாதவர்; அடக்கி - பொறுத்து; புல் - இதழ் - அற்பமான புற இதழ். (5) தக்கார் - தகுதியுடையவர்; ஆற்றார் - செய்யார்; ஏமம் - பாதுகாவல்; ஆக்கம் - செல்வம்; அவத்தமே - வீணாக; புல்லறிவினார் - அற்ப அறிவுடையவர்.

3. பழமொழி — பழமொழிகளைக்கொண்டு நீதி கூறும் நூல்.

(1) கேள்வி - கேட்டு அறிதல்; உணற்கு - குடிப்பதற்கு; இன்னீர் (இனிமை + நீர்) - நல்ல நீர்; பிறிது உழி - வேறு இடத்தில்; கணக்கு - நூல்; பகலும் - நாள்தோறும்; முற்ற - முழுதும்; முனியாது - வெறுமல். (2) பொச்சாந்து - மறந்து; தெற்ற - தெளிவாக; புகழ்ந்துரைப்பர் - தாமே புகழ்ந்து

கொள்வர்; 'நிறைகுடம் தரும்பாது' என்பது பழமொழி (குறை குடமே தரும்பும்.) (3) மாட்சி - பெருமை; பிறிதினால் - (குலம், செல்வம் முதலிய) வேறொன்றினால்; எவன் ஆம் - என்ன ஆகும் (இல்லை என்றபடி); பொறியின் - பதிக்கப்பட்ட; ஆடையில்லா மணி தன் அரை மணி தன் என்பது பழமொழி. (4) பொல்லாத - தீய சொற்கள்; துயர்ப்படுக்கும் - துயரில் அகப்படுத்திக்கொள்வான்; நுணல் - தவளை. 'தவளை தன்வாயால் கெடும்' என்பது பழமொழி. (5) உளைய - வருந்தும்படி; புள்கலாம் - பறவைகள் செறியும்; மிதித்த - மிதித்தவை. 'கோழி மிதித்துக் குஞ்சு முடமாகாது' என்பது பழமொழி.

4. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா — சோமேசரை முன்னிகழ்ப்படுத்தி, ஒவ்வொரு திருக்குறளை ஈற்றில்கொண்டு, அதற்கிசைந்த ஒவ்வொரு கதையை முன்னடிகளில் கூறி விளக்கும் நூல்.

(1) ஈரைந்தலையான் - இராவணன்; சூரம் - வலிமை; ஓரின் - ஆராயின்; வை தூறு - வைக்கோல் போர். (2) வேந்து மகன் - மனுச் சக்கரவர்த்தியின் மகன்; நீப்பினும் - இழக்க நேரிடினும். (3) வழாது - தவறாது; மறை - வேதம்; கலையர் - குங்குலியக் கலய நாயனார்; உள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் - சுருங்கிய காலத்தும்; தலைப்பிரிதல் - மாறுதல். (4) அச்சவத்தாமா - துரோணருடைய மகன்; அமர்-போர்; துச்சில்-இழிவில்லாத; கவரிமா-மான் வகையில் ஒன்று; நீப்பர் - இழப்பர். (5) சுயோதனன் - துரியோதனன்; இன்னா - இனிமையல்லாதவை; இனிய - நல்லன்; சால்பு-அறிவுடைமை.

5. அறநெறிச்சாரம் — அறவழியிலுள்ள நீதிகளைத் தெரிவிக்கும் நூல்.

(1) ஞாயிறு - சூரியன்; அச்சாணி அன்னதோர் சொல் - அச்சாணிபோன்ற உறுதிமொழி; (2) பேதைமை - அறியாமை; (3) வலித்து - வற்புறுத்தி. (4) குவடு - குவியல்; தொக்ககூடிய; (5) தேம்படு - இனிமையுள்ள.

வினாக்கள்

1. திருக்குறள்

1. மணற்கேணி, கனி, காய், ஊருணி நீர் நிறைதல், துலாக் கோல், உடுக்கை யிழந்தவன் கை — இவை எவற்றை விளக்க வந்தன?

2. இன்மொழி கூறவேண்டும், நண்பர் துயரைக் களைய வேண்டும் — இவற்றை வள்ளுவர் எங்ஙனம் தெரிவிக்கிறார்?

3. உயிரினும் சிறந்தது, உலகினும் பெரியது என்னென்ன?
என்?

4. சான்றோர்க்கு அணி எது? புண், வடு—யாவை?
5. முயற்சியின் சிறப்பு என்ன? கல்விக்குப் பயன் யாது?

2. நாலடியார்

1. செல்வத்தின் சிறப்பென்ன?
2. சான்றோரின் இயல்பு யாது?
3. பாலுடன் சேர்ந்த நீர்—இது எதற்கு உவமானம்?
4. நட்பில் பிழை பொறுக்கவேண்டும்—ஏன்?
5. புல்லறிவினார் இயல்பு என்ன?

3. பழமொழி

1. தேரையின் இயல்பு யாது? 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று'
—ஏன்?

2. அடக்கம் அறியாதார் என் செய்வார்?
3. அணியினும் அறிவு சிறந்தது—எவ்வாறு?
4. 'நுணலுந்தன் வாயால் கெடும்,' 'தாய் மிதித்த ஆ
முடம்'—இப்பழமொழிகள் விளக்கும் நீதிகள் எவை?

4. சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா

1. வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை என்னாகும்? உவ
மானத்துடன் தெரிவிக்க. இதற்குக் காட்டப்படும் வரலாறு
யாது?

2. மந்திரி, குங்குலியக் கலயர்—இவர்களால் விளக்கப்படும்
நீதி என்ன?

3. அச்சவத்தாமாப்பட்டான், வண்மைச் சுயோதனற்கும்
வானோர் சிறை மீட்டான்—இவற்றிலுள்ள வரலாற்றைத்
தெரிவிக்க.

5. அறநெறிச்சாரம்

1. கல்விச் செருக்குக் கூடாது—ஏன்? 'அலர்கதிர் ஞாயிற்
றைக் கைக்குடையும் காக்கும்'—இதன் கருத்து என்ன?

2. 'பிறர்க்கின்னா செய்தலின் பேதைமை இல்லை'—எப்படி?

3. தாயணையாரின் தன்மையர்து?

4. உப்பைக்கொண்டு அறிவுறுத்தும் நீதி யாது?

5. பாம்புண்ட பால், பசுவுண்ட நீர் என்னாகும்? இவற்றால்
அறியப்படுவன யாவை?

III. கதை மலர்

1. பாஞ்சாலி சபதம்

திரௌபதி கூறுதல்

“தேவர் புவிமிசைப் பாண்டவர் ;—அவர்
தேவி துருபதன் கன்னிநான் ;—இதை
யாவரும் இற்றை வரையினும்—தம்பி !
என்முன் மறந்தவ ரில்லைகாண்—தம்பி !
காவல் இழந்த மதிகொண்டாய் ;—இங்கு
கட்டுத் தவறி மொழிகிரய் ;—தம்பி !
நீவந்த செய்தி விரைவிலே—சொல்லி
நீங்குக” என்றனள் பெண்கொடி. 1

துச்சாதனன் கூறுதல்

“பாண்டவர் தேவியும் அல்லைநீ—புகழ்ப்
பாஞ்சாலத் தான்மகள் அல்லைநீ—புவி
ஆண்டருள் வேந்தர் தலைவனும்—எங்கள்
அண்ணனுக் கே அடி மைச்சிநீ—மன்னர்
நீண்ட சபைதனிற் சூதிலே—எங்கள்
நேசச் சகுனியோ டாடியங்—குன்னைத்
தூண்டும் பணய மவன் வைத்தான்—இன்று
தோற்று விட்டான் தருமேந்திரன். 2
ஆடி விலைப்பட்ட தாதிநீ,—உன்னை
ஆள்பவன் அண்ணன் சுயோதனன்—மன்னர்
கூடி யிருக்குஞ் சபையிலே—உன்னைக்
கூட்டி வருகென்று மன்னவன்—சொல்லி
ஓடிவந் தேனிது செய்திகாண் ; — இனி
ஒன்றுஞ்சொ லாதென்னே டேகுவாய்—அந்தப்
பேடிமகனொரு பாகன்பால்—சொன்ன
பேச்சுக்கள் வேண்டிலன் கேட்கவே.” 3

திரௌபதி மறுமொழி

“என்னை யழைத்த வியல் பில்லை அன்றியுமே
சோதராதந் தேவிதனைச் சூதில் வசமாக்கி
ஆதரவு நீக்கி யருமை குலைத் திடுதல்
மன்னர் குலத்து மரபோ காண்? — அண்ணன்பால்
என் நிலைமை கூறிடுவாய் ஏகுக நீ”என் றிட்டாள். 4

துச்சாதனன் பாஞ்சாலியை இழுத்துவருதல்

கக் கக் கவென்று கனைத்தே பெரு மூடன்
 பக்கத்தில் வந்தேயப் பாஞ்சாலி கூந்தலினைக்
 கையினாற் பற்றிக் கரகரெனத்தா னிழுத்தான்
 ஐயகோ வென்றே யலறி யுணர் வற்றுப்
 பாண்டவர்தந் தேவியவள் பாதியுயிர் கொண்டுவர
 நீண்ட கருங்குழலை நீசன் கரம்பற்றி
 முன்னிழுத்துச் சென்றான் வழிநெடுக மொய்த்தவராய்
 என்ன கொடுமையிது வென்று பார்த் திருந்தார்! 5

சபையில் திரௌபதி அழுதல்

பேரழகு கொண்ட பெருந்தவத்து நாயகியைச்
 சீரழியக் கூந்தல் சிதையக் கவர்ந்துபோய்க்
 கேடுற்ற மன்னரறங் கெட்ட சபைதனிலே
 கூடுதலு மங்கேபோய்க் கோவென் றலறிஞள். 6

துச்சாதனன் துகிலூரிதல்

பொன் னிழை பட் டிழையும் — பல
 புதுப்புதுப் புதுப் புதுப்புதுமைக ளாய்ச்
 சென்னியிற் கை குவித்தாள் — அவள்
 செவ்விய மேனியைச் சார்ந்து நின்றே,
 முன்னிய அரி நாமம் — தன்னில்
 முழுநற் பயனூல கறிந்திட வே
 துன்னிய துகிற் கூட்டங் — கண்டு
 தொழும்பத் துச்சாதனன் வீழ்ந்து விட்டான். 7

பாஞ்சாலியின் சபதம்

தேவி திரௌபதி சொல்வாள்—“ஓம்,
 தேவி பராசக்தி யாணை யுரைத்தேன் ;
 பாவி துச்சாதனன் செந்நீர்—அந்தப்
 பாழ்த் தூரியோதனன் ஆக்கை யிரத்தம்
 மேவி யிரண் டங்கலந்து—குழல்
 மீதினிற் பூசி நறுநெய் குளித்தே
 சீவிக் குழல் முடிப்பேன் யான்—இது
 செய்யு முன்னே முடியே” எனன் றுரைத்தாள். 8

—மகாகவி பாரதியார்

குறிப்புரை

பாஞ்சாலி சபதம்— திரௌபதி துரியோதனன் சபையில் கூறிய சபதத்தைத் தெரிவிக்கும் நூல். பாஞ்சாலி - பாஞ்சால நாட்டரசன் மகள் ; திரௌபதி. இந்நூலை இயற்றியவர் அமரகவி சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார் அவர்கள். இவர் எட்டயபுரத்தில் பிறந்தார். காலம் கி. பி. 1882—1921.

(1) துருபதன் - பாஞ்சால நாட்டரசன் ; பெண்கொடி - திரௌபதி. (2) பணயம் - பந்தயப் பொருள். (3) பேடி - ஆண்மையற்றவன் (4) மரபோ - முறையோ. (5) குழல் - கூந்தல். (6) சிதைய - குலைய. (7) இழை - நூல் ; சென்னி - தலை ; தொழும்பன் - அடிமை. (8) செந்நீர் - இரத்தம் ; ஆக்கை - உடம்பு.

வினாக்கள்

1. திரௌபதி துச்சாதனைக் கண்டித்துக் கூறியதென்ன?
2. 'எங்கள் அண்ணனுக்கே அடிமைச்சிநீ' — எனத்துச்சாதனை கூறியதற்கு என்ன காரணம் தெரிவித்தான்?
3. துச்சாதனை திரௌபதியை இகழ்ந்து பேசியது என்ன?
4. பாஞ்சாலி கூறிய சபத மொழிகள் யாவை?

2. குசேலோபாக்கியானம்

சுதாமரும் சுசீலையும்

மக்கள் உணவுபெற மன்ருடுதல்

ஒருமகவுக் களித்திடும்போ தொருமகவு

கைநீட்டும் ; உந்திமேல் வீழ்ந்தது

இருமகவும் கைநீட்டும் ; மும்மகவும்

கைநீட்டும் ; என்செய் வாளால் !

பொருமியொரு மகவழும் ; கண்பிசைந் தழுமற்

றொருமகவு ; புரண்டு வீழாப்

பெருநிலத்திற் கிடந்தழுமற் றொருமகவு ; எந்

ஙனம்சுகிப்பாள் பெரிதும் பாவம் !

1

வறுமையின் கொடுமை

தரித்திரம் மிக்க வனப்பினை ஒடுக்கிச்

சாரத்தை உலர்தர வாட்டும் ;

தரித்திரம் அளவாச் சோம்பலை எழுப்பும் ;

சாற்றரும் உலோபத்தை மிகுக்கும் ;

தரித்திரம் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே
 தடுப்பருங் கலாம்பல விளைக்கும்;
 தரித்திரம் அவமா னம்பொய்ப்பே ராசை
 தரும்; இதிற் கொடிய தொன்றிலையே.

2

சுசீலை, வறுமை போக்க வழி கூறல்

யாதவர் குலத்தில் தோன்றிய அரசர்
 யாவர்க்கும் அதிபனும் இணையில்
 மாதவ னுடன்நீ பலகலைக் கடலை
 வாய்மடுத் தனையென வகுப்பார்;
 ஆதலின் அப்பீ தாம்பரன் மருங்கில்
 அணைந்தவன் பாற்பெருஞ் செல்வம்
 தீதறக் கொண்டு கொடுத்துநம் சிறுவர்
 செல்லனையே தவிர்க்குதல் வேண்டும்.

3

குசேலரின் அறிவுரை

கல்லினுட் சிறுதே ரைக்கும்
 கருப்பை அண்டத்து யிர்க்கும்
 புல்லுண வளித்துக் காக்கும்
 புனத்துழாய்க் கண்ணி அண்ணல்
 ஒல்லும்நின் மைந்தர்க் காவா
 தொழிவனே? ஒழியான் உண்மை
 மெல்லியல்! கொண்ட துன்பம்
 விடுவிடு; மறந்தும் எண்ணல்.

4

சுசீலையின் வினா

கடவுள் ஈசுவனென் றெண்ணி நித்தியமும்
 கருதுறும் முயற்சி செய்யானேல்,
 அடலுறு செல்வம் அடைகுவ னேகொல்?
 அருங்கலத் திட்டபா லடிசில்
 மிடலுடைக் கரத்தால் எடுத்துணதெங்ஙன்
 வீங்குவெம் பசிப்பிணி ஒழிப்பன்?
 உடல்பவந் தனக்கோ ராகர மாகும்
 உடல்நனி வாட்டும்மெய்த் தவத்தோய்!

5

சுஃலையின் வேண்டுகோள்

மாசறு கற்பின் மடவரல் தனக்கு
 வகுக்கரும் கொழுநனே உலகம்
 ஆசறத் துதிக்கும் கடவுளாம் என்ன
 அரியநான் மறைசொலும்; அதனால்
 பாசமுற்றி ரியப் பலகலை ஒருங்கு
 பளகறத் தேர்ந்த நீ எனக்குப்
 பேசருங் கடவுளாம்; எளி யேனைப்
 பெட்பொடு புரத்தல் நின்கடனே.

6

குசேலர் கண்ணாவிடம் செல்லத் துணிதல்

தெய்வம் குரவன் அரசன் திருமுன்னர்ச் செல்வோர்,
 மெய்வந்த அன்னார் அருள்வேண்டி, விரும்பெ தேனும்
 கைவந்த பெற்றுச் செலீ இக் காண்குவர்; கண்ணன் முன்பு
 மைவந்த கண்ணாய்! இனிதென் கொடுவல்லி செல்வல்

[என்றார்.

—வல்லூர்த் தேவராச பிள்ளை

குறிப்புரை

குசேலோபாக்கியானம்: குசேலர் + உப + ஆக்கியானம். இது குசேலரது கதையை விளக்கும் கிளைக் கதை எனப் பொருள்படும். குசேலர் - கிழிந்த ஆடையை உடுத்துபவர்; இது காரண இருகுறியாய் ஒரு முனிவரை உணர்த்தியது.

இந்நூலை இயற்றியவர் வல்லூர்த் தேவராச பிள்ளை என்பவர். இவர் திரிசிரபுரம் மகாவிதவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களுடைய மாணவர்களில் ஒருவர். ஆதலால் இவரது காலம் 19-ம் நூற்றாண்டு.

(1) மகவு - குழந்தை; பொருமி - விரும்பி; உந்தி - தாவி; வீழா - வீழ்ந்து. (2) உலர்தர - காயும்படி; அளவா - அளவு இல்லாத; சாற்ற அரும் - சொல்லுதற்கரிய; உலோபம் - ஈயாமை; கலாம் - கலகம்; இதில் - இதைவிட. (3) இணை - ஒப்பு; வாய் மடுத்தனை - கேட்டீர்; வகுப்பார் - சொல்வார்; பீத அம்பரன் - பொன்னாடை புனைந்த கண்ணன்; மருங்கு - இடம்; செல்லல் - வறுமை. (4) கருப்பை - கருப்பப் பை; அண்டம் - முட்டை; புல் உணவு - பொருந்திய உணவு; புனம் - காடு; துழாய்க் கண்ணி - திருத்துழாய் மாலை; ஒல்லும் - பொருந்திய; எண்ணல - எண்ணித்த. (5) அடல் - வலிமை; அடசில் - சோறு; மிடல் - வலிமை; வீங்கு - மிகுகின்ற; பவம் - பிறப்பு; ஆகரம் - இருப்பிடம். (6) மடவரல் - பெண்; ஆசு அற - குற்றம் நீங்க; பாசம்

முற்றும் - பற்று முழுதும்; இரிய - நீங்க; பளகு - குற்றம்; பெட்டி - ஆசை; புரத்தல் - காத்தல். (7) குரவன் - குரு; திரு முன்னர் - சமூகம்; மெய்வந்த - உண்மையான; கைவந்த - கையுறை; செலீஇ - சென்று; மை வந்த - மைபோன்ற; வல்லை - விரைவில்; செல்வல் - செல்வேன்.

வினாக்கள்

1. குசேலரின் குழந்தைகள் உணவுபெற முயன்று வருந்தியதை விவரிக்க.
2. வறுமையின் கொடுமையை விளக்குக.
3. வறுமையைப் போக்கச் சூசலை கூறிய வழி யாது?
4. குசேலர் சூசலைக்குக் கூறிய அறிவுரை என்ன?
5. சூசலை முயற்சியைப்பற்றி என்ன தெரிவித்தார்?
6. சூசலை பணிவுடன் கூறிய மொழிகள் யாவை?
7. எவரெவர்க்குக் கையுறை கொண்டுபோகவேண்டும்?

3. நளவெண்பா

நளன் மனைவி மக்களோடு சேர்தல்

நளன், தேர் கொண்டுவந்ததைத் தெரிவித்தல்

ஒற்றைத் தனியாழித் தேரென்ன வோடுவதோர்
கொற்ற நெடுந்தேர் கொடுவந்தேன்—மற்றிதற்கே
போந்தேறு கென்றுரைத்தான் பொம்மென் றளிமுரலத்
தீந்தேறல் வாக்குந்தார்ச் சேய். 1

தேர் செல்லும் விரைவு

‘மேலாடை வீழ்ந்த தெடு’வென்றான் அவ்வளவில்
நாலாறு காதம் நடந்ததே—தோலாமை
மேல்கொண்டான் ஏறிவர வெம்மைக் கலிச்சூதின்
மால்கொண்டான் கோல்கொண்ட மா. 2

கலி நளனைவிட்டு நீங்குதல்

வண்டார் வளவயல்கூழ் மள்ளுவநாட் டெங்கோமான்
தண்டார் புனைசந் திரன்சுவர்க்கி—கொண்டாரும்
பாவலன்பால் நின்ற பசிபோல நீங்கிற்றே
காவலன்பால் நின்ற கலி. 3

இருதுபன்னன் வீமனது நகரமடைதல்

ஆமை முதுகில் அலவன் துயில்கொள்ளும்
காமர் நெடுநாடு கைவிட்டு—வீமன்றன்
பொன்னகரி சென்றடைந்தான் போர்வேட் டெழுங்
அன்னகரி யொன்றுடையான் ஆங்கு. [கூற்றம் 4

நளன் மடைப்பள்ளிக்குப் போதல்

ஆதி நெடுந்தேர்ப் பரிவிட் டவையாற்றிக்
கோதில் அடிசில் குறைமுடிப்பான்—மேதிக்
கடைவாயிற் கார்நீலம் கண்விழிக்கும் நாடன்
மடைவாயிற் புக்கான் மதித்து. 5

தமயந்தி ஒரு தோழியை அனுப்புதல்

‘இடைச்சுரத்தில் தன்னை யிடையிருளில் நீத்த
கொடைத்தொழிலா னென்றயிர்த்த கோமான்—மடைத்
[தொழில்கள்
செய்கின்ற தெல்லாம் தெரிந்துணர்ந்து வா’வென்றாள்
நைகின்ற நெஞ்சாள் நயந்து. 6

தமயந்தி தன் மக்களைத் தோழியுடன் அனுப்புதல்

‘கோதை நெடுவேற் குமரனையும் தங்கையையும்
ஆதி யரசன் அருகாகப் — போத
வினையாட விட்டவன்றன் மேற்செயல்நா’ டென்றாள்
வனையாடுங் கையாள் மதித்து. 7

நளன் தன் மக்களைக் காணல்

மக்களைமுன் காண மனநடுங்கா வெய்துயிராப்
புக்கெடுத்து வீரப் புயத்தணையா—‘மக்காள்! நீர்
என்மக்கள் போல்கின்றீர் யார்மக்கள்?’ என்றுரைத்தான்
வன்மக் களியானை மன். 8

நளனுடைய மக்கள் விடை கூறுதல்

‘மன்னன் நிடைத்தார் வாழ்வேந்தன் மக்கள்யாம்
அன்னைதனைக் கான்விட்டவனேக—இந்நகர்க்கே
வாழ்கின்றோம்; எங்கள் வளநாடு மற்றொருவன்
ஆள்கின்றான்’ என்றார் அழுது. 9

நளன் இந்திரசேனனை வினவுதல்

‘உங்கள் அரசொருவன் ஆளநீ ரோடிப்போந்(து)
இங்கண் உறைதல் இழுக்கன்றே—செங்கை
வளவரசே!’ என்றுரைத்தான் மாதவத்தாற் பெற்ற
இளவரசை நோக்கி யெடுத்தது.

10

இந்திரசேனன் விடை

‘நெஞ்சாலிம் மாற்றம் நினைந்துரைக்க நீயல்லா(து)
அஞ்சாரோ மன்னர் அடுமடையா!—எஞ்சாது
தீமையே கொண்ட சிறுதொழிலாய்! எங்கோமான்
வாய்மையே கண்டாய் வலி!’

11

நளன் ஆறுதல் கூறி வருந்துதல்

‘மன்னர் பெருமை மடையர் அறிவரோ?
உன்னை யறியா துரைசெய்த—என்னை
முனிந்தருளல்’ என்று முடிசாய்த்து நின்றான்
கனிந்துருகி நீர்வாரக் கண்.

12

நளனது செய்தியைக் கேட்டுத் தமயந்தி வருந்துதல்

கொற்றக் குமரனையும் கோதையையுந் தான்கண்டு
மற்றவன்ற னங்குரைத்த வாசகத்தை—முற்றும்
மொழிந்தாரம் மாற்றம் மொழியாத முன்னே
அழிந்தாள் விழுந்தாள் அழுது.

13

தமயந்தி, நளன் செய்தியைத் தெரிவித்தல்

மற்றித் திருநகர்க்கே வந்தடைந்த மன்னவற்குக்
கொற்றத் தனித்தேருங் கொண்டனைந்து—மற்றும்
மடைத்தொழிலே செய்கின்ற மன்னவன் காணைங்கள்
கொடைத்தொழிலா நென்றள் குறித்து.

14

வீமராசன் நளனைக் கண்டு ஐயுறுதல்

செவ்வாய் மொழிக்கும் செயலுக்கும் சிந்தைக்கும்
ஒவ்வாது கொண்ட வருவென்ன—எவ்வாயும்
நோக்கினான் நோக்கித் தெளிந்தான் துணங்கியதோர்
வாக்கினான் றன்னை மதித்து.

15

வீமன், 'உன் உண்மை உருவம் காட்டுக' எனல்.

'பைந்தலைய நாக பணமென்று பூகத்தின்
ஐந்தலையின் பாளை தனை ஐயுற்று—மந்தி
தெளியா திருக்கும் திருநாடா! உன்னை
ஒளியாது காட்டுன் உரு'.

16

நளன் அரவரசன் கொடுத்த ஆடையை அணிதல்
அரவரசன் ருன்கொடுத்த அம்பூந் துகிலின்
ஒருதுகிலை வாங்கி யுடுத்தான்—ஒருதுகிலைப்
போர்த்தான் பொருகலியின் வஞ்சனையாற் பூண்டளிக்கும்
கோத்தாய முன்னிழந்த கோ.

17

நளன் தனது பழைய வடிவம் பெறுதல்

மிக்கோ னுலகளந்த மெய்யடியே சார்வாகப்
புக்கோர் அருவினைபோல் போயிற்றே—அக்காலம்
கானகத்தே காதலியை நீத்துக் கரந்துறையும்
மானகத்தேர்ப்ப பாகன் வடிவு.

18

தந்தையைக் கண்ட பிள்ளைகள் வணங்குதல்

தாதையைமுன் காண்டலுமே தாமரைக்கண் நீரரும்பப்
போதலரும் குஞ்சியான் புக்கனைந்து—கோதிலாப்
பொன்னடியைக் கண்ணிற் புனலாற் கழுவினான்
மின்னிடையா னோடும் விழுந்து.

19

இருதுபன்னன் தன்னூர்க்குப் புறப்படல்

'உன்னையா னென்றும் உணரா துரைத்தவெலாம்
பொன்னமருந் தாராய்! பொறு' என்று—பின்னைத்தன்
மேனீர்மை குன்று வெறுந்தேர் மிசைக்கொண்டான்
மானீ ரயோத்தியார் மன்.

20

நளன் தன் நாட்டுக்குப் புறப்படல்

விற்றானை முன்செல்ல வேல்வேந்தர் பின்செல்லப்
பொற்றேர்மேல் தேவியொடும் போயினான்—முற்றம்பல்
தேனீ ரளித்தருகு செந்நெற் கதிர்விளைக்கும்
மாநீர் றிடதத்தார் மன்.

21

—புகழேந்திப் புஸ்வர்

குறிப்புரை

நளவெண்பா: (நளன் + வெண்பா) - நளனுடைய வரலாற்றைக் கூறும் வெண்பாவாலாகிய நூல். இந் நூலாசிரியர் புகழேந்திப் புலவர். இவர் செங்கற்பட்டுக்கு அடுத்துள்ள பொன்விளைந்தகளத்தூர்ப் பிறந்தவர். மள்ளுவ நாட்டுச் சந்திரன்சுவர்க்கி என்பவனால் ஆதரிக்கப்பட்டார். இவரது காலம் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டாகும். 'வெண்பா விற் புகழேந்தி' எனச் சிறப்பிக்கப்படலால் இவரது பெருமை விளங்கும்.

1. ஒற்றை - ஒன்று + ஐ; கொற்றம் - வெற்றி; கொடு - கொண்டு (இடைக்குறை); போந்து-வந்து; பொம்-ஒலிக்குறிப்பு; அளிமுரல - வண்டுகள் ஒலிக்க; தீம்தேறல் - இனிய தேன்; வாக்கும் - சொரியும்; தார் - பூமாலை; சேய் - நளன்.

2. தோலர்மை - தோற்றல் இல்லாமை; மேல்கொண்டான் - பின்பற்றியவன்; வெம்மை - கொடுமை; மால் - மயக்கம்; மா - குதிரை.

3. கோமான் - தலைவன்; புனை - அணியும்; பாவலன் - புலவன்; கலி - துன்பம்.

4. அலவன் - நண்டு. காமர் - அழகு; பொன் நகரி - அழகிய நகர் (குண்டினபுரம்); போர் வேட்டு எழும் கூற்றம் - போரை விரும்பி எழுகின்ற யமன்; கரி - யானை.

5. பரி - குதிரை; அடிசில் - சோறு; மேதி - எருமை; கார் நீலம் - கருங்குவளை மலர்; கண் விழிக்கும் - மலரும்.

6. சரத்தில் - காட்டில்; அயிர்த்த - ஐயங்கொண்ட; நைகின்ற - வருந்தும்; நயந்து - விரும்பி.

7. போத - போக; நாடு - ஆராய்க.

8. காணா - கண்டு; நடுங்கா - நடுங்கி; வெய்துயிரா - பெருமூச்செறிந்து; அணையா - அணைந்து; வன்மம் - உபாயம்; மன் - அரசன்.

9. கான் - கர்டு; நகர்க்கே - நகரிலே.

10. இழுக்கு - குற்றம்.

11. அடு மடையா - சமையல் செய்பவனே (முட்டாளே என்ற பொருளும் தொனிக்கின்றது).

12. முனிந்தருளல் - கோபிக்காதீர்.

13. கோதை - பெண்; அழிந்தாள் - வருந்தினாள்.

14. திருநகர்க்கே - அழகிய நகரத்தை; மன்னவன் - இருதுபன்னன்.

15. எவ்வாயும்-எல்லா விதத்தாலும்; நுணங்கிய-நுட்பமான.

16. பசுமை + தலை - பைந்தலை; பணம் - படம்; பூகம் - பாக்கு மரம்; மந்தி - பெண் குரங்கு.

17. அரவரசன் - நாகராசன் (நளனை முன்னர்க் கடித்த கார்க்கோடகன்); வாங்கி - எடுத்து; பொரு - நலிகின்ற; கோதாயம் - சிறந்த சூது.

18. மிக்கோன் - பெருமை மிகுந்த திருமால்; சார்வாக - பற்றுக்கோடாக; கரந்து உறையும் - (உரு) மாறி (ஒளித்து) வசிக்கும்.

19. குஞ்சி - குடுமி; கண்ணின் புனலால் - கண்ணீரால்,

20. பொன் அயரும் - அழகு பொருந்திய; நீர்மை - குணம்; மால்நீர் - பெரிய நீர் (வளம் பொருந்திய).

21. (வில் + தாளை) விற்றாளை - வில் எந்திய சேனை; பொற்றேர் - பொன் + தேர்; முற்று ஆம்பல் - முதிர்ந்த ஆம்பல் பூ.

வினாக்கள்

1. தேர் செல்லும் வேகத்தைப் புலவர் எவ்வாறு கூறுகிறார்?

2. சந்திரன்சுவர்க்கி யார்? புகழேந்தி அவனைப்பற்றி எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறுகிறார்? ஏன்?

3. வாசுகன், இருதுபன்னன், இந்திரசேனன் இவர்கள் முறையே யார் யார் என்று முழு வாக்கியங்களில் கூறுக.

4. வாசுகன் அயோத்தி மன்னனிடம் எத்தொழில்கள் புரிந்துவந்தான்?

5. தமயந்தி நளனை யறிவதற்கு என்ன உபாயம் செய்தாள்?

6. தன் மக்களைக் கண்ட நளனது நிலையைத் தெரிவி.

7. இந்திரசேனன் நளனுக்குத் தெரிவித்த விடை என்ன? அதனால் நளன் எய்திய துயரைத் தெரிவிக்க.

8. நளன் தன் மைந்தனின் வீர மனப்பான்மையை எவ்வாறு அறிந்தான்?

9. 'மன்னர் பெருமை மடையர் அறிவரோ'— இதிலுள்ள நயமென்ன?

10. வீமன் வாசுகனான நளனைக் கண்டு எவ்வாறு ஐயம் நீங்கினான்?

11. நளனது தேர்ப்பாகன் வடிவு எவ்வாறு நீங்கியது? எது போல் நீங்கியது? அதனால் புலவர் எம்மதத்தினர் என்று விளங்குகிறது?

12. நளனைக் கண்ட மனைவி மக்கள் நிலையைத் தெரிவிக்க.

13. இருதுபன்னன் தன் நாட்டுக்குப் புறப்பட்டபொழுது யாது கூறினன்?

14. நளன் தன் நாட்டுக்குப் புறப்பட்ட சிறப்பை விவரி.

15. நிடத நாட்டின் நீர்வளப்பத்தைப் புலவர் எங்ஙனம் புலப்படுத்துகிறார்?

16. புகழேந்திப் புலவர் செய்ந்நன்றி மறவாதவர் என்பதை உன் பாடப்பகுதி கொண்டு நிரூபி.

4. இரட்சணிய யாத்திரிகம்

தீய மகன் திருந்தியது

தந்தை இளைய மகனுக்குச் செல்வம் கொடுத்தல்

ஒருவன் அன் புடைய தந்தைக்(கு)

ஒரிரு புதல்வர் உள்ளார்;

இருவரில் இளையான் 'ஐய!

என்ஒரு பாகம் எற்குத்

தருக'என் றிரந்து கேட்பத்

தந்தைதன் உரிமை யாவும்

நிருவிகற் பாகப் பங்கிட்டு

உதவினன் நேர்மை யாக.

1

இளையவன் செல்வத்தை இழத்தல்

கைப்பொருள் கண்டான்; தந்தை

கரைந்தசொற் பொருளைக் காணன்;

மெய்ப்பொருள் அறியான்; உள்ளம்

விழைத்தசிற றின்ப மாய

பொய்ப்பொருள் நச்சி ஓடிப்

புறம்புபோய்த் தந்தை ஈந்த

அப்பொருள் இழந்தான்; அந்தோ!

அகதியா யினன்சின் னொளில்.

2

இளையவன் வறுமையில் வாடுதல்

அங்கொரு குடும்பி தன்னை
 அடுத்தவன் பன்றி மேய்த்துத்
 திங்களோர் இரண்டு மூன்று
 செல்லஅத் தேசம் எங்கும்
 வெங்கொடும் பஞ்சம் நேர்ந்து
 வெதுப்பிடும் பசிக்காற் றுய்ய
 துங்கினன் பன்றிக் கூட்டும்
 நொறுங்குகுற் றுமித் தவிட்டை.

3

இளையவன் தன் பிழையை உணர்தல்

குற்றமிழ்த் தவிடும் கிட்டாக்
 கொடும்பஞ்சம் அதிக ரிக்கச்
 சற்றுளம் தெளிந்தா னைச்
 சஞ்சலித் தழு(து) 'என் தந்தைக்(கு)
 உற்றவூழியர னேகர்
 உண்டு; தேக் கெறிய யான்ஓர்
 துற்றுண வின்றி ஆவி
 சோர்குவ லிதென் தூர்ப் புத்தி.'

4

தந்தையிடம் செல்ல நினைத்தல்

'புகலொன்றும் இல்லேன்' என்னைப்
 புந்தியில் பிழையை உள்ளி
 மிகவுள முடைந்து நைந்தான் ;
 மெய்ம்மனத் தாபங் கொண்டான் ;
 'தகவுடைத் தாதை பக்கல்
 சார்புவ னேல்தான் பெற்ற
 மகவெனப் பரிவர் அல்லால்
 மறுத்திடார்' எனத்தே றுற்றான்.

5

தந்தை தன் மைந்தனை அன்புடன் வரவேற்றல்

ஒல்லையே எழுந்தான், தந்தை
 உத்தம குணமுன் ஈர்க்க
 அல்லல்செய் பசுபின் உந்த
 அடுத்தனன் ; அறிந்து, தந்தை

வல்லீவந் தணைந்து, முத்தி
மகிழ்ந்தனன் ; மகவா சைக்கோர்
எல்லையும் உளவோ ? மைந்தன்
எத்தனை பிழைசெய் தாலும்.

6

இளையவன் தன் குற்றத்தைக் கூறுதல்

‘எந்தையே! எந்தையே!’ என்(று)
ஏங்கிநெட் டுயிர்த்துக் கண்ணீர்
சிந்திநொந் ‘துமக்கு முன்னும்
தெய்வத்துக் கெதிரு மாகப்
புந்தியற் றளவில் பாவம்
புரிந்தனன் ; இனியான் உந்தம்
மைந்தனென் றுரைக்கத் தானும்
அபாத்திரன் ; மதியொன் றில்லேன்.

7

இளையவன் தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு
தந்தையை வேண்டல்

‘ஐயமன் னிக்கச் சித்த
மாயின்மற் றளிய னேன்யான்
உய்யுமா றருளி நும்பால்
ஊழியத் தொருவ னைக்க,
வையகத் திருத்து’ கென்ன
வாய்திறந்து அரற்றி நிற்ப
‘நையல்’என் றருளிக் கூட்டிச்
சென்றனன் அகத்துள் நண்பால்.

8

தந்தை தன் மகனை அன்புடன் போற்றல்

‘மகன் இவன் மரித்தான் ; இன்னே
மறுத்துயிர் பெற்ற னாகத்
தகவுடை விருந்தெ மர்க்குச்
சமைக்கென’ப் பணித்து மைந்தற்கு
உகவையின் வத்தி ராதி
உடுத்தருங் கலமும் பூட்டிப்
புகரறு மகிழ்கொண் டாடி
இருந்தனன் புதல்வ னேடும்.

9

—H. A. கிருஷ்ணப் பிள்ளை

குறிப்புரை

இரட்சணிய யாத்திரிகம் — ஆன்மாவைக் காப்பதற்காகச் செய்த பயணம். இந்நூலாசிரியர் H.A. கிருஷ்ணப் பிள்கை. இவர் பாளையங்கோட்டையைச் சேர்ந்தவர்; கிறித்துவ மதத்தினர். காலம்: கி.பி. 19-ம் நூற்றாண்டு.

(1) ஏற்கு - எனக்கு; நிருவிகற்பாக - வேறுபாடு இல்லாமல். (2) கரைந்த - சொல்லிய; விழைந்த - விரும்பிய; சிறு - இன்பம் - சிறிதிற்பம்; நச்சி - விரும்பி; புறம்பு - வெளியே; அகதி - திக்கற்றவன். (3) வெதுப்பிடும் - வருத்தும்; நுங்கினான் - தின்றான், விழுங்கினான். (4) தேக்கெறிதல் - உண்டு ஏப்பம் விடுதல்; துற்றுணர்வு - நிறைந்த உணவு; சோர்குவல் - தளர்வேன். (5) புகல் - செல்லும் இடம்; புந்தி - புத்தி; உள்ளி - எண்ணி; நைந்தான் - வருந்தினான்; மெய் மனத்தாபம் கொண்டான். தான் செய்த குற்றத்தை யுணர்ந்து உண்மையாக வருந்தினான் - தாதை - தந்தை; பரிவர் - அன்புகொள்வார். (6) ஒல்கை - விரைவாக; ஈர்க்க - இழுக்க; அல்லல் - துன்பம்; உந்த - தள்ள; முத்தி - முத்தம் கொடுத்து. (7) நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்சு விட்டு; அபாத்திரன் - தகுதியில்லாதவன். (8) அளியினன் - கருணைக்குரியவன்; அரற்றி - அழுது; நையல் - வருந்தாதே. (9) உகவை (உவகை) - மகிழ்ச்சி; வத்திராதி - ஆடை முதலியன; கலம் - ஆபரணம்; புள் அறு - குற்றமில்லாத.

வினாக்கள்

1. இளைய மகன் தன் தந்தையிடம் முதலிற கேட்டதென்ன? தந்தை என்ன செய்தான்?
2. செல்வம் பெற்ற மகன் என்ன செய்தான்? அவனடைந்த நிலை யாது?
3. இளையவன் வறுமையில் வருந்தியதைத் தெரிவிக்கவும்.
4. இளையவன் மனந்தெளிந்து எண்ணியது என்ன?
5. இளையவன் தன் பிழையை யெண்ணி யாது செய்ய நினைத்தான்?
6. இளையவன் தந்தையிடம் சென்றது எவ்வாறு?
7. இளையவன் தன் தந்தையிடம் வருந்திக் கூறிய மொழிகள் யாவை?
8. தந்தை மைந்தனை எவ்வாறு அன்புடன் போற்றினான்?
9. சந்தர்ப்பம் கூறுக:—
 (அ) மகவாசைக்கோர் எல்லையும் உளவோ?
 (ஆ) தகவுடை விருந்தெமார்க்குச் சமைக்க.

5. வில்லிபுத்தூர் பாரதம்

கர்ணனும் கண்ணனும்

கர்ணனது வீரம்

எத்தலங் களிணும் ஈகையால் ஓகை
வாகையால் எதிரிலா வீரன்
மெய்த்தல முழுதும் திறந்துகு குருதி
வெயிலவன் கரங்கள்போல் உசுப்பக்
கொத்தலர் அலங்கல் மகுடமும் கவச
குண்டலங் களும்உருக் குலைந்தும்
கைத்தலம் மறந்த தில்லைவிற் குனிப்பும்
கடுங்களை தொடுத்திடும் கணக்கும்.

1

கண்ணன் கர்ணனிடஞ் செல்லல்

அத்தவெற் பிரண்டு விற்கிடை யெனப்போய்
ஆதபன் சாய்தல் கண்டருளி
முத்தருக் கெல்லா மூலமாய் வேத
முதற்கொழுந் தாகிய முதல்வன்
சித்திரச் சிலைக்கை விசயனைச் செருநீ
ஒழிகெனத் தேர்மிசை நிறுத்தி,
மெய்த்தவப் படிவ வேதிய னாகி
வெயிலவன் புதல்வனை யடைந்தான்.

2

கண்ணன் யாசித்தல்

'தாண்டிய தரங்கக் கருங்கட லுடுத்த
தரணியில் தளர்ந்தவர் தமக்கு
வேண்டிய தருதி நீயெனக் கேட்டேன்,
மேருவி னிடைத்தவம் பூண்டேன்,
ஈண்டிய வறுமைப் பெருந்துய ருழந்தேன்,
இயைந்ததொன் றிக்கணத் தளிப்பாய்
தூண்டிய கவனத் தூரகதத் தடந்தேர்ச்
சுடர்தரத் தோன்றிய தோன்றல்.'

3

என்று கொண்டந்த அந்தண னுரைப்ப
இருசெவிக் கமுதெனக் கேட்டு
வென்றிகொள் விசயன் விசயவெங் கணையால்
மெய்தளர்ந் திரதமேல் விழுவோன்

நன்றென நகைத்துத் 'தரத்தகு பொருள்நீ
நவில்'கென நான்மறை யவனும்
'ஒன்றிய படிநின் புண்ணிய மனைத்தும்
உதவு'கென் றலும்உளம் மகிழ்ந்தான்.

4

கர்ணன் கொடை

'ஆவியோ நிலையிற் கலங்கியது; யாக்கை
அகத்ததோ புறத்ததோ அறியேன்;
பாவிவேன் வேண்டும் பொருளெலாம் நயக்கும்
பக்குவம் தன்னில் வந்திலையால்;
ஓவிலாது யான்செய் புண்ணியம் அனைத்தும்
உதவினேன் கொள்கநீ யுனக்குப்
பூவில்வாழ் அயனும் நிகரலன் என்றால்
புண்ணியம் இதனிலும் பெரிதோ?'

5

என்ன முன்மொழிந்து கரங்குவித் திறைஞ்ச
இறைஞ்சலர்க் கெழிலியே றனையான்
கன்னனை யுவகைக் கருத்தினால் நோக்கிக்
கைப்புன லுடன் தரு கென்ன,
அன்னவன் இதயத் தம்பின்வாய் அம்பால்
அளித்தலும் அங்கையால் ஏற்றான்
முன்னமோர் அவுணன் செங்கைநீர் ஏற்று
முவுல கமுமுடன் கவர்ந்தோன்.

6

கண்ணன் வரமளித்தல்

மல்லலந் தொடையல் நிருபனை முனிவன்
மகிழ்ந்து'நீ வேண்டிய வரங்கள்
சொல்லுக உனக்குத் தருது'மென் றுரைப்பச்
சூரன்மா மதலையுஞ் சொல்வான் :
'அல்லல் வெவ்வினையால் இன்னம் உற்பவம்உண்
டாயினும் ஏழெழு பிறப்பும்
இல்லையென் றிரப்போர்க் கில்லையென் றுரையா
இதயநீ அளித்தருள்' என்றான்.

7

மைத்துனன் உரைத்த வாய்மைகேட் டையன்
மனமலர் உகந்துகந் தவனைக்
கைத்தல மலரால் மார்புறத் தழுவிச்
கண்மலர்க் கருணைநீ ராட்டி

‘எத்தனை பிறவி எடுக்கினும் அவற்றுள்
ஈகையுஞ் செல்வமும் எய்தி
முத்தியும் பெறுதி முடிவி’ லென்றுரைத்தான்
மூவரும் ஒருவனும் மூர்த்தி.

8

கண்ணன் தனது உண்மை வடிவைக் காட்டியபொழுது
கர்ணன் துதித்தல்

‘நீலநெடுங் கிரியும், மழை முகிலும், பவ்வ
நெடுநீரும், காயாவும், நிகர்க்கும் இந்தக்
கோலமும், வெங்கதைவானுஞ் சங்கும், நேமி
கோதண்ட மெனும்படையும், குழைந்த வாச
மாலையந் துழாய்மார்பும், திரண்ட தோளும்,
மணிக்கழுத்தும், செவ்விதழும், வாரி சாதக்
காலையல ரெனமலர்ந்த முகமும், சோதிக்க
சுதிர்முடியும் இம்மையிலே கண்ணுற் றேனே.’ 9
—வில்லிபுத்தூர்

குறிப்புரை

பாரதம் என்னும் சொல் பரதனது வமிசத்தாரைப் பற்றிய நூல் என்று பொருள்படும். சந்திரகுலத்தில் துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் பிறந்த பரதனது வமிசத்தில் தோன்றியவர் பாரதர். அவர் பாண்டவரும் துரியோதனனாகியரும். அவரது சரித்திரத்தைக் கூறும் நூல் பாரதம்.

கதைப் பகுதி: பாரதப்போரில் கர்ணன்மீது அர்ச்சுனன் சரமாரியாக அம்புகளை எய்தும் கர்ணன் செய்துள்ள தருமங்களின் பயனாகத் தரும தேவதைகள் அவன் இறவாமல் காத்து நின்றனர். அதையறிந்த கண்ணன் தவமுனிவர் வடிவங்கொண்டு கர்ணனிடஞ்சென்று, அவனது தருமத்தின் பயனை யாசித்துப் பெற்ற விவரம் இப்பகுதியில் கூறப்படுவதாகும்.

வில்லிபுத்தூர்: வடமொழியில் பாரதத்தைச் செய்தவர் வியாசமுனிவர். அதைத் தமிழில் செய்யுளாயியற்றியவர் வில்லிபுத்தூராழ்வார். தமிழிலுள்ள பெருந்தேவரை பாரதம், நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் இவைகளினின்று வேறுபடுத்தும்பொருட்டு இவர் எழுதியது வில்லிபுத்தூர் பாரதம் அல்லது வில்லி பாரதம் எனப்படுகிறது.

ஊர் : நடு நாட்டிலுள்ள சனியூர்; தந்தையார்: வீரராகவாசாரியார்; காலம் : சுமார் 450 ஆண்டுகட்கு முன்பு. அருணகிரி நாதரும், விசயநகரத்தரசன் பிரபுடதேவராயரும் சமகாலத்தவர். இவ்வரசர் கி. பி. 1477-ல் இருந்தவர்.

1. எத்தலங்களினும் - எல்லாத் தேசங்களிலும்; ஓகை - மசிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க; வாகை - வெற்றி; மெய்த்தலம்-உடல்; உகு - சொரிகின்ற; குருதி - இரத்தம்; கரங்கள் - கிரணங்கள்; கொத்து - கொத்தாகவுள்ள; அலர்-மலர்கள்; அலங்கல்-மாலை; உருக்குலைந்து - வடிவம் சிதைந்து; கைத்தலம் - கை; விற் குனிப்பும் - வில் வளைப்பதையும்; கடுங்கணை - கொடிய பாணம்; கணக்கும் - முறையையும்.

2. அத்தவெற்பு - சூரியன் மறையும் மலை; ஆதபன் - சூரியன்; முதல்வன் - திருமாலாகிய கண்ணபிரான்; சித்திரம் - அதிசயிக்கத் தகுந்த; சிலைக்கை - வில்லைந்திய கை; செரு - போர்; வெயிலவன் புதல்வன்-சூரிய குமாரன், கர்ணன்; விசயன்-அர்ச்சுனன்.

3. தரங்கம் - அலைகள்; தரணி - பூமி; துரகதம் - குதிரை; தோன்றால் - தலைவனே!

4. விசயவெங்கணை - வெற்றி தரும் கொடிய அம்புகள்; ஒன்றியபடி - உள்ளபடியே.

5. நயக்கும் - (யாசிப்பவர்) விரும்பிக் கேட்டுப் பெறும்; ஓவிலாது (ஓய்வு+இல்லாது) - ஓயாமல்; அயன் - பிரமன்.

6. முன் - முதலில்; இறைஞ்ச-(கர்ணன்) வணங்க; இறைஞ்சலர் - பகைவர்; எழிலி-மேகம்; ஏறு-இடி; அனையான் - போன்றவன், கண்ணபிரான்; கைப்புனலுடன் - கையில் வார்க்கும் தண்ணீருடன்; அம்பின் வாய் - பாணம் பட்ட காயத்தினின்று வடியும்; அம்பால் - (இரத்தமாகிய) நீரினால்; ஓர் அவுணன் - ஓர் அசுரனாகிய மகாபலி; செங்கை-செவ்விய கை; கன்னன்-கர்ணன்.

7. மல்லல் - வளம் பொருந்திய; அம் தொடையல் - அழகிய மாலை; நிருபனை - அரசனாகிய கர்ணனை; சூரன் - சூரியன்; அல்லல் - துன்பம்; உற்பவம் - பிறவிகள்; ஏழெழு பிறப்பும் - ஏழெழு பிறவிகளிலும்; இதயம் - மனம்.

8. ஐயன் - கண்ணபிரான்; மைத்துனன் - தன் அத்தை மகன் கர்ணன்; உகந்துகந்து - மிகவும் விரும்பி; மனமலர் - இருதய கமலம்; கைத்தல மலர் - கையாகிய தாமரை மலர்; மூவரும் - அயன், அரி, அரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளும்.

9. நீலகிரியும் - நீல நிறத்தையுடைய மலையையும்; பவ்வ் நீரும் - கடல் தண்ணீரும்; காயாவும் - காயாம்பூவும்; கோலமும் - திருமேனி அழகும்; கதை - தண்டாயுதம்; நேமி - சக்கராயுதம்; கோதண்டம் - கோதண்டம் என்னும் வில்; குழைந்த - மென்மையாகிய; துழாய்மாலை - துளசிமாலை; மணி - அழகிய; வாரிசாத மலர் - தாமரை மலர்; சோதிக்கதிர் முடியும் - ஒளிக் கிரணங்கையுடைய கிரீடமும்; இம்மையிலேயே - இப்பிறப்பிலேயே.

6. புத்தர், மகனை யிழந்த தாயின் மனந் தேறச்செய்தல்

[தனக்கிருந்த ஒரே பிள்ளையை இழந்த ஒரு தாய், புத்தரை அடைந்து வணங்கி, பாம்பு கடித்து இறந்த தன் மதலையைக் காட்டி உயிர்ப்பிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டாள். அப்பொழுது புத்தர், ஒருவரும் மரிக்காத வீட்டிலிருந்து ஒரு பிடி கடுகு வாங்கிவரும்படி கூறினார். மகனை இழந்த தாய் அவ்வாறே கடுகு வாங்கச்சென்றாள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கேட்டாள். எல்லோரும் இறவாத வீடு இல்லையென்று சொல்லவே, அவளுக்கு அறிவு உண்டாகிப் பிறந்தார் இறப்பது உண்மையெனக் கண்டு தெளிந்தாள் என்பதாம்.]

[புத்தர் வினவுதல்]

சந்திர மதிபோல் நின்ற தையலை நோக்கி, ஐயன்
'வெந்துயர் விளைந்த தென்னை? விளம்புக' எனலும், அன்னை
ரைந்துநொந் துருகிஉள்ளம் நயனத்தின் வழியா யோட
மைந்தனைக் காட்டி யிந்த மறுமொழி கூற வுற்றாள் :

வேறு

[தாயின் மறுமொழி]

சிரித்தமுக மெனமலர்ந்து செழித்தசெடி நடுவே
சிறுமகனும் விளையாடித் திரிந்திடுமவ் வேளை,
விரித்தபட மெடுத்தரவொன் றடுத்தொருகை பற்றி
விளங்குமணிக் கடகமென வளைந்துகிடந் ததுவே.
பால்மண மாறாதசிறு பாலகனு மறியான் ;
படவரவை விளையாட்டுப் பண்டமெனக் கொண்டான் ;
வாலினையும் தலையினையும் வயிற்றினையும் வலித்து
வருத்தமெழச் சிறுகுறும்பு செய்துவிட்டா னையா !
சிறுபொழுது சென்றிடஎன் செல்வமக னுடலில்
சீதமிகப் பரந்துணர்வு தீர்ந்துவிட்ட தையா !
நிறுத்தவிழி ஒருநிலையில் நின்றுவிட்ட தையா !
நீட்டியகால் மடங்காது நிமிர்ந்துவிட்ட தையா !
அன்பாக அரவிட்ட சிறுமுத்த மதனல்
ஆவிக்கு மிடையூறுண் டாமோஎன் ஐயா !
வன்பாரில் மகவிழந்து வாழ்வேனோ ஐயா !
மலையேறிக் குதித்துயிரை மாய்ப்பேனோ ஐயா !
கண்டாரில் மிக்கவுளக் கனிவுடையார் ஒருவர்,
'காரிகையே, மலைமீது காவியுடை யணிந்து
முண்டிதமா யிலயுமொரு முனிவரடி பணிந்தால்
முடியாத காரியமும் முடியு'மென வுரைத்தார்.

கதை மலர்

வேறு

பெற்ற வயிறு துடிக்குதையா—ஒரு
பிள்ளையும் வேறெனக் கில்லைஐயா
உற்ற உறவினர் இல்லைஐயா—என்மீ(து)
உள்ளம் இரங்கிட வேணுமையா !

வேறு

[புத்தர் மொழிதல்]

கன்றொழிந்த காராவின் கலக்க மொத்(து)
அன்ற ரற்றி அழுத அரிவையை
என்றும் எங்ஙணும் எவ்வுயி ருந்தொழு
நன்று கண்ட மெய்ஞ்ஞானியும் நோக்கியே.

['யார் வீட்டிலேனும் கொஞ்சம் கடுகு வாங்கிவந்தால் உன் மகன் உயிர்பெறச்செய்வேன்; ஆனால், அஃது ஒருவரும் இறந்தே யிராத வீட்டில் வாங்கிய கடுகாக இருக்கவேண்டும்' என்றனர்.]

வேறு

என்றுரைத்த மொழிகேட்டவ் வேழை, மார்பில்
ஏந்தியணைத் திடுமகனே டூரி லெங்கும்
சென்றுகடு கிரந்து, வெறுங் கைய ளாகித்
திரும்பிமுனி திருவடியைச் சிரமேற் கொண்டு,

வேறு

“ புவியெலாம் நிறைந்த புகழோய்! புலவர்
கவியெலாம் நிறைந்த கருணையங் கடலே!
ஊரெலா மலைந்தேன், ஒவ்வொரு மனையும்
ஏறி யிறங்கினேன், என்குறை உரைத்தேன்.

✦ ✦ ✦ ✦

யானும், இட்ட கடுகை ஏற்பதன் முன்னம்
' தாயரே நீவிர் தங்கும் மனையிது
சாவறி யாத தனிமனை தானே?'

✦ ✦ ✦ ✦

உரைத்திடு மென்றேன். உரைகேட்டவரும்
' காலையில் உதித்த கடுங்கதிர்ச் செல்வன்
மாலையில் தளர்ந்து மறைவது மிலையோ ?

✦ ✦ ✦ ✦

பிறந்தவ ரிறப்பதும் இறந்தவர் பிறப்பதும்
உலகி னியற்கை; ஒழித்தலும் எளிதோ? '
என வாங்கு, தேறு மொழிகள் தெரிந்தவை கூறிக்
கண்முன் சான்றுகள் காட்டி நின்றனர்.

✦ ✦ ✦ ✦

வேறு

“ ஐயமிடு மனைகளிலே மரண மென்றும்
 அறியாத மனையேது மில்லை யில்லை ;
 வையகத்தில் பிறப்புளதே விறப்பு முண்டு ;
 மாற்றரிய விதியிதுவென் றுணர்ந்து கொண்டேன் .
 கையமர்ந்த மகவினையும் காணீ லிட்டேன்
 கண்விழியாப் பிணம்வைத்துக் காப்ப துண்டோ ?
 செய்யதிரு வடிபணிந்து போற்றி யிந்தச்
 செய்தியினைத் தெரிவிக்க வந்தேன் ” என்றுள் .

புத்தர் அறவுரை

மங்கைமனத் தெளிவையெலாம் உரைத்த உண்மை
 வார்த்தையினால் அறிந்(து) அவளை நோக்கி, “ அம்மா
 எங்குமிலாப் பொருள்தேடச் சென்று நீயும்
 யான்நினைத்த பொருளினையே பெற்று வந்தாய்.
 தங்குமிந்த உலகியற்கை மாறா தம்மா!
 தனயனை எண்ணிமனம் தளர வேண்டாம்.
 அங்கமெலாம் வாயாக அழுதிட் டாலும்
 அவனெழுந்து நின் துயரம் அகற்ற லுண்டோ ?

— கவிமணி சி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

குறிப்புரை

நூற்குறிப்பு : கவிமணி சி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை இயற்றிய
 ‘ஆசிய ஜோதி’ என்னும் நூலினின்று எடுக்கப்பட்டது இக் கதைப்
 பகுதி.

இவர் கன்னியாகுமரிக் கருகிலுள்ள தேநூர் என்னுமிடத்தில்
 பிறந்தவர். வேளாளர்; சைவ மதம். ஆங்கிலம், தமிழ், மலையா
 ளம் இம் மும்மொழிகளையும் நன்கு பயின்றவர். திருவனந்தபுரம்
 மாதர் கல்லூரியில் இயற்கைநூல் ஆசிரியராகவும், தமிழாசிரிய
 ராகவும் இருந்து, தற்பொழுது உபகாரச் சம்பளம் பெற்று,
 நாகர்கோவில் சார்ந்த புத்தேரி என்னுமிடத்தில் வசித்துவருகிறார்.

இவரது பாடல்கள் பாரதியாரின் நூல்கள்போலச் சொல்
 இனிமையும், பொருள் இனிமையும் பொருந்தியன.

ஐயன் - புத்தர் பிரான் ; நயனம் - கண் ; அரவு - பாம்பு.

வன்பாரில் - கொடுமை நிறைந்த இவ்வுலகில்; உளக்கனிவு -
 கருணை, இரக்கம்; முண்டிதமாய் - மொட்டைத் தலையோடு.

கார் + ஆ - காராம்பசு; அன்று - அன்றைக்கு; அற்றி -
 புலம்பி; காரிகை, அரிவை - பெண்.

IV. சிறுநூல் மலர்

1. திருவேங்கடத் தந்தாதி

மால் கழலின் மாண்பு

திருவேங் கடத்து நிலைபெற்று நின்றன சிற்றன்னையால்
தருவேங் கடத்துத் தரைமேல் நடந்தன தாழ்பிறப்பின்
உருவேங் கடத்துக் குளத்தே யிருந்தன உற்றழைக்க
வருவேங் கடத்தும்பி யஞ்சலென் றோடின மால்கழலே. 1

வேங்கடத்தின் மேன்மை

மாலை மதிக்குஞ்சி யீசனும் போதனும் வாசவனும்
சூலை மதிக்கு முனிவருந் தேவரு நோக்கியந்தி
காலை மதிக்குள்வைத் தேத்துந் திருமலை கைம்மலையால்
வேலை மதிக்கும் பெருமா னுறைதிரு வேங்கடமே. 2

திருமாலைத் துதித்தலின் சிறப்பு

வேங்கட மாலை யவியா மதிவிளக் கேற்றியங்க
மாங்கட மாலைய மாக்கிவைத் தோமவன் சேவடிக்கே
திங்கட மாலைக் கவிபுனைந் தோமிதிற் சீரியதே
பாங்கட மாலையி ராவத மேறி யிருக்குமதே. 3

— பிள்ளைப்பெருமாகையங்கார்

2. நால்வர் நான்மணிமாலை

வெண்பா—திருஞானசம்பந்தர்

பூவால் மலிமணிநீர்ப் பொய்கைக் கரையினியல்
பாவால் மொழிஞானப் பாலுண்டு—நாவால்
மறித்தெஞ் செவியமுதாய் வார்த்தபிரான் தண்டை
வெறித்தண் கமலமே வீடு. 1

கலித்துறை—திருநாவுக்கரசர்

வீட்டிற்கு வாயி லெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்த,பொது
ஆட்டிற்கு வல்ல னெருவற்கு ஞான அமுதுதவி
நாட்டிற் கிலாத குடர்நோய் நினக்குமுன் நல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீயும் அவனுமொப் பீரெப் படியினுமே. 2

4. செ. 5

விருத்தம்—சுந்தரர்

படியிலா நின்பாட்டி லாரூர, நனிவிருப்பன்
 பரம னென்ப(து)
 அடியேனே னறிந்தனன்வான் றெழுமீச னினைத்தடுத்தாட்
 கொண்டு மன்றித்
 தொடியுலா மென்கைமட மாதர்பால் நினக்காகத்
 தூது சென்றும்
 மடியிலா மனைகடொறும் இரந்திட்டும் உழுன்றமையால்
 விளங்கு மாறே.

3

அகவல்—மாணிக்கவாசகர்

விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடை முக்கண்
 காரணன் உரையெனும் ஆரண மொழியோ?
 ஆதிசீர் பரவும் வாதவூர் அண்ணல்
 மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேளே
 யாதோ சிறந்த தென்குவி ராயின்
 வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
 நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேம்
 திருவா சகமிங் கொருகா லோதில்
 கருங்கல் மனமும் கரைந்துகக் கண்கள்
 தொடுமணற் கேணியில் சுரந்துநீர் பாய
 மெய்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
 அன்ப ராகுந ரன்றி
 மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே.

4

—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

3. கலைசைச் சிலேடை வெண்பா

ஆவலுடன் பாவலரும் ஆறுகால் வண்டினமும்
 காவலரைச் சூழும் கலைசையே—மேவும்
 அரிவையம்பா கத்தான் அரணொருமுன் றெய்தோன்
 அரிவையம்பா கத்தான் அகம்.

—தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர்

குறிப்புரை

1. திருவேங்கடந்தந்தாதி :—திருவேங்கடம் - திருப்பதி. அந்தாதி-அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; முன் செய்யுளின் இறுதி, அடுத்த செய்யுளின் முதலாக வரப் பாடுவது. இதனால் மனப்பாடம் செய்வது எளிதாகும்.

(1) சிற்றன்னை - கைகேயி; தரு - மரம்; கடம் - பாலை வனம்; தத்துக்கு - ஆபத்தை நீக்கும்பொருட்டு; கடம் - மதம்; தும்பி - யானை; (2) குஞ்சி - தலைமயிர்; போதன் - பிரமன்; வாசவன் - இந்திரன்; மதிக்கும் - ஆராய்ந்து அறிகிற; மதிக்குள் - (தமது) அறிவில்; வேலை - திருப்பாற்கடலை. (3) அங்கம் ஆம் கடம் - உறுப்புக்களையுடைய உடம்பை; ஆலையம் - கோயில்; தீங்கு அட - துன்பங்களை அழிக்குமாறு; ஐயிராவதம் - தேவலோகத்து யானை.

2. நால்வர் நான்மணிமாலை :— நால்வர் - திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி, மாணிக்கவாசகர் என்னும் சைவ சமயாசாரியர் நான்கு பேர். நான்மணிமாலை - நான்குவகை - மணிகளால் கோக்கப்பட்ட மாலைபோல் இருத்தலால் இப்பெயர் பெற்றது. இது வெண்பா, கலித்துறை, விருத்தம், ஆசிரியப்பா என்னும் நால்வகைப் பாக்களால் அந்தாதித்தொடை அமைய நாற்பது செய்யுட்களால் இயற்றப்படுவது.

(1) தண்டை - காலணி; வெறி - மணம்; (2) தொடை - செய்யுள்; சொல்வேந்தர் - திருநாவுக்கரசர்; பொது ஆட்டிற்கு வல்லன் - நடராசப் பெருமான்; குடர்நோய் - சூலை நோய். (3) ஆரூர் - சுந்தரர்; தொடி - வளையல்; மிடி - வறுமை; உழன்றமையால் - வருந்தியதால்; (4) விளங்குஇழை - விளங்கும் அணிகளையணிந்த உமாதேவி; ஆரணம் - வேதம்; வாதலூர் அண்ணல் - மாணிக்கவாசகர்; வாசகம் - திருவாசகம்.

3. கலைசைச் சிலேடை வெண்பா:—கலைசை-தொட்டிக்கலை என்னும் ஊர்ப்பெயரின் மருஉ. சிலேடை வெண்பா - இருபொருள் அமைந்த வெண்பாவால் ஆகிய நூல்.

கா அலரை - சோலையிலுள்ள மலரை; காவலரை - அரசரை; அரிவை அம்பு ஆக - திருமாலைக் கூரிய அம்பாகக் கொண்டு; அரிவை அம்பாகத்தான் - உமாதேவியைத் தனது இடது பாகத்திற்கொண்ட சிவபெருமான்.

V. வருணனை மலர்

1. இளவேனில்

கள்ளுயிர்த் தலரு முல்லைக்
கடிமுசை முறுவல் தோன்ற
வள்ளிதழ்க் குவளை யுண்கண்
மலர்ந்துமாந் தளிர்மென் கையாக்
கிள்ளைமென் குதலை சாற்றிக்
கிளரொளி வண்டு பாணத்
தெள்விளி பாட வேனில்
திருமகள் சிறந்தாள் அன்றே.

—நைடதம்

2. முழு மதித் தோற்றம்

கானெலா மலர்ந்த முல்லை ககனமீ தெழுந்த தென்ன
வானெலா வயங்கு தாரை நிரைநிரை மலர்ந்து தோற்ற
வேனிலான் விழவின் வைத்த வெள்ளிவெண் கும்ப மென்னத்
தூநிலா மதியம் வந்து குணதிசைத் தோன்றிற் றம்மா.

—வில்லி பாரதம்

3. நெற் கதிர்

சொல்லரும் சூல்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந்து ஈன்று மேலலார்
செல்வமே போல்தலை நிறுவித் தேர்ந்தநூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே.

—சீவகசிந்தாமணி

4. போர்க் காட்சி

குதிரைப் போர்

எறிகட லொடுகடல் கிடைத்தபோல்
இருபடை களுமெதிர் கிடைக்கவே
மறிதிரை யொடுதிரை மலைத்தபோல்
வருபரி யொடுபரி மலைக்கவே.

யானை, தேர்ப் போர்

கனவரை யொடுவரை முனைத்தபோல்
கடகரி யொடுகரி முனைக்கவே
இனமுகில் முகிலொடும் எதிர்த்தபோல்
இரதமொ டிரதமும் எதிர்க்கவே.

2

வீரர், அரசர் போர்

பொருபுலி புலியொடு சிலைத்தபோல்
பொருபட ரொடுபடர் சிலைக்கவே
அரியினை டரியினம் அடர்ப்பபோல்
அரசரும் அரசரும் அடர்க்கவே.

3

—கலிங்கத்துப் பரணி

குறிப்புரை

1. கள் - தேன்; முறுவல் - புன்சிரிப்பு; வள் - வளப்பம்
பொருந்திய: கிள்கை - கிளி; குதலை - மழலைமொழி; கிளர் ஒளி
என்பதனை ஒளிகிளர் என்று மாற்றி, ஒளி மிகுந்த எனப் பொருள்
கொள்க. தெள்விளி - ஒருவகை இராகம்; வேனில் திருமகள் -
இளவேனில் பருவமாகிய இலட்சுமி போன்ற மங்கை.

2. ககனம் - வானம்; வயங்கு - விளங்குகின்ற; வேனி
லான் - மன்மதன்; விழுவின் - திருவிழாவில்; சும்பம் - கலசம்;
தூ - தூய்மையான; மதியம் - சந்திரன்; குணதிசை - கிழக்குத்
திசை; (அம்மா - அசை).

3. குல் பசும் பாம்பு - கருக்கொண்ட பச்சைப் பாம்பு;
மேல் அலார் - (மேலோர் அல்லாத) கீழ் மக்கள்; நிறுவி -
நிமிர்ந்து; மாந்தரின் - மனிதரைப்போல; இறைஞ்சி - வணங்கி.

கீழ் மக்கள் தம்மிடம் செல்வம் வந்துற்றபோது செருக்கால்
நிமிர்ந்து நிற்பராதலின் அவர்க்கு முற்றாத நெற்கதிரும், கல்வி,
அறிவு, ஒழுக்கங்களால் நிறைந்த சான்றோர் எஞ்ஞான்றும்
வணக்கமாகவே இருப்பாராதலின் அவர்க்கு மணிமுற்றித்
தலை சாய்ந்த கதிரும் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டன.

4. கிடை - எதிர்; மலை - போர்செய்த; வரை - மலை;
முனைத்த - போர்செய்த; கரி - யானை; கட - செல்லுகின்ற;
சிலைத்த - போர்செய்த; படர் - படைவீரர்; அரி - சிங்கம்.

VI. உதிர்ந்த மலர்

1. சொல் நயம்

சங்கரற்கு மாறுதலை; சண்முகற்கு மாறுதலை;
ஐங்கரற்கு மாறுதலை யானதே;—சங்கைப்
பிடித்தோர்க்கு மாறுதலை; பித்தாநின் பாதம்
படித்தோர்க்கு மாறுதலை பார்.

—காளமேகப் புலவர்

2. சாதூரிய வினா

செல்லாரும் பொழில்புடைசூழ் புலியூரம்
பலவாண தேவா! உம்மைக்
கல்லாலும் வில்லாலுஞ் செருப்பாலும்
பிரம்பாலும் கடிந்துசாடும்
எல்லாரும் நல்லவரென் றெண்ணியருள்
ஈந்ததென்ன? இகழ்ச்சியொன்றும்
சொல்லாமல் மலரால்விட் டெறிந்தவனைக்
காய்ந்ததென்ன? சொல்லுவீரே!

—சொக்கநாதப் புலவர்

3. யானைப் பரிசு

‘இம்பர்வான் எல்லை இராமனையே பாடி
என்கொணர்ந்தாய், பாண! நீ’ என்றாள்; ‘பாணி,
‘வம்பாதம் களபம்’ என்றேன்; ‘பூசும்’ என்றாள்;
‘மாதங்கம்’ என்றேன்; ‘யாம் வாழ்ந்தோம்’ என்றாள்;
‘பம்புசீர் வேழம்’ என்றேன்; ‘தின்னும்’ என்றாள்;
‘பகடு’ என்றேன்; ‘உழும்’ என்றாள்; பழனந்
‘கம்பமா’ என்றேன்; ‘நற்களியாம்’ என்றாள்; [தன்னைக்
‘கைம்மா’ என்றேன்; சும்மா கலங்கி னுளே.

—அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்

4 சீட்டுக் கவி

எடாயிரங் கோடி எழுதாது தன்மனத்
தெழுதிப் படித்த விரகன்
இமசேது பரியந்தம் எதிரிலாக் கவிவீர
ராகவன் விடுக்கு மோலை
சேடாதிபன் சிர மசைத்திடும் புகழ்பெற்ற
திரிபதகை குலசேகரன்
தென்பாலை சேலம் புரந்துதா கந்தீர்த்த
செழியன் எதிர் கொண்டு காண்க;

பாடாத கந்தருவம், ஏறியாத கந்துகம்,
 பற்றிக் கொலாத கோணம்,
 பறவாத கொக்கு, அனற்பண்ணாத கோடை, வெம்
 படையில் தொடாத குந்தம்,
 சூடாத பாடலம், பூவாத மா வொடு
 தொடுத்து முடியாத சடிலம்
 சொன்னசொற் சொல்லாத கிள்ளை யொன்றெங்கும்
 துதிக்கவர விடல் வேண்டுமே.

—அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார்

குறிப்புரை

1. ஆறுதலை - தலையில் கங்கையாறு; ஐங்கரர் - ஐந்து
 கரங்களையுடைய விநாயகர்; ஆறுதலை - ஆறு தலைகள்; சங்கைப்
 பிடித்தோர் - திருமால்; ஆறு - திருப்பாற்கடல்; தலை - இடம்.

2. செல் - மேகங்கள்; பொழில் - சோலை; புடை - பக்கம்;
 புலியூர் - சிதம்பரம்; அம்பலவாண தேவர் - நடராசப்பெருமான்;
 கடிந்து - கோபித்து; சாடும் - அடிக்கும்; காய்ந்தது - கோபித்து
 அழித்தது.

—சிவபெருமானைக் கல்லால் அடித்தவர் சாக்கிய நாயனார்; வில்
 லால் அடித்தவன் அருச்சுனன்; செருப்பால் அடித்தவர் உண்ணப்ப
 நாயனார்; பரமசிவனுடைய தவத்தைக் கலைக்கும்பொருட்டு
 மன்மதன் தனது மலரம்புகளை எய்தான். அவர் நெற்றிக்கண்ணை
 விழித்துப் பார்த்தபொழுது மன்மதன் சாம்பரானான்.

3. வம்பு - புதுமை; களபம் - யானை, சந்தனம்; மாதங்கம்-
 யானை, சிறந்த பொன்; பம்புசீர் - வலியால் சிறந்த; வேழம் -
 யானை, கரும்பு; பகடு - யானை, காளை; கம்பமா - யானை, கம்பு
 மாவு; கைம்மா - யானை.

4. புலவர்கள் தாம் வேண்டுவதைச் செய்யுள் மூலமாகப்
 பிறருக்கு எழுதி விடுக்கும் கடிதம் சீட்டுக் கவி எனப்படும்.
 இதில் அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியார், தமக்கு ஒரு குதிரை
 வேண்டும் எனச் சேலம் ஜமீன்தார் நாகநீர்த்தான் என்பவரைக்
 கேட்பதை அறிக.

விரகன் - அறிஞன்; சேடாதிபன் - ஆதிசேடன்; திரி
 பதகை - கங்கை; பாடாத கந்தருவம், ஏறியாத கந்துகம், பற்றிக்
 கொ(ல்)லாத கோணம், பறவாத கொக்கு, அனல் பண்ணாத
 கோடை, வெம்படையில் தொடாத குந்தம், சூடாத பாடலம்,
 பூவாத மா, தொடுத்து முடியாத சடிலம், சொன்ன சொல் சொல்
 லாத கிள்ளை — இவை குதிரையைக் குறிக்கும்.

VII. பழைமைப் பாமலர்

1. சிறுமியின் அன்பு

சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்
உறுதுயர் அலமரல் நோக்கி யாய்மகள்
நடுங்குசுவல் அசைத்த கையள், 'கைய
கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின்(று) உய்த்தர
இன்னே வருசுவர் தாயர்' என்பாள்.

—முல்லைப் பாட்டு

2. மக்கட் சிறப்பு

படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுந் கவ்வியுந் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழு நாளே.

—புறநானூறு

3. சான்றோர் சேர்க்கை

பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினும் தொடைபுணர்ந்(து)
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலீ
ஒருவழித் தோன்றியாங் கென்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப
சாலார் சாலார் பாலர் ஆ குபவே.

—புறநானூறு

4. உணவே உயிர்

ஆற்றுநர்க் களிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்
ஆற்ற மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்
மேற்றே உலகின் மெய்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே.

—மணிமேகலை

குறிப்புரை

1. தாம்பு - கயிறு ; பசலை - வருத்தத்தையுடைய ; அலமரல் - பயப்படுதல், கலங்குதல்; ஆய்மகள் - இடைச் சிறுமி ; சுவல் - டிதுகு ; கைய - கைகளிலே ; கோவலர் - இடையர் ; உய்த்தர - செலுத்த.

இதனை இயற்றியவர் நய்யூதனார் என்னும் புலவர்.

2. படைப்பு - படைக்கப்படும் செல்வம்; குறுகுறு - குறுகக் குறுக ; இடும் கலத்தில் இருந்த உணவைத் தரையிலே சிந்தியும் ; துழந்தும் - கையால் துழவியும் ; மயக்குறும் - அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் ; பயம் - பயன்.

இஃது அறிவுடை நம்பி என்ற பாண்டிய அரசன் பாடியது.

3. துகிர் - பவழம் ; மன்னிய - நிலைபெற்ற ; தொடை புணர்ந்து - கோவை பொருந்தி.

இது கண்ணகனார் பாடியது.

4. ஆற்றுநர்க்கு - பொறுக்கும் வன்மையுடையோராகிய செல்வர்க்கு; அறவிலை பகர்வோர் - அறத்தை விலைக்கு விற்பவர்; ஆற்றாமாக்கள் - தரித்திரர் ; மேற்று - மேலது ; வாழ்க்கை மேற்று எனச் சேர்க்க; மண்திணி ஞாலம் - அணுக்கள் செறிந்த நிலவுலகம்.

மணிமேகலை, சீத்தலைச்சாத்தனார் என்னும் புலவர்பெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

VIII. புதுமைப் பாமலர்

1. சுதந்திரத் திருநாள்

இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத் திருநாள்
இன்பம் யாவையும் இனிமேல் தருநாள்
செந்தமிழ்த் தாயின் திருப்புக்ழ் பாடி
தெய்வம் தொழுவோம் யாவரும் கூடி (இந்திய)

பொதுநலம் ஒன்றே குறியெனப் போற்றி
பொல்லா வழக்கம் யாவையும் மாற்றி
புதுப்புது அறிவினைப் புகுத்திடல் புரிவோம்
பூரண வளர்ச்சியின் நன்மைகள் தெரிவோம்(இந்திய)
முச்சுடர் ஒளிதரும் நம்கொடி நிழலில்
முற்றிலும் சத்திய சாந்தநல் வழியில்
மெச்சிடும் நன்மைகள் மிகமிகக் கொடுப்போம்
மேதினி எங்கணும் கொடுங்கோல் தடுப்போம்(இந்திய)

எல்லாத் தேசமும் எமக்கினி உறவாம் ;
 எவரும் செய்திடும் நன்றியை மறவோம் ;
 நல்லார் யாரையும் நலமுறக் காப்போம் ;
 நலிப்பவர் யாவரும் நடுங்கிடப் பார்ப்போம். (இந்திய)

— அரசவைக் கவிஞர் வே. இராமலிங்கம் பிள்ளை

2. தமிழின் இனிமை

கனியிடை ஏறிய சுனையும்,—முற்றல்
 கழையிடை ஏறிய சாறும்,
 பனிமலர் ஏறிய தேனும்,—காய்ச்சுப்
 பாகிடை ஏறிய சுவையும்,
 நனிபசு பொழியும் பாலும்,—தென்னை
 நல்கிய குளிரிள நீரும்,
 இனியன் என்பேன் எனினும்—தமிழை
 என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர். 1

நீலச் சுடர்மணி வானம்,—ஆங்கே
 நிறையக் குளிர்வெண் ணிலவாம்,
 காலிப் பரிதியின் உதயம்,—ஆங்கே
 கடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்,
 மாலைச் சுடரினில் மூழ்கும்,—நல்ல
 மலைகளின் இன்பக் காட்சி,
 மேலென எழுதும் கவிஞர்,—தமிழின்
 விந்தையை எழுதத் தரமோ? 2

— புரட்சிக்கவி பாரதிதாசன்

3. வாழ்த்து

பொலிக பூரணம்! பொங்குக வெற்றியே!
 பொலிக நல்ல புதுயுக வாழ்க்கையே!
 பொலிக புண்ணிய பாரத பூமியே!
 பொலிக மங்கலம் பூவுயிர் யாவிற்கும்!

—கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார்

1. அறிவுரை

[கவி யோகி திரு சுத்தானந்த பாரதியார்]

மாணவ மணிகளே!

உங்கள் அனைவருக்கும் என் உன்
என் பாடுக! நீங்களே கீனிவரும்
நாடு. உங்கள் அறிவு மலர்க் தீயே நாட்டின்
கீன்ப வாழ்வாகும். யாழும், குழலும், குற
லும் பழக்கினால் பாட்டுலாசிக்'கும்.
வாழ் விண் யாழும் பயிற் தீயினால் தான்
மங்கலப் பண்ணைலாகும். உங்கள்
உடல் உறுதி பெறுக; நரம்புகள் திண்ணை
யுறுக; சூளை அறிவொளிர்க; மனம் வீழ்
பெறுக; உன்என் உபகாரமய அன்ய
மயமாடுக! காலத்திற் கெற்ற கல்வி,
நுண்கலை, உடயுறுதி, நன்வொருக்கம்,
பிழைக்கத் தொழிலறிவு - கைய கல்விப்
பயனும். கீவற்'கல் உரம் நாடும் உரது,
நீங்கள் அறும் பொருள் கீன்பம் உர
ஆகிய நார்பயனும் சேர அண்ணை

மணம் மூன்றி, கல்வாநித்யாபுரம்
 மூவ்வொரு சேக்சையம் பயமுடையே
 ண்டோம். பெற்றோர் அருவாடுபட்டுப் பழக்க
 சைக்சிதர்கள்; ஆதிரியர் வருத்திப்பாடல்
 யுட்கிதர்; உருவநாடு உலகம்
 உதயைய எதிர்ப்பார்க்கின்றன. உதயம் நியு
 கருமே கண்ணியாருந் நியு கல் மணம் மூடு
 உயேண்டோம். அந்நாடுகரியத்தயம்
 உதய நயநாடு? அநியானிகமூடு ஏற்றமோ?" என
 மூந்நியு செய்க. ஆதிரியசைக்சுடயம்
 போலக்சுதீப் பணிக் கருமே மூடு
 மணியேடு உடய்பயாந்சு செய்க. நான்கு
 மணியேடு உடய்பயாந்சு செய்க; கிரண்
 மணியேடு நோதீந் பயாந்சு செய்க.
 உருபயுப் பாடல்கள் உதயந்சு செய்க
 வேண்டோம். உதய அருடகட, உதயந்சு
 தம், கெலிசையாண் டு, கெட்டபயாந்சு
 கல், கெட்டகல்-கைய நுதிக!

கண்மணிகளும் உலகமும் கிரந்தி,
 யுதய, கண்ணணர்வுகண், உதய,
 உதய, கிரந்தி, கருட, பாந்சு, உத
 பண்-எல்லாருமும் அட்பமே உதய
 குதிகர்கள்; கிரிய செய்கைய பெரிய

மே மாதிரிது. உல்களுள் புலமை
 யுள்ளது; உணருங்கல், தூண்
 டுல்கல்! தமிழ்மணிகளாக, கிந்திய
 மொர்களாக உலகப்புகழ்பெற்று
 ஊளங்குல்கல்!

ஆற்றல் மிகப்பெருதி
 ஆளாக்குவ கல்வியினைப்
 போற்றுக வீரர் பெலாந்து
 சிந்திபாணந்திபாருக

10.10.45

பயிற்சி

[தவநெறிப் பெரும் புலவரது இவ் அறிவுரைப் பாடம்
 பொன்னேபோல் போற்றத்தக்கது.]

1. நாற்பயன் எவை?
2. கல்விப் பயன்களுள் ஐந்து கூறுக.
3. உடலோம்பலைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களை
 எடுத்தெழுதுக.
4. கவி யோகி சுத்தானந்த பாரதியாரது வரலாற்றைக்
 கேட்டறிக.

2. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதஞ் செட்டியார், எம். ஏ.]

‘ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வே, நம்மில் ஒற்றுமை நீங்கிடில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே’ என்று முழங்கினார் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். இறக்கும் தறுவாயி லிருந்த ஒரு முதியவர் தம் பிள்ளைகளை அழைத்து விறகை ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்தும், கட்டாகக் கொடுத்தும் ஒடிக்குமாறு பணித்தார் என்றும், ஒன்றை ஒடித்த பிள்ளைகள் கட்டை முறிக்கக்கூடாத காரணத்தை வைத்து அவர்களுக்கு ஒற்றுமை யுபதேசம் செய்தார் தந்தையார் என்றும் சொல்லப்படுகிற கதை நம்முள் பலர் அறிந்ததே.

வள்ளுவப் பெரியாரும் ஒற்றுமையின் அருமையை ஓர் உதாரண முகத்தால் விளக்கியுள்ளார். ஒரு பெரிய வண்டி இருக்கிறது. அது வலிமை மிக்கதே. எனினும், மயில் தோகையை நிரம்ப நிரம்ப வாரி வாரிப் போட்டுக் கொண்டேயிருந்தால், அவ் வண்டியும் தாங்காது அச்ச ஒடியும். தோகையோ மிகவும் நொய்ம்மையானது. வண்டியின் அச்சோ மிகவும் பருத்து வலிமையுடையதாய் உள்ளது. எனினும், மேலும் மேலும் திரண்டு கூடித் தோகைகள் வருவதால் அச்ச இற்றுப்போகிறது. அதைப்போலவே, எத்துணை எளியராயினும் நமது பகை வர் சேர்ந்து சேர்ந்து கூட்டமாக வருவாரேயாயின், நமது வலிமை பெரியதாயினும் பயனின்றிப்போம். நாமே ஒற்றுமை மிக்குப் பலரையும் நம்மோடு சேர்த்துக் கொள்ளுவோமாயின், வரும் பயன் பெரிதன்றோ? இவற்றையெல்லாம் உணர்த்த எடுத்துக்கொண்ட வள்ளுவர்,

‘பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும், அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின்.’

என்று வழங்கி யருளினார்.

நம் சுற்றத்தாரேயன்றி நமது ஏவல்செய்வோர் தாமும் நம்மோடு இயைந்தவராய் இருத்தல்வேண்டும். நாமொன்று கருத நம் வேலைக்காரர் பிறிதொன்று

நினைத்துச் செய்து நமக்கு எள்ளல் வாங்கித் தருவர் ராயின், அவ்வேலைக்காரரால் நமக்கு உதவி யுண்டாவ தற்கு மாறாகப் பல சங்கடங்கள் வந்து சேரும். சங்கடங் கள் ஏற்படின் கவலை யுண்டாவது நிச்சயம். கவலையேற் பட்டாலோ கருமயிர் நரைத்தல் ஒருதலை. எனவே, நல்ல வேலையாட்கள் — நம்மோடு ஒற்றுமைப்பட்ட வேலை யாட்கள் இல்லையேல், நாம் விரைவில் மூப்பு உற்றவர் போன்று தோன்றுவோம். இதன் உண்மை பழந் தமிழ்ப் பாடல் ஒன்றும் அறியப்படுகிறது.

முன்னாளில் பிசிராந்தையார் என ஒரு புலவர் இருந்தார். அவருக்கு வயது பல ஆகியும் நரை தோன்றவில்லை. சில புலவர் அவரை ஒரு நாள் அதற்குக் காரணம் கேட்டனர். அவர் சொல்லிய காரணங்களுள் ஒன்று, 'யான் கண்டனையர் என் இனையரும்' என்பது. அதன் கருத்து, 'நான் நினைக்கிறபடியே நினைத்து என்னுடைய ஏவல் செய்வோரும் என்னோடு இயைந்து செயல்களைப் புரிகின்ற னர். என் இல்லத்தில் சண்டைத் தொல்லைகள் இல்லை' என்பதாகும்.

இனி, குடும்பத்தாரிடையே பூசலும் கலாமும் வினையக்கூடிய சமயங்களில் சில புலவர்கள் ஒற்றுமை யுபதேசம் புரிந்து தடுத்துள்ளனர் என்று அறிகிறோம். நலங்கிள்ளி என்னும் சோழனும், நெடுங்கிள்ளி என்னும் சோழனும் தாயத்தார்கள். அவருள் நலங்கிள்ளி மிக்க வீரம் வாய்ந்தவன்; சேர, பாண்டிய அரசரை வென்று அவர்தம் வஞ்சி என்னும் ஊரையும், மதுரை என்னும் ஊரையும் புலவர்க்கு வழங்கத்தக்க ஆற்றலுடையவன். அவன் ஒருநாள் உறையூரை முற்றுகையிட்டான். உள்ளே பங்காளியாகிய நெடுங்கிள்ளி இருந்தான். பார்த்தார் ஒரு புலவர்; 'அழகிது!' என நினைத்தார். நலங்கிள்ளியிடம், 'ஒன்றுபட்டால் வாழ்வுண்டு; இன்றேல் இருவர்க்கும் தாழ்வே' என்று கூறினார். இக்கருத்துப் பொதிந்த பாடல் புறநானூறு என்னும் நூலில் காணப்படு கிறது. அதன் போக்கு இது: 'அரச! நீ பொர நினைக்கும் அரசன் சேரனும் அல்லன்; பாண்டியனும் அல்லன்; சோழனே ஆவன். நீயும் சோழன், அவனும் சோழன். நீயும் ஆத்திமாலே சூடியிருக்கிறாய்; அவனும் ஆத்திமாலே

சூடியிருக்கிறான். அது ஒன்றே நீங்கள் இருவீரும் ஒரு குடிப் பிறந்தீர் என்பதைக் காட்டுமே! நும் இருவரும் எவர் தோற்றாலும் தோற்பது உம் சூடியன்றே? அவ்வசை வரலாமா? நீங்கள் இருவீரும் வெற்றிகொள்ள முடியாது என்பது வெளிப்படடை. உம் குடிக்கு வரும் பழியை நீக்கவேண்டுமானால் இம் மாறுபாட்டை உடனே தவிர்க்கவேண்டாவோ? நீவிர் பொருவீரனால் உம் பகைவரெல்லாம் உடம்பு பூரித்து உவகை எய்துவர். அவர் உவகை நுமது இளிவரல் அன்றே? நீர் போர் குறித்து நிற்பதும் நும் குடிக்கு ஏற்றதன்று.

நலங்கிள்ளி, 'குடிக்கு வடு உண்டாகும்' என்று கேட்டவுடன் போர்க்கோலம் நீத்தான். நெடுங்கிள்ளியும் புலவர் மொழியைக் கேட்டு இகலை விட்டான். இங்ஙனம் ஒற்றுமைப்படுத்திய புலவரது பெயரை நாம் அறியவேண்டாவோ? வேண்டினும் அவர் பெயரை அறியோம்; ஊரை அறிவோம். அவ்வூர்ப் பெயராலேயே அவர் இற்றைநாள் வரை அறியப்படுகிறார். அவரை மறவாதிருப்போமாக! கோவூர் கிழார் வாழ்க!

இன்றொரு புலவர் ஒரு பாண்டியனுக்கும் ஒரு சோழனுக்கும் ஓர் அறவுரை பகர்ந்துள்ளார். அவர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் எனப்படுவர். வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழி என்னும் அப்பாண்டியனையும், குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் என்னும் அச்சோழனையும் ஒரு நாள் ஒருசேரக் கண்ட அப்புலவர்க்கு உண்டான மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. உடனே அவர் பாடத் தொடங்கிவிட்டார்; 'பால்நிறக் கடவுளும் நீல நிறக் கடவுளும் உடனிருப்பதுபோல் உள்ள நீவிர் இருவரும் இயைந்திருப்பது இனிது. அண்ணனும் தம்பியுமாகிய பலராமனும் கண்ணபிரானும் ஒருங்கிருப்பது போன்று உளது உமது தோற்றம். இதனிணும் சிறந்த காட்சி பிறிதொன்று உண்டோ? நீங்கள் இருவீரும் ஒருவீர் ஒருவீர்க்கு உதவிபுரிவீராகுக! நீவிர் இங்ஙனே ஒன்று பட்டிருப்பின், கடல் சூழ்ந்த பேருலகு நும் கையகப்படுவது மெய்யே யாகும். இப்படி நீவிர் அன்பினால் இயைந்துள்ளதைக் காணும் சிலர் பொருமைகொண்டு நல்லன சொல்லுவார்போல் சில சொல்லி நும்மைப்

பிரிக்கப் பார்ப்பார். நான் வேண்டுவதெல்லாம் இன்று போலவே என்றும் இருங்கள் என்பது. இருப்பீராயின், வெற்றியெல்லாம் நும் இருவர்க்கேயாம். நங்கள் கொடிகளே பிற நாடுகள் எங்கும் துலங்கும். பிரியன்மின், பிரியன்மின்.'

மற்றுமொரு புலவர், சினந்த தந்தையை எதிர்த்த மக்களோடு ஒன்றுபடுத்தி வைத்தார் என்றும் அறிகிறோம். அப்புலவர் பெயர் எயற்றியனார்; ஊர் புல்லாற்றார். கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் அரசன் உறையூரை ஆண்டுவரும் நாளில், ஒரு நாள் அவனுடைய புதல்வர் இருவர் அவனோடு மாறு கொண்டனர். எதிர்த்து நின்ற அவரோடு பொரக் கருதி எழுந்தான் சோழமன்னன். அப்பொழுது அருகிலிருந்த பைந்தமிழ்ப் புலவர், 'விறல்கெழு வேந்தே' என்று விளித்தவுடன், செவி சாய்த்து நின்றான் நிருபன். புலவர் உடனே தமது பொருளுரையைப் புகலத் தொடங்கினார். அதன் சாரம் வருமாறு: 'பற்பல அமருள் வென்று மேம்பட்ட வேந்தே, இப்பொழுது உன்னோடு எதிர்த்து வந்து நிற்போர் உன் பகைஞரல்லரே. நீயும் அவர்க்குப் பகைஞன் அல்லீ. பகைஞரைக் கொல்லும் களிற்றையுடைய தலைவ, நீ புகழை இவ்வுலகில் எய்தி உயர்ந்த உலகை அடைந்த பிறகு உன் புதல்வர்க்குத்தானே உன் அரசு உரித்தாகும்? இதனை நீயே அறிவையே!'

இப்பொருளுரையைக் கேட்டும், அரசன் ஓர் அடி எடுத்துவைப்பது தோன்றிற்றுப் புலவருக்கு. 'இன்னும் கேட்பாயாக! இசையில் விருப்பமுடையோய், பெரிதும் கேட்பாயாக! புகழில் இச்சையுடையோய்' என்பன போன்ற மொழிகளைச் சமய மறிந்து சொல்லி, அவர் மேலும் சொல்லலுற்றார்: 'புதல்வர் ஆலோசனையின்றி, அறிவு குன்றி எதிர்ப்பட்டுள்ளனர். தோற்றுப்போனால் உன் செல்வத்தைப் பின்னர் அவருக்கு அல்லாமல் வேறு எவர்க்குக் கொடுக்கப் போகிறாய்? போரினை விரும்புகின்ற செல்வ, ஒருகால் நீ அவர்க்குத் தோற்றல், உன் பகைவரெல்லாம் உன்னை இகழ்ந்து மகிழ்வார். உலகில் பழியையே வைத்துச் செல்லவேண்டியிருக்கும். உன் ஆற்றலில் ஐயமுள்ளேன் என்பதன்று. அவ் ஆற்றலை இவரிடம் காட்டவேண்டா என்பதே எனது வேண்டுகோள்.

உன்னுடைய வீரம் உன்னைவிட்டு இப்பொழுது நீங்கியிருக்கட்டும். உன்னுடைய ஊக்கம் பிறவற்றில் செல்லட்டும். நல்வினைகள் பல செய்வாயாக! வாழிய அரசே'. நயம்பட உரைக்கப்பட்ட இவ்வுரையையும் மறுத்துப் புதல்வரோடு பொருவதற்கு அரசன் மனம் இயைந்திருக்குமோ? புலவர் உரைக்குங்காலே, வேம்பும் கரும்பும்போல இடையிடையே கடுஞ்சொல்லும் புகழ்மொழியும் பெய்து உரைத்த நயம் வியக்கற்பாற்று. அழைக்கும்போதே அவன் பெருமையையும் வீரத்தையும் வென்றியையும் உரைத்து அழைத்தார். இடையிடையே அவன் ஆற்றலின் சிறப்பைக் குறிக்கும் சொற்களைக் கூறினார். 'உனக்குத் தெரியாததன்று' என்று சொன்னார். புகழ் விருப்பம் உள்ள அவன் பழிதரும் செயல் புரியலாகாது என்பதை வற்புறுத்தினார். புதல்வரை வெறுத்துரைப்பார் போன்று சில சொன்னார். இவை யெல்லாவற்றினும் மிக்கதாக, 'அமரில் விருப்பமுள்ள செல்வ' என்றும், 'உன் வீரம் இப்பொழுது உன்னைவிட்டு இருக்கட்டும்' என்றும் அவர் மொழிந்த மொழிகளின் சிறப்பைக் கண்டு நாம் மகிழாதிருக்க முடியாது. ஓர் அரசன் முன் நின்று, 'நீ உன் புதல்வர்க்குத் தோற்றல்' என்ற கூற்றைக் கூறுவது எளிதன்று. அரசன் வெகுளாதிருக்கும்பொருட்டும், வெகுண்டு புதல்வரையே அழித்துவிடாதிருக்கும்பொருட்டும், எழுச்சியைத் தடுக்கும்பொருட்டும் அன்றோ அத்தண்டமிழ்ப் புலவர்,

அமர்வெஞ் செல்வ நியவர்க்கு உலையின்
இகழுநர் உவப்ப பழியெஞ் சுவையே.

அதனால், ஒழிகதில் அத்தைநின் மறனே, என இரு மருங்கும் சர்க்கரையைக் கூட்டி இடையே கடுக்காய்த் தூளை வைத்தார்! இங்ஙனமெல்லாம் நன்மருந்து தரவல்ல நாவலர் பலர் வாழ்ந்த நாடு, நம் நாடு. அவர்தம் ஊர், பெயர், உபதேசங்களை மறந்துள்ள நாம் இவியாவது விழித்துக் காண்போமாக! அவர்தம் பொன்னுரைகளை அறிந்து வாழ்வம் ஒன்றாகவே! ஒற்றுமை வாழ்க!

பயிற்சி

[ஒற்றுமையின் உயர்வை, பழைய தமிழ் இலக்கியங்களிற்காணும் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக்காட்டி விளக்குகிறது இக்கட்டுரை. பண்டைப் புலவர்களின் சிறப்பையும் இதனால் அறியலாம்.]

1. ஒற்றுமையின் அருமையை வள்ளுவர் எவ்வாறு விளக்கியுள்ளார்?
2. பிசிராந்தையார் கூற்றிலிருந்து ஒற்றுமையின் சிறப்பு எவ்வாறு தெரிகிறது?
3. கோவூர் கிழார் சோழமன்னர் இருவருக்கு ஒற்றுமையின் சிறப்பை எவ்வாறு உணர்த்தினார்?
4. காரிக் கண்ணனாரின் அறவுரை யாது?
- 5 புல்லாற்றூர் எயிற்றியனாரின் அரிய செயல் யாது? அவர் மொழிகளின் நயத்தைத் தெரிவிக்க.

3. ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை

[இராவ்சாகிப் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, B. A., B. L.]

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலே பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கிய தமிழ்ப் பெரியார்களுள் அறுவர் சிறப்பாக எடுத்துச் சொல்லுவதற்குரியர். அவர்களாவார்: இராவ்பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, வி. கனகசபைப் பிள்ளை, மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை, பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், இராஜமையர் என்று பெயர் வழங்கிய சுப்பிரமணிய அய்யர், பே. சுந்தரம் பிள்ளை. அறுவரும் ஆங்கிலம் கற்று மேனாட்டுக் கலைப்பண்பில் திளைத்துத் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழிக்கு ஒவ்வொரு வகையில் தொண்டு புரிந்தவர்கள்.

தாமோதரம் பிள்ளை, தோல்காப்பியம் முதலிய பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து பதிப்பித்து வெளியிட்டவர். கனகசபைப் பிள்ளை பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து தமிழரது பண்டை நாகரிகத்தைப் புலப்படுத்தியவர். மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை இசைத் தமிழில் மேம்பட்டிருந்ததோடு தமிழ் வசன நூலுக்கும் அடிகோலியவர். பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் தமிழாசிரியர்களை ஆதரித்து ஊக்கமளித்து வந்ததோடு, பண்டைத் தமிழ் மரபு வழுவாதபடி பிரபந்தம் இயற்றியவர். இராஜமையர் தமிழ் நாட்டில் நவீனகத்தின் தந்தையெனக் கூறுமாறு நவீனகத்தை முதன்முதலில் கொணர்வித்தவர். சுந்தரம் பிள்ளை, தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி, தமிழிலக்கிய சரிதம், தமிழ் நாடகம், தத்துவ நூற்பகுதி இவற்றிலெல்லாம் மேம்பட்டு, சிறந்த நூல்கள் இயற்றி இத்துறைகள் வளர்ச்சியடைவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர்.

இவ்வறுவரும் கலாசாலைகளில் தமிழ் போதித்து வந்த தமிழாசிரியர்களில் ஒருவர். இருவர் நீதிபதிகளாக யிருந்தார்கள்; ஒருவர் தபால் இலாகாப் பரிசோதகராக யிருந்தவர்; ஒருவர் கணித ஆசிரியராகப் பெரும்புகழ் படைத்தவர்; ஒருவர் தத்துவஞானத் துறையிலும், பத்திரிகைத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கியவர். சுந்தரம் பிள்ளை தத்துவசாஸ்திர ஆசிரியராகவும், சிலாசாஸன பரிசோதகராகவும் புகழ்பெற்றவர். இவ்வறுவரில் முதல் தரமான புதுநூல் இயற்றித் தமிழ்த்தொண்டு புரிந்தவர் சுந்தரம் பிள்ளையே.

சுந்தரம் பிள்ளை 1855-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மீ 4-ம் தேதியில் ஆலப்புழையில் பிறந்தவர். இவர் தந்தையாராகிய பெருமாள் பிள்ளை வியாபாரத் தொழில் நடத்திவந்தார். இவரது முன்னோர்கள் மதுரைப் பிரதேசத்திலிருந்து வெகு காலத்திற்குமுன் ஆலப்புழையில் குடியேறியவர்கள். தாம் மலையாள தேசத்தில் பிறந்தவராதலை, 'கொடுமலை யாளக் குடியிருப்புடையேன்' எனத் தமது மனோமணியத்திற்குறிப்பிடுகிறார். தமிழ் நாட்டிலே பிறந்திருந்தால் தமிழை மிக்க இளமைப் பருவந்தொட்டே அனுபவிக்க முடிந்திருக்கும். அவ்வரிய பேறு தமக்குக் கிடைக்கவில்லையே யெனப் பெரிதும் மனம் வருந்துகின்றார். பள்ளி மாணவராக இருந்தபோதே கூர்த்த அறிவுடையவரெனப் பெயர் பெற்றனர். முதலில் ஆலப்புழையிலேயே அங்கிருந்த சில்லாப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துவந்தனர். பின்னர், திருவனந்தபுரம் வந்து அங்குள்ள உயர்தரப் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றனர். 1871-ல் மெட்றிகுலேஷன் பரீட்சையிலும், 1873-ல் எப். ஏ. பரீட்சையிலும் தேறினார். 1876-ல் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறிப்பட்டம் பெற்றனர். உடனே திருவனந்தையில் தமது கலாசாலையில் ஆசிரியராய் அமர்ந்தார். இவரது கல்வியறிவின் பெருமையையும், பிற திறமைகளையும் உணர்ந்த திருவிதாங்கூர் அரசாங்கத்தினர் இவரைத் தமது இராச்சியத்தில் உத்தியோகஸ்தராகக் கருதிப் 'பிறவகை சிரஸ்தா'ராக நியமனம் செய்தனர். ஆனால், கல்வித்துறை வாழ்க்கையையே இவரது மனம் நாடி நின்றது. 1880-ல் இவரும், திருவிதாங்கூரில் திவான் பேஷ்காரராக இருந்த தானுப் பிள்ளை அவர்

களும் தத்துவ சாஸ்திரத்தில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றனர். மீண்டும் தமது கலாசாலையில் இவர் ஆசிரியராக அமர்ந்தார்.

கலாசாலையிலே தமது போதனா முறைச் சிறப்பினாலே சுந்தரம் பிள்ளை மிகவும் பாராட்டப்பெற்றார். முதலில் சரித்திர பாடம் போதித்தார். இக்காலத்தில் தமது நாடாகிய திருவிதாங்கூர்ச் சரித்திரத்தை ஆராயவேண்டுமென்று எண்ணம் உதித்தது. இதன் பலகைத் திருவிதாங்கூர் அரசர்கள் சிலரைக் குறித்துள்ள சிலாசாஸனங்களை நன்கு பரிசோதித்துச் சரித்திர வியாசங்கள் பல எழுதி வெளியிட்டனர். திருவிதாங்கூரில் சிலாசாஸன நிலையமொன்றும் இவரது தூண்டுதலால் நிறுவப்பட்டது. அதற்குக் கௌரவத் தலைவராகச் சுந்தரம் பிள்ளையே அமர்ந்து பல அரிய ஆராய்ச்சிகளை நடத்திவந்தார். சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் சரித்திர பாட நியமன சங்கத்தில் உறுப்பினராயிருந்தும் தொண்டாற்றிவந்தனர்.

தமிழில் நாடக நூல் இல்லை என்ற காரணம்பற்றி நாடகத் துறையில் ஒரு நூல் இயற்றவேண்டுமென்று கருதினர். இதன் பயகை மனோன்மனியம் என்ற நாடக நூல் 1891-ல் இவரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலைப் பற்றிய விமர்சனம் ஒன்று 'கமலாம்பா'ளின் ஆசிரியராகிய ராஜம் அய்யரால் கிறிஸ்துவ கலாசாலைப் பத்திரிகையில் எழுதி வெளியிடப்பெற்றது. இதுவரையும் இந்த நாடக நூலைக் காட்டிலும் சிறந்த இலக்கிய நாடகம் தமிழ் மொழியில் தோன்றியதில்லை. இந்நூலினால் ஆசிரியர் மனப்பான்மையும் நமக்குச் சிறிது விளங்குகிறது. பண்டித வர்க்கத்தினரையும் ஒருபால் தழுவி, முற்போக்காளரையும் ஒருபால் தழுவி இந்த அரிய நாடகம் இயற்றப் பெற்றதெனச் சொல்லலாம். பழைய முறைகளை முற்றும் கைவிட்டுவிடாது புதிய முறைகளில் நூல் இயற்றவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையானது இப்போதுள்ளார்க்கும் ஒத்ததாகவே உள்ளது. இப் புதுமுறை நூல்களும் ஐரோப்பிய நாட்டு அறிஞர்களது இலக்கியச் செல்வங்களை ஒட்டியிருக்கவேண்டும் என்பதும் சுந்தரம் பிள்ளையின் மற்றொரு மனப்பான்மை. இவ்விருவகை மனப்பான்மையும் மனோன்மனிய நாடகத்திலே நன்றாகப் பிரதிபலிக்கும்

கிறது. இக் காரணத்தாலேயே தமிழ்நாட்டிலுள்ள அனைவராலும் இந்நூல் போற்றி வரவேற்கப்பட்டது. இது நடிப்பதற்கு என்று கருதப்படவில்லை; கற்று அனுபவிப்பதற்கு என்றே இயற்றப்பட்டதாகும். இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை விரித்தற்கு இடம் இதுவன்று.

இவருடைய நல்லுதவியைச் சென்னைச் சர்வகலாசாலை பல வருஷங்களாகப் பெற்றுவந்தது. தத்துவ சாஸ்திர பாடநியமன சங்கத்தில் சில ஆண்டுகள் உறுப்பினராய் இருந்தார். கல்வித்துறையில் இவர் செய்துவந்த தொண்டுகளைப் பாராட்டி 1891-ம் வருஷத்தில் சர்வகலாசாலையார் இவரைத் தங்கள் சர்வகலாசாலையின் துணையாளராகச் (F. M. U.) செய்து கௌரவித்தனர். சென்னை அரசாங்கத்தினரும் இவருக்கு இராவ்பகதூர் என்ற பட்டத்தை அளித்தனர்.

இங்ஙனமாகப் பல துறைகளிலும் ஓய்வு ஒழிவின்றி உழைத்துவந்ததன் இடையே திடீரென்று பிளவை கண்டு 1897-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 25-ம் தேதி தமது 42-வது வயதில் சுந்தரம் பிள்ளை உயிர்நீத்தார். இவரது அகால மரணத்தைக் குறித்துத் தமிழ் நாடு பெரிதும் வருந்தியது. இவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருக்கும்படியான பாக்கியத்தைத் தமிழ் பெற்றிருக்குமாலால் இன்னும் எத்தனையோ துறையில் நிலைத்த பயன்தரத்தக்க செயல்களை இவர் செய்திருப்பார் என்பது திண்ணம். இவருக்கு விதித்த சுருங்கிய ஆயுட்காலத்தில் தானும், இவர் செய்துள்ள தமிழ்ப்பணிகள் மிகவும் போற்றத்தக்கன. தமிழ் மக்கள் உள்ளத்தில் இவரது ஞாபகம் என்றும் புலராத பசுமை பூத்து விளங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சுந்தரம் பிள்ளை நடுத்தரமான உயரமுள்ளவர். சற்றே ஸ்தூலித்த சரீரம். மாநிறம். அபூர்வ சோபையோடு வசீகரமாய் அமைந்த முகம். அறிவொளியும் அன்பும் மிளிர்ந்து அமர்ந்து நோக்குங் கண்கள். புன்னகை தவறும் இதழ்கள். இனிமையும் அழகும் நகைச் சுவையும் ததும்பும் பேச்சு வன்மை. இவர் செல்லுமிடங்களில், கல்வியாளர் திரளாக வந்து இவரது அரிய சொற்களைக் கேட்பதற்குக் கூடிவிடுவார்களென்று கேள்வியுற்ற

றிருக்கின்றேன். எப்பொழுதும் இலக்கியம், சரித்திரம், தத்துவ சாஸ்திரம் முதலியவற்றின் ஆராய்ச்சியிலே இவர் தோய்ந்திருந்தார். தமிழ் மக்கட்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவர். இவர் இயற்றியுள்ள தொண்டின் நெறியைக் கடைப்பிடித்துத் தமிழறிஞர்கள் உழைத்துவந்தால் தமிழ்நாடு பெருஞ் சிறப்பு எய்துவள் என்பது உறுதி.

பயிற்சி.

[இது ஒருவரது வாழ்க்கை வரலாறுபற்றிய கட்டுரை. இதன் நயங்களை ஓர்க.]

1. இதைப் படித்து ஒவ்வொரு பத்திக்கும் தலைப்புப் பெயர் அமைக்க.
2. சென்ற நூற்றாண்டில் விளங்கிய தமிழ்ப் புலவர்கள் அறுவர் யாவர்? அவர்கள் தனித்தனி எச் செயல்களால் புகழ் எய்தினர்?
3. சுந்தரம் பிள்ளை இயற்றியுள்ள நூல்கள் எவை?
4. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தாரும் அரசியலாரும் சுந்தரம் பிள்ளையை எவ்வாறு கௌரவித்தனர்?
5. பிள்ளையவர்களின் தோற்றத்தையும் பண்புகளையும் விவரிக்க.

4. பெனிவிலின்

[திரு நீ. ரா. ஸ்ரீனிவாசன், M. Sc.]

இவ்வுலகில் மனிதன் தோன்றிய நாள் தொட்டு அவனைப் பற்பல பிணிகள் பீடித்துவருகின்றன. அவனே அப்பிணிகளை அடக்கி ஒடுக்கி நோயற்ற வாழ்வு வாழ அரும்பாடுபட்டு வந்திருக்கிறான். அதற்கென அவன் கையாண்ட முறைகளோ பல; உபயோகித்த மருந்துகளோ கணக்கற்றன. அவைகள் பெரும்பாலும் வைத்தியர்களிடையே மர்மமாய் மறைந்து கிடந்திருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றிய அறிவு பொது மக்களிடம் பரவவே இல்லை. இதற்கு முற்றிலும் முரணாகச் சமீப காலத்தில் பிற நாடுகளிலும் நம் நாட்டிலும், பொது மக்களிடம் பரப்பப்படும் ஆச்சரிய மனப்பான்மையையும் உண்டு

பண்ணி, “ அதிசய மருந்து ” என்றும், கொடிய நோயையும் தீர்க்கவல்ல சஞ்சீவி என்றும் பெயர் பூண்டு பத்திரிகைகள் வாயிலாக அதிக விளம்பரம் பெற்று வந்துள்ளது ஓர் ஆச்சரியமான மருந்து. நம் நாட்டில் அன்னை கஸ்தூரிபா காந்தி நோயுற்றகாலே, அம் மருந்தினைக் கொணர்ந்து மருத்துவம் செய்ய முயன்றனர். அன்னைக்கு ஆதரவு அளிக்கும் பேறு அம் மருந்துக்குக் கிட்டவில்லை! அன்னையின் காரணமாகவே நம் நாட்டில் பெரும்பான்மையோர் அம்மருந்தின் பெயரை முதல்முதலாகக் கேள்வியுற்றனர். அதுவே பெனிஸிலின்.

கண்டுபிடித்த வரலாறு : மனிதன் நோய்வாய்ப்படுவதும், பிணி நீங்க மருந்தை உட்கொள்வதும் கண்கூடு. எனினும், நோயை விளைவிப்பது யாது என ஆராய்வதில் ஆற்றல் பெற்றவர் மிகச் சிலரேயாவர். அவர்களுள் தலைசிறந்து விளங்குபவர் லூயி பாஸ்சர். அவர் பிரான்ஸ் தேசத்தைச் சார்ந்த ஒரு கீர்த்திபெற்ற இரசாயனி. அவர் தாம் முதன்முதலில் அரியதோர் உண்மையை உலகுக்கு வெளியிட்டார். காற்றில் வியாபித்திருக்கும் கண்ணுக்குப் புலனாகாத கிருமிகள் மனிதனைத் தாக்கி, பாதித்து நோயை விளைக்கின்றன என்பதுதான் அது. அன்றர் 1877-ம் ஆண்டில், காற்றிலுள்ள கிருமிகள் தாம் வளர்த்து வந்த ஒருவித நோய்க் கிருமிக்குத் தீங்கு இழைத்து, அதை வளரவொட்டாமல் தடுப்பதைக் கண்டார். அதாவது ஓர் உயிரினம் மற்றோர் உயிரினத்தின் வாழ்வையும் வளர்ச்சியையும் சூலைப்பதைக் கண்டார். இவ்வரிய உண்மையே வைத்திய நூலின் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாயும் அஸ்திவாரம் போலும் விளங்கிற்று. இதன் பின்னரே மனிதனைப் பாதித்து நோயை விளைக்கும் கிருமிகளைக் கொல்லச் சில மருந்துப்பொருள்கள் தயாரிக்கப்பட்டன.

உலகில் சிற்சில சமயங்களில் சில அதிசயங்கள் நிகழ்வதுண்டு. அவைகளில் பெனிஸிலின் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும் ஒன்று. அதனைக் கண்டுபிடித்த பெருமை அலெக்ஸாண்டர் ப்ளெமிங்கையே சாரும். 1929-ஆம் ஆண்டில் ஒரு நாள் ப்ளெமிங், மேரி ஆஸ்பத்திரியில் பல நோய்க் கிருமிகளை வைத்துக்கொண்டு ஏதோ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவர் பார்வை திடீரென, ஆராய்ச்சிக்கென

வைக்கப்பட்டிருந்த, நோய்க் கிருமிகள் கொண்ட ஒரு தட்டின்மேல் சென்றது. ஒரு பச்சைப் பொருள் அவர்

[பெனிஸிலியம் நோடேடம்: பெனிஸிலினை உற்பத்தி செய்வதற்கு மூலமான காளான் மிகப் பெரிதாகப் பெருக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.]

கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இம்மாதிரி ஆராய்ச்சிகளில் வேற்றுப் பொருள்கள் எவையேனும் கலந்தால் அந்தத் தட்டையே எறிந்துவிடுவது வழக்கம். ஆனால், அவரோ அவ்வண்ணம் செய்யவில்லை. அதற்கு அவருடைய கூரிய பார்வையும், துண்ணிய அறிவும், அதிருஷ்ட தேவதையின் அநுகூலமுமே காரணங்கள் போலும்! அந்தப் பச்சைப் பொருளை மீண்டும் உற்று நோக்கினார். அதைச் சுற்றியிருந்த நோய்க் கிருமி நாசமடைந்திருந்ததைக் கண்டார். அதில் அவர் நாட்டம் சென்றது. அந்தப் பச்சைப் பொருளைப் பிரித்தெடுத்தார். அது பெனிஸிலியம் நோடேடம் என்னும் ஒரு துண்ணிய தாவர இனம் என்பதைக் கண்டறிந்தார்.

அது வளருங்கால் தன்னிடத்திலிருந்து ஒருவிதப் பொருளைச் சுரக்கின்றது என்று கண்டுபிடித்து, அப் பொருளுக்குப் பெனிஸிலின் என்றும் பெயரிட்டார். அது மனிதனின் நோய்களைத் தீர்க்கலாம் என்றும் கருதினர்.

மீண்டும் முயற்சி:— பின்னர் ஒரு பத்து ஆண்டுகள் வரை ஒருவரும் இதில் கவனம் செலுத்தவில்லை. பெனிஸிலின் பண்புகளை அப்பொழுது அறிஞர் அறிந்தாரில்லை. 1938-ஆம் ஆண்டில் ஹர்வார்டு ப்ளோரி என்பார் ஏதோ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். ப்ளெமிங் செய்த பெனிஸிலின் அவர் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. பெனிஸிலினை மீண்டும் உற்பத்திசெய்து, அதனைச் சுத்தி செய்து, அதன் பண்புகளை நன்கு உணருவதையே முக்கிய

நோக்காகக் கருதி இவ்வாராய்ச்சியில் அவர் அளவில்லாத ஆர்வம் காட்டிவந்தார். இதன் பயலன்றே இன்று நாம் பெனிஸிலினை அடைந்துள்ளோம். பெனிஸிலினை முதலில் கண்டுபிடித்த பெருமை ப்ளெமிங்கைச் சாரும். எனினும், அதனை அதிக அளவில் உற்பத்திசெய்து, சுத்தி செய்து, அதன் குணதிசயங்களை ஐயமற அறிந்து, அது மனிதனின் நோயை நீக்கவல்ல ஓர் அரிய மருந்து என்பதனை நிரூபித்து, அதனால் மனித வர்க்கத்துக்கே மாபெரும் நலன் விளைவித்த பேரும் புகழும் ஹாவார்டு ப்ளோரியையே சாரும் என்பது மறுக்கமுடியாத ஓர் உண்மை. இவ்வேலையில் ப்ளோரியுடன் ஒத்துழைத்தவருள் சிலரைக் குறிப்பிடுதல் அவசியம்.

அவராவர் : அவர் மனைவியர், டாக்டர் கார்ட்னர், டாக்டர் அப்ரகாம், டாக்டர் ஹீட்லி, டாக்டர் ஸாண்டர்ஸ், டாக்டர் கெயின். அலெக்ஸாண்டர் ப்ளெமிங், ஹாவார்டு ப்ளோரி, டாக்டர் கெயின் இம்மூவருக்கும் சமீபத்தில் நோபெல் பரிசு வழங்கப் பட்டது.

இவ்வேலை செவ்வனே நடந்து வருங்கால் போர் மூண்டு அதற்குப் பெரிதும் தீங்கிழைத்தது. 1941-ல் இங்கிலாந்தின்மேல் நாஜி விமானங்கள் குண்டுமாரி பொழிந்து வந்தமையாலும், தக்க எந்திர சாதனங்கள் அநுகூலமாய்க் கிட்டாமையாலும் பெனிஸிலின் உற்பத்திக்கு அமெரிக்க உதவி கோரப்பட்டது. அவ்வாண்டு ஜூலைமையில் ப்ளோரியும் ஹீட்லியும் அமெரிக்கா சென்றனர். ராக்பெல்லர் ஸ்தாபனமும், தேசிய ஆராய்ச்சி நிலையமும் போதிய உதவிசெய்ய முற்பட்டன. உற்பத்தியும் முறைப்படி துவங்கப்பெற்றது. சில மாதங்களிலேயே பெனிஸிலினும் வெளிவந்தது.

ப்ளோரி இங்கிலாந்து திரும்பினார். 1943-ல், போர் வீரர்களுக்கு உண்டாகும் காயங்களை ஆற்றப் பெனிஸிலின் உதவுமா என்பதனை நிர்ணயிக்க, பிரிட்டிஷ் யுத்தக் காரியாலயத்தாரால் ப்ளோரி வட ஆப்பிரிக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். மூன்று மாதம் கழித்தது அவர் வெளியிட்ட அறிக்கையின் சாரம், பெனிஸிலின் போர்வீரரின் காயங்களை ஆற்றிக் குணப்படுத்துவதில் ஒப்பற்றது என்பதே.

டாக்டர் ப்ளோரி 1944-ல் மாஸ்கோவுக்குச் சென்று ஸோவியத் விஞ்ஞானிகளுக்குப் பெனிஸிலினின் பெருமையைப் பறைசாற்றினார். பின்பு தம் தாய்நாடாகிய ஆஸ்திரேலியாவுக்குச் சென்று, அம்மக்களுக்குப் பெனிஸிலினின் உண்மை உயர்வை விளக்கினார்.

முற்கூறியபடி பெனிஸிலின் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, அதன் உபயோகங்கள் உணரப்பட்டு, பல நாடுகளிலும் செய்யப்பட்டும் வருகின்றது. இந்நிலையில் பெனிஸிலின் எவ்வாறு அபரிமிதமாய் உற்பத்திசெய்யப்படுகின்றது என்பதை நாம் சிறிது கவனிப்போம்.

[பெனிஸிலின் உற்பத்திசெய்யும் முறை: இங்கே காணப்படும் புட்டிகளில் பெனிஸிலின் நோடேடம் வளர்ந்து பெனிஸிலினைக் காக்கின்றது. பிறகு அது வடிகட்டிப் பிரித்து எடுக்கப்படுகிறது.]

உற்பத்தி முறை: நம் வீடுகளில் எலுமிச்சை, நாரத்தை போன்றவைகளாலான ஊறுகாய்களும், ரொட்டி போன்ற உணவுப் பொருள்களும் கவனியாமல் சில காலம் திறந்து வைக்கப்படுமேயாயின், அவைகளின் மேல் சாம்பல் பச்சை நிறங் கொண்ட காளான் படர்ந்திருப்பதைப் பலர் கண்டிருப்பர். அவைகளை நுண்மைத் தாவரங்கள் எனக் கூறுதல் சாலும். அவைகளின் நுண்விதைகள் காற்றில் எங்கும் வியாபித்து, தக்க சமயம் நேருங்கால் முளைத்து வளருகின்றன. அவைகளைப் போன்றதே பெனிஸிலியமும். இதன் ஒரு தனி இனந்தான் பெனிஸிலியம் நோடேடம் (*Penicillium notatum*) என்பது. இதுதான் பெனிஸிலினைச் சுரக்கின்றது.

பெனிஸிலினைப் பெருவாரியாக உற்பத்திசெய்ய முற்பட்டபொழுது பல இடையூறுகள் நேர்ந்தன. முதலாவதாகப் பெனிஸிலியம் நோடேடம் வளரும்போது சுரப்பதாகக் கூறிய பெனிஸிலின், மிக மிகச் சொற்பமாகவே கிடைக்கிறது. நான்கு காலன் பெனிஸிலியம் நோடேடம் வளரும் நீர்ச்சத்தினின்றும் ஒரு குன்றிமணி எடையுள்ள பெனிஸிலினை கிடைக்கின்றது என்றால், அதனைப் பெருவாரியாக உற்பத்திசெய்வது எவ்வளவு சிரம சாத்தியமானது என்பது சிந்தித்துப்பார்க்கின் தெற்றெனப் புலனாகும்.

அடுத்தபடியாக, பெனிஸிலின் இருக்கும் நீர்ச்சத்தினின்றும் அதனைப் பிரித்தெடுத்துச் சுத்தம் செய்வது மிகவும் கடினம். ஏனெனில், பெனிஸிலின் மிகவும் மென்மையான ஒரு பொருள். உஷ்ணம் அதை நாசம் செய்யும். காடிகள் அதைக் கொல்லும். பல இடையூறுகள் இருப்பினும், அவைகளை நீக்கி இதை மிகுதியான அளவில் உற்பத்திசெய்ய உபாயங்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இன்று அமெரிக்காவில் இருபது பெரிய கம்பெனிகள் பெனிஸிலின் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ளன. இங்கிலாந்தில் பெரும்பாலும் இம்பீரியல் கேமிகல் இண்டஸ்ட்ரீஸாராலும், திராபூடிக் ரிஸர்ச் அஸோஸியேஷனாலும் இது செய்யப்படுகின்றது. நம் நாட்டிலும் உற்பத்திக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்துவருகின்றன. பங்களூரிலுள்ள இந்திய விஞ்ஞானக் கழகத்திலும், பம்பாய் ஹாப்கின் இன்ஸ்டிடியூட்டிலும் செய்யும் வேலை குறித்ததற்பாலது.

பெனிஸிலின் உற்பத்தியில் முக்கியமாய்க் கவனிக்கப்படவேண்டிய ஓர் அம்சம் உண்டு. பெனிஸிலின் உற்பத்தி இயற்கையின் ஒரு கூறு. மனிதனே அது வளரவேண்டிய சாதனங்களை மட்டுமே அளித்துப் பயனை அடைகிறான். மனிதன் எவ்வளவுதான் உழைத்தாலும் இயற்கையன்மையின் அருளும் கருணையுமின்றி ஒன்றும் நடவாது. பெனிஸிலின் உற்பத்தி இவ்வாறு ஒரு புறம் இருக்க, அது விளைக்கும் பயனும் நலனும் யாவை எனச் சற்றே நோக்குவோம்.

பயனும் நலனும் : பெனிஸிலின் நம் நாட்டிலும் வெளி நாடுகளிலும் இதுவரை இராணுவச் சேவைக்கென்றே

பிரத்தியேகமாக ஒதுக்கப்பட்டு உதவிவந்தது. சில மாதங்களாய்ப் பொதுமக்களுக்கென்று ஒரு சிறு பகுதியைக் கொடுத்து, அத்தியாவசியமான நோயாளிகளுக்கு உதவுகின்றனர். ஆனால் சமீப காலத்தில் நம் நாட்டிலும் உற்பத்தியைத் துரிதப்படுத்திப் பொதுமக்களுக்கும் வேண்டுமளவு கொடுக்க அரசாங்கமும் விஞ்ஞானிகளும் ஒத்துழைத்து வருகின்றனர். பெனிஸிலின் இவ்வாறு

[பெனிஸிலின் சிகிச்சை : (1) ஒருவன் கையில் படுகாயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. (2) அந்தக் காயத்திற்குப் பெனிஸிலின் சிகிச்சை அளிக்கத் தொடங்கி ஐந்து நாட்களில் ஆறிவருகிறது. (3) நான்கு வாரங்களுக்குப் பிறகு காயம் முற்றிலும் ஆறிவிடுகிறது.]

விசேஷமாய் உபயோகிக்கப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? அதற்கு அதன் தனிப் பண்புகளே காரணமாகும். முதலாவதாகப் பெனிஸிலின் சிகிச்சை வெகு சுத்திகரமானது. இப்பொழுது பெனிஸிலின் பெரும்பாலும் சீழ்ப்பிடித்துக் குழிப்புண்கை இருக்கும் இரணங்களுக்கே உதவுகிறது. இம்மாதிரியான புண்களை வெகு சுத்தமான நிலையில் வைத்து மருந்திட்டு மருத்துவம் செய்தல் அவசியம். அதற்கு இது பேருதவி செய்து காயங்களைச் சீக்கிரம் ஆற்றுகிறது.

இதன் மற்றொரு விசேஷ அம்சம் என்னவெனில், மற்ற மருந்திட்டு மருத்துவம் செய்வதிலும், இது வெகு குறுகிய காலத்திலேயே நல்ல பலனை அளிக்கிறது. உதாரணமாக, ஒரு நோயின் கூற்றைக் கவனிப்போம். மேகம், வெட்டை இவைகளைப்பற்றிப் பலர் கேள்வியுற்றிருப்பாரன்றோ? அதனின்றும் விடுபடுவது கடினம். ஆனால் ஸல்பானமைட் போன்ற மருந்துகள் அந்த நோயைத் தீர்க்கவல்லவை என்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு நோயாளி குறைந்த பட்சம் 10 நாட்கள் ஸல்பான

மைட் சிகிச்சையில் இருந்தால் நோய் தீரும். ஆயினும் அவன் பிறகு பல நாள் ஆஸ்பத்திரியில் இருத்தல் அவசியமாகிறது. ஆகவே, பிணி நீங்கி, வீடு திரும்பக் குறைந்தது ஒரு மாத காலமாவது பிடிக்கும்.

பெனிஸிலின் அதே விஷயத்தில் என்ன செய்கிறது என்று பார்ப்போம். பெனிஸிலின் உட்சென்றவுடன் 24 முதல் 72 மணிக்குள் பரிபூர்ணமான குணமளிக்கிறது! அவன் வெகு சீக்கிரத்திலேயே வீடு செல்ல இயலுகிறது! ஸல்பானமைட் 30-நாளில் செய்யும் வேலையைப் பெனிஸிலின் ஐந்து நாளில் செய்வதோடல்லாமல், செம்மையாயும் செய்கிறது. இதனால் நோயாளிக்கு எவ்வளவு சீக்கிரம் ஆறுதல் கிடைக்கிறது!

கடைசியாகக் கவனிக்கவேண்டியது ஒன்று. இது வெகு முக்கியம். “தலைவலி போகத் திருகு வலி வந்ததே” என்று ஒரு பழமொழி உண்டல்லவா? அதேபோல் ஒரு மருந்து ஒரு நோயைத் தீர்க்கவல்லதாயிருப்பினும் வேறு ஏதாவது தீங்கைச் செய்வதும் உண்டு. ஆஸ்பிரின் சாப்பிட்டால் தலைவலி நிற்கும்; ஆனால் அதுவே ஹிருதய பலவீனத்தை உண்டாக்குகிறது. அதே மாதிரி ஸல்பானமைட் அதிகம் உட்கொண்டால் வேறு அறிகுறிகள் தோன்றும். கொய்லவை அதிகமாகச் சாப்பிட்டால் காது செவிடாகும். இவைகளுக்கு நேர் எதிரிடையானது பெனிஸிலின். அது வியாதிக் கிருமிகளைக் கொல்லவல்லது. எவ்வளவு அதிகமாக உடலில் இருந்தாலும் ஒருவிதத் தீங்கையும் இழைக்காது என்று டாக்டர்களும் அறிஞர்களும் நிரூபித்துவிட்டனர். பெனிஸிலின் அதிகமாக உடலில் இருப்பின் நலன் விளையாவிடினும் கெடுதல் கண்டிப்பாய் விளையாது. இதன் இத்தன்மையே பெனிஸிலின் மிக்க பாராட்டுக்கு உரியதாவதன் காரணங்களுள் ஒன்று.

உபயோகிக்கும் முறை: பெனிஸிலின் எந்நிலையில் வைத்தியர்களால் கையாளப்படுகிறது என்பதைக் கவனிப்போம். பெனிஸிலினை மற்ற மருந்துண்ணுவதுபோல வாயில் போட்டு மென்று தின்னவோ விழுங்கவோ முடியாது. ஏனெனில், ஜீரண சக்திக்கு உதவும் காடிகள் இதனைக் கொன்றுவிடும். ஆதலால் இதை இம்முறையில்

உபயோகிக்க இயலாது. பெனிஸிலின் பொடியும், பொடிகலந்த மெழுகும் மேலாக உள்ள சிரங்கு, புண்கள் இவைகளுக்குத் தடவப்பெற்று உதவுகின்றன. குழிப் புண்களுக்குத் திராவகம் உதவுகிறது. குழிப் புண்களில் பெனிஸிலின் திராவகம் எங்கும் வியாபித்தல் அவசியம். அதற்கென இத்திராவகம் ரப்பர்க் குழாயின் மூலம் புண்ணில் தேக்கப்பட்டும், அடிக்கடி மாற்றப்பட்டும் வருகிறது. சில சமயங்களில் பெனிஸிலினைக் குத்தாசியால் செலுத்துவதும் உண்டு. அப்போது அது நேராக ரத்தத்தில் கலந்து வியாதிக் கிருமிகளைக் கொல்லுகிறது. எப்போதும் ஒரு குறித்த அளவு அது ரத்தத்தில் இருக்கவேண்டுவதாலும், வெகு சீக்கிரமாய்ச் சிறு நீரின்மூலம் வெளிச் சென்று விடுவதாலும் இதை அடிக்கடி உட்செலுத்திக் கொண்டிருத்தல் அவசியமாகிறது.

சில முதிர்ந்த நோய்களில் ஒருவிதமான சிகிச்சை அளிக்கப்படுகிறது. அது வெகு எளிய முறையே. பெனிஸிலின் திராவகத்தை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து, குழாயின் வழியாய்க் குத்தாசிக்குப் பிணைக்கப்பட்டு நோயாளியின் உடலில் ஒரு பாகத்தில் குத்தப்பட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக எப்போதும் உட்சென்றுகொண்டே இருக்கிறது. நோயாளி உட்கார்ந்திருக்கலாம், படுத்தும் இருக்கலாம். அவனுக்கு வலியோ வேதனையோ இராது; தெரியவும் தெரியாது. இவ்வாறான சிகிச்சை சீக்கிரத்திலேயே மிக்க நலனை அளிக்கிறது. யுத்த காலங்களில் இது பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளது.

பெனிஸிலினால் பாதிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படும் கிருமிகளோ பல. அவையாவன :— காயங்களில் சீழை உண்டு பண்ணும் கிருமிகள், மேகம், கிரந்தி, நிமோனியா, மூளை ஜூரம் முதலிய நோய்களை விளைவிக்கும் கிருமிகள். இவ்வரிய மருந்தை எல்லா வியாதிகளுக்கும் உபயோகிக்க முடியாது. மலேரியா, டைபாய்டு, வயிற்றெடுப்பு, இன்புளுயன்ஸா, கீல் வாதம், க்ஷயம், பிளேகு முதலிய கொடிய நோய்களை விளைக்கும் கிருமிகளிடம் பெனிஸிலின் ஆட்டம் சாயாது. இவைகளுக்கு இது முற்றிலும் பயனற்றதே. ஆகையால் இதனைக்கொண்டு இந்நோய்களை நீக்க ஒரு போதும் இயலாது.

பெனிஸிலின் சமீப காலத்திலேயே கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. வெகு குறுகிய காலத்தில் உற்பத்தி ஒங்கி வளர்ந்துள்ளது. எவ்வளவு நோய்களுக்குக் காலையிருக்கிறது! இதுவும் ஓர் ஆச்சரியம். இது இன்றும் பல துறைகளிலும் ஆராய்ச்சிக்குள்ளாகி மனித வாக்கத்துக்கே நலன் விளைக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

பயிற்சி

[லூயி பாஸ்சர் - Louis Pasteur; கண்ணுக்குப் புலனாகாத கிருமிகள் - Bacteria; அலெக்ஸாண்டர் ப்ளெமிங் - Prof. Alexander Fleming; மேரி ஆஸ்பத்திரி - St. Mary's Hospital, London; ராக்பெல்லர் ஸ்தாபனம் - Rockefeller Foundation; ஹாவார்டு ப்ளோரி - Prof. Howard Florey; டாக்டர் கார்ட்னர் - Dr. Gardner; டாக்டர் அப்ரகாம் - Dr. Abraham; டாக்டர் ஹீட்லி - Dr. Heatley; டாக்டர் ஸாண்டர்ஸ் - Dr. Sanders; டாக்டர் கெயின் - Dr. E. Chain; காளான் - Fungus; நுண்விதைகள் - Spores; காலன் - Gallon; காடிகள் - Acids; திராபூடிக் ரிஸர்ச் அஸோஸியேஷன் - Therapeutic Research Association; இந்திய விஞ்ஞானக் கழகம் - Indian Institute of Science, Bangalore; பம்பாய் ஹாப்கின் இன்ஸ்டிடியூட் - Haffkine Institute, Bombay; ஸல்பானமைட் - Sulphonamide; ஆஸ்பிரின் - Aspirin; கிரந்தி - Syphilis; நிமோனியா - Pneumonia; மூளை சுரம் - Meningitis.]

1. லூயி பாஸ்சர் கண்டுபிடித்த அரிய உண்மை யாது?
2. பெனிஸிலின் மருந்தை முதலில் கண்டுபிடித்தவர் யார்?
3. ஹாவார்டு ப்ளோரி என்பவர் இம்மருந்தைப் பயன்படுத்த என்ன முயற்சிகள் செய்தார்?
4. பெனிஸிலின் உற்பத்தி முறையை 10 வரிகளில் விவரிக்க.
5. பெனிஸிலினின் தனிப் பண்புகள் யாவை? அது எந் நோய்களுக்கு மருந்தாகும்?

5. கபட சந்நியாசி

[ராவ் சாகிப் வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், ஜி. பி. வி. லி.]

ஒரு சிறிய ஊரிலே ஒரு பெரிய வீட்டுக்கு ஒரு பாலிய சந்நியாசி வந்தான். அவனைக் கண்ட அந்த வீட்டு எசமானி எழுந்து நின்று அஞ்சலி செய்து, “சுவாமிகள் இங்கே வந்தது என் பாக்கியம்” என்று உபசார வார்த்தை

கூறி, வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று, ஆசனமிட்டு இருக்கச் செய்து, “சுவாமிகள் இங்கே வந்து நெடுங்கால மாய்விட்டதே. எங்கே போயிருந்தீர்கள்?” என்றார்.

சந்நியாசி, “நான் பல தேச யாத்திரை செய்து வந்தேன். முன் நான் இந்தப் பிராந்தியத்தில் தங்கியிருந்த போது மழைக் காலமாயிருந்தது. இப்போது வசந்த காலமாயிருக்கிறது. இந்தப் பிரதேசம், அப்போது போலில்லாமல் இப்போது சுவர்க்கம் போலிருக்கிறது” என்றான். அங்கே வினையாடிக்கொண்டிருந்த குழந்தை ‘சுவர்க்கம்’ என்றதைக் கேட்டவுடன், “சாமி, நீ சொர்க்கம் பார்த்தாயா? அது எப்படி இருக்கும்?” என்றது.

சந்நியாசி:—ஆ! அது மிக அழகாயிருக்கும். அங்கே எல்லோரும் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் நமக்குத் தெரிந்தவர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

குழந்தை:— அப்படியா! அங்கே என் அக்காளைப் பார்த்தாயா?

சந்நியாசி:— ஆம், பார்த்தேன்; அவள் மட்டும் சந்தோஷமாயில்லை.

குழந்தை:— ஏன் சந்தோஷமாயில்லை யென்று கேட்டையா?

சந்நியாசி:—கேளாதிருப்பேனா? கேட்டேன். அவள் ‘என்னேடொத்த பெண்களெல்லாம் பட்டுச் சேலைகளும் இரத்தினபரணங்களும் அணிந்திருக்கிறார்கள். நான் மட்டும் நகை யொன்றுமில்லாமல் இந்தச் சாதாரணமான சேலையோ டிருக்கிறேன். அப்படி யிருக்கும்போது எப்படிச் சந்தோஷமாயிருப்பேன்? என் தாய், நான் நோயாய்க் கிடந்தபோது என் மெலிந்த உடம்பில் அழுந்தி நோவு செய்யுமென்று என் நகைகளையும், நோய் பட்ட தேகக் கழிவுகள் பட்டு அசுத்தமாகிவிடுமென்று என் பட்டுச் சேலையையும் களைந்து வைத்தாள். நான் நோயாய்க் கிடந்தபோது உடுத்திருந்த சேலைதான் இது. என் தாய் என் நகைகளையும் சேலைகளையும் அனுப்புவா ளென் றிருந்தேன். அவள் பேராசைக்காரி; இன்னும் அனுப்பவில்லை’ என்று வருத்தப்பட்டாள்.

குழந்தை :—ஐயோ! அக்காள் வருத்தப்படுகிறாளாமே, அம்மா! அக்காள் நகைகளையும் சேலைகளையும் அவளுக்கு அனுப்பிவிடு.

எசமானி :—சாமி, நீங்கள் வினையாட்டாகக் குழந்தையோடு பேசுகிறீர்களா? உண்மையாகவே என் மகளைப் பார்த்தீர்களா?

சந்நியாசி :—உண்மையாகவே பார்த்தேன்; அவளை நான் இங்கே பல தடவை பார்த்தபோது இருந்தபடி அவள் சந்தோஷமாயில்லை.

எசமானி :—அவள் தங்களிடம் ஏதேனும் சொன்னா?

சந்நியாசி :—‘நீங்கள் என் தாயிடம் என் சேலைகளையும் நகைகளையும் வாங்கிவந்து கொடுப்பீர்களானால், உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம். அவைகளில்லாமலிருப்பதால், இங்கே ஒருவரும் என்னை மதிக்கிறீர்களில்லை. எனக்கு நாணமாயிருக்கிறது’ என்றாள்.

எசமானி :—(கண்களில் நீர் ததும்பப் பெருமூச்சுடன்) அவள் எங்கே யிருந்தாலும் சந்தோஷமாயிருக்கவேண்டுமென்பதுதான் என் பிரார்த்தனை. சுவாமிகளே! கிருபை செய்து நான் கொடுப்பவைகளை அவளிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பீர்களா?

சந்நியாசி :—சுவர்க்கலோக முழுதும் சுற்றிப்பார்த்து விட்டேன். இனி அங்கே போகவேண்டியதில்லை. ஆயினும், தங்கள் சொல்லைத் தட்ட மனமில்லாததாலும், தங்கள் மகளைச் சந்தோஷம் அடையச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பம் இருப்பதாலும் உங்கள் கருத்துப்படி செய்வேன்.

இதைக் கேட்ட எசமானி, இறந்துபோன மகளின் நகைகள் சேலைகள் அடங்கிய பொக்கணத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து, ‘சீக்கிரம் போய் அவளிடம் கொடுங்கள்’ என்று கொடுக்க, வாங்கிக்கொண்டு சந்நியாசி புறப்பட்டுப் போனான்.

அவள் போனவுடனே, குதிரையேறி வெளியே போயிருந்த எசமானன் திரும்பிவந்தான். அவளிடம் எசமானி அப்போது அங்கே நடந்ததைச் சொன்னாள்.

அவன், மோசம் நேர்ந்ததென்று தெரிந்து, சந்நியாசி எந்த வழியே போனென்று கேட்டான். குழந்தை, “இதோ, இந்த வழியேதான் சொர்க்கத்துக்குப் போனான்” என்று கையை நீட்டிக் காட்டியது.

எசமானன், உடனே வாசலில் நிறுத்தியிருந்த குதிரைமேலேறி விரைந்து போனான். குதிரைக் காலடிச் சத்தம் கேட்ட சந்நியாசி திரும்பிப் பார்த்துத் தன்னைத் தொடர்ந்துவருபவன் தன்னைப் பிடிக்கவருகிறென்று தெரிந்து ஓடலானான். (குதிரை கிட்ட வந்துவிடவே, ஒரு மரத்திலேறினான். குதிரையிலிருந் திறங்கி எசமானனும் மரமேறிச் சந்நியாசியிருந்த கிளைக்குப் போக, அவன் அதன் நுனிக்குப் போய், அதைப் பிடித்துக்கொண்டு தொங்கிக் கீழே குதித்துக் குதிரை மேலேறி வேகமாக ஓட்டலானான்.) எசமானன், ‘அம்மை சேலை, நகை கொடுத்தாள்; அப்பன் குதிரை கொடுத்தான்’ என்று சொல்லென்று ஒத்துச்சொல்லச் சந்நியாசி, ‘சொல்லுவேன்; சொல்லுவேன்’ என்று சத்தமிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு தப்பிப் போனான்.

எசமானன், ‘அணிலேற விட்ட நாய்’ போல ஏமாறித் தலை கவிழ்ந்து நடந்துவரக் கண்ட குழந்தை, “குதிரை எங்கே?” என, ‘உன் அக்காளுக்கு உன் அம்மை சேலை, நகை அனுப்பினாள்; நான் குதிரை அனுப்பினேன்’ என்றான்.

குழந்தை, ‘நானும் சொர்க்கம் போகவேணும்; போனால், எனக்கும் எல்லாம் அனுப்புவீர்கள்’ என்றது.

பயிற்சி

[கெட்டில் டிரம் (Kettle Drum) என்ற இங்கிலீஷ்ப் புத்தகத்திலுள்ள ஒரு கதைக் கருத்தைத் தழுவி எழுதியது. சிறு கதை யமைக்கும் பான்மை இதனால் அறிக.]

1. சந்நியாசி எவ்வாறு எசமானியை ஏமாற்றினான்?
2. எசமானன் எவ்வாறு ஏமாந்தான்?
3. முடிவில் குழந்தை கூறியது யாது? அக் கூற்றின் நயத்தை விளக்குக.

6. இமயமலை

[பெ. நா. அப்புஸ்வாமி ஐயர், பி. ஏ., பி. எல்.]

இந்தியாவின் வட எல்லையாக உள்ள இமயமலை யானது வானளாவிய சிகரங்களை யுடையது. அம்மலைத் தொடரின் நீளம், அதனோடு ஒட்டிய இந்துகுஷ் மலைத் தொடரைச் சேர்க்காவிட்டாலுங்கூட, ஆயிரத்து ஐந்து மைலுக்குக் குறைவில்லை. இந்த மலைத் தொடரைத் தூக்கி ஐரோப்பாவிலே வைத்தோமானால், இது ஆல்ப்ஸ் மலைத்தொடர் முதல் காக்கஸஸ் மலைத்தொடர் வரையில் நீண்டு கிடக்கும். இதன் உயரமோ உலகப் பிரசித்திபெற்றது. உலகத்திலுள்ள மலைகள் யாவற்றிலு முள்ள சிகரங்களைக் காட்டிலும் உன்னதமான சிகரங்கள் இதிலே இருக்கின்றன. அவற்றுள், ஒன்று இருபத்து ஒன்பதாயிரம் அடிக்கு மேற்பட்டது; மூன்று சிகரங்கள் இருபத்தெட்டாயிரம் அடிக்கு மேற்பட்டவை; ஆறு சிகரங்கள் இருபத்தேழாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை; இருபத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை பதினெட்டு; இருபத்தையாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை நாற்பத்தொன்பது; இருபத்து நாலாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவை எண்பத்தாறு. இந்த எண்பத்தாறு சிகரங்களும் உலகத்திலுள்ள மலைகள் யாவற்றிலுமுள்ள சிகரங்களைக் காட்டிலும் உன்னதமானவை. இமயமலைச் சிகரங்கள் ஆல்ப்ஸ் மலைச் சிகரங்களைப்போல் கிட்டத்தட்ட இரண்டு பங்கு உயரம்.

இத்தனை சிறப்பு மிக்க இமயமலையானது பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக நமது நாட்டிலுள்ளோரின் மனங்களைக் கவர்ந்து வந்திருப்பது ஆச்சரியமன்று. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகக் கவிகள் இதன் அழகையும் பெருமையையும் வருணித்து வருகிறார்கள். பழங்காலத்து மன்னர்கள் தமது வெற்றிக்கு அறிகுறியான இலச்சினைகளை இதன்மீது பொறித்தார்கள் என்று அவர்களின் புகழ் பேசப்படுகிறது. பிரும்மத்தையும் தத்துவத்தையும் நாடும் ஞானிகளின் தியானத்துக்கு உரிய புண்ணிய ஸ்தலமாக இதைக் கருதுகிறார்கள். இதிலே தேவர்களும், மஹரிஷிகளும் வசிக்கிறார்கள்

என்று நம்புகிறார்கள். நமது புண்ணிய நதியான கங்கை இதிலே தோன்றுகிறது. இது பார்வதியின் தந்தை என்றும், இதன் வெள்ளிப் பனிமலைச் சிகரம் ஒன்றிலே சிவபிரான் வீற்றிருக்கிறார் என்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

இத்தகையதாய், மகோன்னதமாய் உயர்ந்துள்ள இந்த மலைத்தொடர்ப் பிரதேசமானது ஒரு காலத்தில் கடலுள் ஆழ்ந்து கிடந்தது. அப்பொழுது அது பள்ளமாய்க் கடலின் அடிமட்டமாக இருந்தது என்று விஞ்ஞானிகள் சொல்கிறார்கள். நம்ப முடியாததுபோல் இருக்கிறதல்லவா? ஆனால் இது உண்மை.

விஞ்ஞானிகளில் ஒரு சாரார் பூமியின் இயல்பையும் தத்துவத்தையும் ஆராய்ந்துவருகிறார்கள். 'இத்தனை பெரிய மலைத்தொடர் எப்படி உண்டாயிற்று?' என்ற விஷயத்தை அவர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். இமயமலையின் வடிவத்தையும், இதன் அமைப்பின் போக்கையும், இதில் காணப்படும் கல் கரடு முதலியவற்றையும், அவற்றின் தன்மைகளையும் கூர்ந்து கவனித்தார்கள். அவற்றினின்று இமயமலையின் சரிதத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்கள்.

'சமீப காலத்துக்கு முன்பு வரையிலும் இமயமலைத் தொடரின் வடபாகமானது கடலுள் ஆழ்ந்து கிடந்தது' என்கிறார்கள். ஆனால், இந்த பூமி தத்துவ சாஸ்திரிகள் 'சமீப காலம்' என்றால், அது ஒரு மாதிரி! அவர்கள் காலத்தை அளக்கும் கடிகாரம், பிரம்மாவினுடைய கடிகாரத்தைப் போன்றது. அந்தக் கடிகாரமானது, பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளை ஒரு கண நேரமாக மதிப்பது. அதன் காலக் குறிப்பின்படிதான் 'சமீப காலத்துக்கு முன்பு வரையில்' இப்பொழுது இமயமலைத் தொடராயுள்ள இடமானது கடலின் அடிமட்டமாயிருந்தது என்கிறார்கள். சாமானியருடைய கணக்குப்படி இது நிகழ்ந்த காலம் சுமார் ஐந்துகோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு!

வெகு காலமாக இந்தப் பிரதேசம் கடலுள் ஆழ்ந்து கிடந்தது. அப்பொழுது இதன்மேலே மண்ணும், கடலுள் வாழ்ந்து இறக்கும் பிராணிகளின் எலும்புகளும் சிறிது

சிறிதாகப் படிந்துகொண்டே வந்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக இவ்வாறு நடந்துகொண்டு வந்தது. சிறிது சிறிதாக, ஆனால் ஓய்வு ஒழிவு இல்லாமல் கடலின் அடிமட்டம் உயர்ந்துகொண்டே வந்தது. ஆனால், ஆழ நெடுங்கடல் இவ்வாறு தூர்ந்துபோகுமா? போகவில்லை; அடிமட்டம் சற்றே உயர்ந்தாலுங்கூட அடிமட்டமாகவே இருந்தது.

அதன்பிறகு, ஒரு காலத்தில் அதாவது சுமார் ஐந்து கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பூமியின் மேற்பரப்பிலே சிற்சில அதிர்ச்சிகளும் சுருக்கங்களும் உண்டாயின. இவற்றால் கடலின் அடிமட்டமானது நன்றாக நெருக்குண்டு சுருங்கிற்று. நீளமாய் அலை அலையான மடிப்புக்களும் அதன்மேலே உண்டாயின.

இவ்வாறு உண்டான மடிப்புக்களிற் சில, கடலின் நீர்மட்டத்துக்கு மேலே எழுந்து உயர்ந்து நிலமாகத் தோன்றின; தோன்றி உயர்ந்தன. பிறகு நீரும் காற்றும் இவற்றைத் தாக்கி உதிர்த்துக் கரைத்துத் தாழ்த்தின. மீண்டும் மீண்டும் அடிமட்டமானது நெருக்குண்டது. நெருக்குற நெருக்குற அது மேன்மேலும் உயர்ந்தது. இவ்வாறு உயர்ந்து உயர்ந்து வாணைத்தொடும் இமயமலைத் தொடராக ஆகிவிட்டது.

பூமியின் மேற்பரப்பு இவ்வாறு சுருங்கி உயருவதற்குக் காரணம் என்ன? ஏன் அது நெருங்குகிறது?

ஒரு காலத்தில் பூமியானது சூடாயிருந்தது. அது சுழலச் சுழல, அதன் சூடு குறைந்துகொண்டே வந்தது. சூடு குறைந்தால் அளவும் சுருங்குமல்லவா? அதனால் பூமியும் சுருங்கத் தொடங்கிற்று. ஆனால் ஒன்று: பூமி உள்ளும் புறமும் ஒன்றுபோலச் சுருங்கவில்லை. அதன் உட்புறம் வேகமாகவும், வெளிப்புறம் தாமதமாகவும் சுருங்கின. உட்புறம் அதிகமாகச் சுருங்கி வெளிப்புறமாகிய மேற்பரப்புக் குறைவாகச் சுருங்கவே, மேற்பரப்பானது பெரிதாயும், உட்புறம் சிறிதாயும் போய்விட்டன. இதனால் மேற்பரப்புக்கு அடியிலே ஆதாரமில்லாமல்போயிற்று. மேற்பரப்பு சுருங்கி அதிலே நெளிவுகள் ஏற்பட்டன.

அடியற்றுப்போன சில இடங்களில் மேற்பரப்பு சரிந்து விழுந்தது. இவற்றால் மேடும் பள்ளமும்—மலையும் பள்ளத் தாக்கும்—உண்டாயின.

இமயமலை பிறந்து சுமார் ஐந்து கோடி ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அது யௌவன தசையை அடைந்து மூன்று கோடி ஆண்டுகள் ஆகின்றன; இன்னும் யௌவன தசையில்தான் இருக்கிறது.

பயிற்சி

[தரை நூல்பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகிய இது நாடு காணும் முயற்சியைத் தூண்டவல்லது.]

1. முதல் பத்திக்கும் இரண்டாவது பத்திக்கும் தனித்தனி தலைப்புப் பெயர் பொறிக்கவும்.

2. நில நூல் ஆராய்ச்சியாளர் கூறும் கால அளவு எத்தகையது?

3. இமயமலை எவ்வாறு உண்டாகியது என்று கருதப்படுகிறது?

7. தந்தையும் மகனும்

[திரு. தொ. மு. பாஸ்கரத் தொண்டைமான், M.A., B.L.]

கவியரசர் கம்பரின் கவி நலம் எல்லாம் இனிது துய்க்க விரும்புவார் யுத்த காண்டத்தைப் பன்முறை பயிலல்வேண்டும். பலகால் பயின்ற முறையில் கம்பர் கவியின் முதிர்ந்த நிலை யுத்த காண்டத்துள்ளதான் அமைந்துள்ளது என்று கூறுவது மிகையாகாது. இராமகாதையின் கடைசிப் பாகமான முறையில் கம்பர் தம் கவிநலமெல்லாம் திரண்டு விளங்குகிற பாகம் இந்த யுத்த காண்டமேயாகும். இவ்வுயுத்த காண்டத்தில் 'இந்திரன் முதுகு கண்ட இராவணன்' காதல் திருமகனாகிய இந்திரசித்தனும், இராவணனும் சந்தித்து உரையாடுகிற இடம், எல்லாப் படலங்களுக்கும் நடுநாயகமாய் அமையத்தகுந்ததாகும். அந்த இடத்தல் காணும் கம்பர் தம் கவிநலத்தைப்பற்றி ஒரு சில சொற்கள் கூறுவதே இங்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலக்குவனும் இந்திரசித்தனும் நிகும்பலையில் போர்புரிகின்றார்கள். இந்திரசித்தன் விடும் சரங்களையெல்லாம் இலக்குவன் தடுத்துவிடுகிறான். இவ்வாறு தன் படையெல்லாம் பலனற்று நலிவதைக் கண்ட இந்திரசித்தன், கடைசியாக மாயோன் நெடும் படை வாங்கி, இலக்குவனைக் குறிபார்த்து விட்டான். வந்திறலோடு சென்ற இந்நெடியோன் படையும் இலக்குவனை வலம் வந்து அயல் சென்று மீண்டது. இதை யறிந்த இந்திரசித்தன், இலக்குவனது பெருமையையும், அவன் ஏவல் செய்யும் இராமனது பெருமையையும் உணர்ந்தவனாய், இத்தகைய புயவலியும் இறைவனது அருள்வலியும் கொண்ட இருவரோடும் தன்னை போர்புரிய இயலாது என்று கருதியவனாய்த் தன் மாயையில் மறைந்து விரைந்து வந்து இராவணனை அணுகுகின்றான். புண்ணுடை யாக்கைச் செந்நீர் இழிதரப்புக்குகின்ற எண்ணுடை மகளை இராவணனும் கண்டு, 'என்ன! உன் தோற்றமென்ன! உன் நிலை என்ன! என் முன் நடுங்கினைபோலச் சாலத் தளர்ந்தனை! நீ இவ்வாறு கருடனைக் கண்ட பாம்புபோல அஞ்சி நிற்பதன் காரணமென்ன? கூறுதி விரைவில்!' என்று வினவுகின்றான். இந்திரசித்தனும் நடுக்கும் உடலொடும், மயங்கும் மனத்தொடும், 'ஐயனே! நான் சூழ்கின்ற மாயையெல்லாம் உன் தம்பி விபீடணனது துணைவலியால் வென்று, நானியற்றிய வேள்வியையும் சிதைத்து, இலக்குவன் என்னோடு போர்புரிய நேர்ந்தான். அவன்மேல் நான் தொடுத்த தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றையும் அவன் கைவலியால் தடுத்துவிட்டான். இவையெல்லாம் ஒரு பெரிதல்ல. நான் எனது வில்லை, மண்ணும் வானும் அளாவ வளைத்து நானேற்றிவிட்ட நெடியவன் படையும், என் முன் நின்ற இலக்குவனை வலம் செய்து போவதனால், இனி என் வலி என் செய்தல்கூடும்? ஏதோ நம் குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக்கொண்டோம். கோபமுற்றானால் இவ்விலக்குவன் ஒருவனே இம்மூவுலகங்களையும் முடிக்கும் ஆற்றலுடையவனாய்த் தோன்றுகிறான். இவனுடன் போர் புரிவது எவ்வாறு என்று அறியேன்' என்று கலங்கி உரைசெய்தான். இந்திரசித்தனின் அப்போதைய மனநிலையைத் தெள்ளிதில் விளக்குவார்போன்று,

‘நிலஞ்செய்து, விசம்புஞ் செய்து
 நெடியவன் படைநின் றுளை
 வலஞ்செய்து போவ தானால்
 மற்றினி வலிய துண்டே ?
 சூலஞ்செய்த பாவத் தாலே
 கொடும்பழி தேடிக் கொண்டோம்,
 சலஞ்செயின் உலக மூன்றும்
 இலக்குவன் முடிப்பன் றுனே.’

[நெடியவன்-திருமால்; நின்றனை-இலக்குமணனை; சலம்-காபம்]
 என்று இந்திரசித்தன் கூற்றாகக் கவியமைக்கும் கம்பரது
 கவி நலம் அழகுடையதேயாகும். வெந்திறல் மிகவுடைய
 இந்திரசித்தன் தன் மனநிலையைக் காட்டும் மற்று
 ரிடத்தைத் தற்போது நினைப்பது மிகையாகாது.

சீதையைக் காணவந்த அனுமன் அசோக வனத்தை
 யும் ஓம குண்டத்தையும் அழித்ததுடன் அமையாது,
 அவனை யடக்கச் சென்ற வீரர் அனைவரையும் வீழ்த்திக்
 கடைசியாக அரக்கர்கோனின் அருமந்த மகனை அட்சய
 குமாரனையும் கொன்று நின்றான் என்பதைக் கேட்ட
 வீரன், தான் தன்னருமைத் தம்பியை இழந்ததற்காக
 வருந்தாது, அத்தகையதொரு செயலால் தன் தந்தை
 யின் புகழுக்கு நேர்ந்ததொரு பெரும் பழியை நினைந்து
 நினைந்து மயங்குகின்றான். ‘கொம்பியல் மாயவாழ்க்கைக்
 குரங்கினால் குரங்கா ஆற்றல், எம்பியோ தேய்ந்தான் ?
 எந்தை புகழன்றே தேய்ந்தது!’ என்று கூறும் முறையில்,
 கம்பர் காட்டும் இந்திரசித்தனின் இகலுடையுள்ளம்
 போற்றத்தக்கதே யாகும்.

புகழ்பெறுதலையே தன் முக்கிய குறிக்கோளாகக்
 கொண்டு வாழ்ந்த பெருமகனை இந்திரசித்தனும் தன்
 னுடைய நெடியவன் படை பயனற்றுப்போனதைக்
 கண்டதும் மனம் மாழ்கினவனும், இத்தகைய வலியுடை
 யோரை வெல்வதரிது என்று தன் தந்தையிடம் பரிந்து
 உரைத்தான். இவ்வாறு பகைவரையும் போற்றியுரைத்த
 தொரு முறையால், தன் தந்தை தன்னை ஆண்மை
 யற்றவன் என்றும், தன்னுயிர் பேணும் தலைமகன்
 என்றும் கருதிவிடக்கூடாது என்று நினைத்து, அவனது
 ஐயமகற்றுவான்.

‘ஆதலால் அஞ்சி நேன்என் றருளலை : ஆசை தானச் சீதையால் விடுதி யாயின் அனையவர் சீற்றந் தீர்வர் போதலும் புரிவர் : செய்த தீமையும் பொறுப்பர் ; உன் [மேல்
காதலால் உரைத்தேன் என்றான்’ உலகெலாம் கலக்கி [வென்றான்.

[விடுதியாயின் — விடுவாயானால் ; சீற்றம் — கோபம் ; காதலால்— அன்பால்]

உலகெலாம் கலக்கி வென்ற பெருமையையுடைய இந்திரசித்தனும் தன் தந்தையை நோக்கி, ‘ஐயனே, நான் இலக்குவனது வலியையும், என் படைக்கலங்களின் எளிமையையும் எந்தெந்த தியம்புவதால் போருக்கஞ்சி நேன் என்று கருதிவிடாதே! நீ சீதைபால் கொண்டிருக்கும் ஆசையை மட்டும் விட்டுவிடுவாயானால், வந்திருக்கும் வீரர் இருவரும் உன்மேலுற்ற சீற்றம் தவிர்வர். அவர்தம் குரங்குச் சேனையுடனே திரும்பிச் செல்வர். நாம் இதுவரை அவர்கட்குச் செய்த தீமையையெல்லாம் பொறுத்தருள்வர். இதையெல்லாம் நான் உன் மேல் வைத்த காதலால் சொல்கிறேனேயன்றி, போருக்கஞ்சியாவது, அன்றி என் உயிர்பேண விழைந்தாவது சொல்லுகின்றேன் என்று கருதிவிடாதே!’ என்று மயங்கி மயங்கி உரைக்கின்றான் :

‘முற்று முதலா யுலகமூன்று மெதிர்தோன்றிச் செற்ற முதலோ ரொடுசெறுத்த தோர்திறத்தும் வெற்றி யுனதாக விளையாதொழியின் என்னைப் பெற்று மிலையால் நெறிபிறந்து மிலனென்றான்’ என்று முன்னர் வஞ்சினங் கூறியவன் திறல் அரக்கனும் இந்திரசித்தனும் இவ்வாறு இராவணனை நோக்கிச் ‘சீதையை விட்டுவிடு’ என்று கூறினனென்றால், வீரர் இருவர்தம் பெருமையை அவன் உணர்ந்துகொண்டமுறை போற்றத்தக்கதேயாம்.

இந்திரசித்தனின் உரைகளைக் கேட்ட இலங்கை வேந்தன் எயிற்றிள நிலவுமெய்தப் புயங்களுங் குலுங்க “நமக்கு, சரி! நீ இனிமேல் போர்புரிந்து வென்றதுபோதும்.

என்று மனிதரையும் அவர்தம் ஆற்றலையும் கண்டு மயங்கினையோ, அன்றே உன் வலியின் பெருமையை உலகறியும். நானே இவருடன் போர் செய்து, என் வீரத்தனூ ஒன்றின் அம்பாலே வெற்றி என்ன தாக்குவேன். மற்றும் நீ என்னவோ சொல்லுகின்றாயே. 'குலம் செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக்கொண்டோம்' என்று. அக்கொடும்பழியை நான் தேடிக்கொள்ளும்பொழுது, இப்போது இதுவரை போர் செய்து மாண்டு மடிந்த வீரர் என்னைக் காப்பாற்றுவார் என்றாவது, அன்றி, இன்னும் என் பக்கலில் இருந்து போர்புரியத் தயாராயிருக்கும் வீரர் பலர் என்னைக் காப்பார் என்று கருதியாவது, அன்றி, வென்றி வீரனாகிய நீயே என். பகைவரை யெல்லாம் வென்று எனக்குப் பெரும்புகழ் அளிப்பாயென்று கருதியாவது இப்புகையை நான் தேடிக்கொண்டேனல்லேன். நான் நெடும்பகை தேடிக்கொண்டால் அக்கொடும் பகை முடிக்கும் ஆற்றல் என்னிடம் உளதென நினைந்தே அப்புகையைத் தேடிக்கொண்டேன். ஆதலால், நீயும் நின் போன்றவரும் அதற்காக வருந்துதல் ஒழிக" என்று பல படப் புகன்று இந்திரசித்தனின் எஞ்சாத வலியை எள்ளி நகையாடினான்.

இதுவரை எள்ளி நகையாடி வந்த இலங்கை வேந்தனும், 'ஆசைதானச் சீதைபால் விடுதியாயின் அணையவர் சிற்றந்தீர்வர்' என்று இந்திரசித்தன் கூறிய உரைகளை நினைந்தபோதுதான், அவன்றன் வெஞ்சினம் அடங்காது வெளிவருவதாயிற்று :

‘பேதமை உரைத்தாய் மைந்த !

உலகெலாம் பெயரப் பேராக்

காதையென் புகழி னோடு

நிலைபெற, அமரர் காண

மீதெழும் மொக்கு ளென்ன

யாக்கையை விடுவ தல்லால்

சீதையை விடுவ துண்டோ

இருபது திண்டோ ளுண்டாய் !’

[மீதெழும் மொக்குள்ளென்ன — நீரினமீது தோன்றுகிற குமிழியையொத்த; யாக்கை—உடம்பு]

என்று இராவணன் தன் மன நிலையை விளக்கிக் கூறும் முறைக்கு வேறு விளக்கம் தேடுதல் வேண்டா. வெற்றி யொன்றுதானன்றி வேறறியாதவனான அரக்கர்கோனது வாழ்க்கையின் இலட்சியம், 'தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக' என்னும் பொய்யாமொழியார் அருளிய இலட்சியமாகவே அமைந்துள்ளது. இராமனுடன் போரேற்று நின்று இராவணன் மடிந்தான் என்றால், இராமன் பெயர் இந்நிலவுலகில் எவ்வளவு காலம் நிற்குமோ, அவ்வளவு காலம் தன் பெயரும் நின்று நிலவும் என்ற ஓர் எண்ணமே அவன்றன் உணர்ச்சியை ஊக்குவதாயிற்று. 'ஒருபது சிரசும் இருபது கரமும் உடைய இராவணனாகிய நான், இந்த யாக்கையை விட்டாலும் விடுவேனாயன்றிச் சீதையை விட்டு அரக்கர் குலத்திற்கு அரும்பழி தேடிவையேன்' என்று கூறும் இராவணன் வீர உரைகள் அவன்றன் வாழ்க்கையின் வளனை விளக்குவதாகும்.

இவ்வாறு வீர உரைகள் பல சொல்லிய தந்தை, தன் தநயன் போருக்குச் சென்று தன்னைக் காப்பான் என்பதற்காகச் சிறிதும் தாமதியாது தன் படையாளர்களைக் கூவி, 'வருக! தேர் தருக!' என்று போருக்கு எழலானான். இதை யுணர்ந்த வெற்றி வீரனான இந்திரசித்தன், எழுந்த தந்தையின் இணையடி இறைஞ்சி, 'எந்தாய்! ஒழிந்தருள் சீற்றம்! சொன்ன உறுதியைப் பொறுத்தி! யானே கழிந்தனன் என்ற பின்னர் நல்ல வாக் காண்டி' என்று கூறியவனாய்ப் போருக்கெழுந்தான். 'இந்திரசித்தன் என்னும் மகன் மலைபோலிருக்க இராவணன் போருக்குப் புறப்பட்டான்' என்ற பழி தன்னைச் சாராவண்ணம், இராவணனை இடை நின்று தடுத்து, இந்திரசித்தன் தன் தெய்வத் தோமேல் ஏறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான். ஆனால், அவன் அப்போது செல்கின்ற நிலையில், இதுவே தான் தன் தந்தையைக் கடைசி முறை பார்ப்பது என்பதைத் திண்ணமாய் உணர்ந்து செல்கின்ற முறையைக் கம்பர், 'கொடியோன் தன்னைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி, இருகணீர் கலுழப் போனான்' என்று உரைக்கும் நயம் கற்றூர் உளத்தைக் கரைப்பதாகும். வெற்றியின்றி வேறறியாத தந்தையும்

தநயனும் கடைசி முறையாகக் கண்டு பிரிந்து செல்வதைக் கம்பர், தமது கவிநலத்தால் அழகொழுக எழுதியமைப்பா ராயினர். என்னே புலவர் புகழ்!

பயிற்சி

[இது, இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை. கம்பர்தம் கவி நலத்தைக் கதைப்போக்கில் விளக்கிக் காட்டுகிறது.]

1. இந்திரசித்தன் போர்க்களத்திலிருந்து திரும்பி வந்தது ஏன்?
2. இந்திரசித்தனை நோக்கி இராவணன் வினவியதும், அதற்கு அவன் விடை கூறியதும் என்ன?
3. இந்திரசித்தனின் இகலுடையுள்ளத்திற்கு ஒரு சான்று தருக.
4. இராவணனின் ஐயமகற்ற இந்திரசித்தன் கூறிய தென்ன?
5. இந்திரசித்தனின் எஞ்சாத வலியை எள்ளி நகையாடி இராவணன் என்ன சொன்னான்?
6. இராவணனின் வீர உரைகள் யாவை?
7. இந்திரசித்தன் தன் தந்தையைப் பிரியும் நிலையைக் கம்பர் எவ்வாறு நயம்படக் கூறுகிறார்?

8. தொழில் வளம்

[கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார்]

ஒவ்வோருயிரும் இயற்கையால் உந்தப் பெற்று வினை செய்ய முந்துகிறது. வினை, தொழில், முயற்சி, உத்தியோகம், செயல், வியாபாரம், வேலை என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். தொழிலே உயிரின் அறிகுறி. “பற்றின்றி, பலன் விழைவின்றி, கடவுளுக்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துத் தொழிலாற்றுவோன் உயர்களிப்பெய்துவான்” என்று கீதை உபதேசிக்கிறது. அன்பும், அருளும், அஞ்சாமையும், பிறர்க்குதவும் எண்ணங்களும் மனத்திற்கொண்டு, உண்மையும் இன்சொலும் மொழிந்து, தன் உடல் தேவைகளை ஒரு பாபமற்ற தொழிலால் அடைந்து, உயிர்களை ஆண்டவன் உடலெனக் கருதி, அருட்பணி செய்து வாழும் தூயர் கடவுட்டன்மை அடைவர். இவர்களே உலகில் உயர்ந்த தொழிலாளிகள்.)

புத்தர், அப்பர், சங்கரர், ஏசுநாதர், வள்ளலார், காந்தி முதலானோர் உலகில் உயர்பெருந் தொழிலாளர். இவர்கள் செய்த தூய தொழிலாலேதான் மனித சமூகம் வாழ்கிறது; அறம் நிலைக்கிறது. பிரதாப சிங்கன், குரு கோவிந்தன், சிவாஜி, மாஜினி, லெனின் முதலானோர் வீரத் தொழிலாளர். இவர்கள் முயற்சிகளாலேயே தேசங்கள் சுதந்திரமடைந்து உயர்ந்தன. கெல்வின், நியூட்டன், ஜேம்ஸ் வாட்ஸ், இராமன், எதிஸன் முதலிய இயற்கலை வல்லுநர், தங்கள் அறிவுத் தொழிலால் மனித சமூகத்தின் சௌகரியங்களை அதிகப்படுத்தி, நேரத்தையும் தூரத்தையும் வெல்லத்தக்க பொறிகளைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். கம்பரும், காளிதாசனும், மில்தனும், ஹோமரும், தாகூரும் பனுவற்றொழிலால் மனித சமூகத்திற்கு மனவிரிவைத் தந்தனர். வேளாளரும், காருகரும், கருமாண்களும், தச்சரும் தங்கள் கைத்தொழில்களால் மனித வாழ்விற்கு வேண்டிய தேவைகளை ஈந்துவருகின்றனர். இவ்வகையாக நோக்கின், உலகம் பலதிறப்பட்ட தொழில்களாலேயே நடக்கிறது. தொழிலையுடையோர் தொழிலாளர்.

‘இந்து சமுதாயத்தின் நாற்பிரிவுமே கர்ம விபாகம்’ என்று கீதை கூறுகிறது. தவமும், புலனடக்கமும், தாய்மையும், பொறுமையும், நேர்மையும், அறிவும், தத்துவ ஆராய்ச்சியும், கடவுள் நம்பிக்கையும் அந்தணத் தொழில்கள்; தைரியமும், வீரமும், முயற்சியும், போரும், அரசாட்சியும், ஈகையும் அரசர் தொழில்கள்; வேளாண்மை, பசு வளர்த்தல், வாணிபம் முதலியன வைசியத் தொழில்கள்; பிற தொண்டுகள் பிறர் தொழில். இத்தகைய முறையான தொழிற் பாகுபாடுள்ள இந்து சமூகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தொழிலாளரே. தொழிலாற்றும் திறனே ‘சக்தி’ எனப்படும். ஏறும்பு முதல் இறைவன்வரை தொழிலாளிகளே. மனிதன் மட்டுமல்ல, உயிர் சமந்த அனைத்தும், ஒருயிர் இனமான தாவரங்களும், அசையாப் பொருள்களும் தத்தமக்கு ‘வல்லான் வகுத்த’ ஒரு வினையைச் செய்துகொண்டே யிருக்கின்றன.

ஒவ்வோர் உயிரும் ஒரு குறித்த வினையைச் செய்யவே உலகிற் பிறந்தது. அனைவரும் இவ்வுலகக் கோயிலின் தொழிலாளிகளே. தத்தமது தொழிலைச் செய்யக் கடவு

ளால் உயிர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நேரமே 'ஆயுள்' எனப்படுகிறது. தொழிலுக்காகவே நாம் பிழைக்கிறோம்; தொழில் முடிந்ததும் இறக்கிறோம்; எடுத்த தொழிலைக் குறித்த ஆயுளுள் முடிக்காவிடின் மீண்டும் பிறந்து மீதித் தொழிலைச் செய்கிறோம். நாம் எல்லோரும் இத்தகைய தொழிலாளிகளே! உலகமே தொழிலாளி உலகம்.

உலகம் முழுதும் தொழிலாளர் ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கியுள்ளனர். 'தொழில் + ஆட்சி' என்பது, 'சமரச ஆட்சி, ஏழைகளுக்கு இரங்கும் ஆட்சி, சுதந்திர ஆட்சி' என்ற எண்ணம் உதித்துள்ளது. இங்கிலாந்தில் 1923-ம் ஆண்டு தொழிலாட்சி வந்தபோது, 'மனிதனுக்குரிய உரிமைகளெல்லாம் ஒங்கும்; கோடைக் குறுகும்; சமரஸம் பெருகும்; முதலாளிகளின் ஆதிக்கம் போய் உழைப்போர்க்கு நீதி கிடைக்கும்' என்று ஐரோப்பா முழுதும் ஊக்கமுடன் கூத்தாடத் தொடங்கிற்று. உருசியாவில் தொழிலாளர் புரட்சி, பூமியையே மக்களின் பொதுவுடைமையாக்கிச் சமத்துவத்தை நிலைநிறுத்தியது. 'உழைப்பவனே இனிப்பிழைப்பவன்' என்ற கொள்கையை உலகப்போக்கு விளக்கிவருகிறது. 'எனது, எனது' என்ற எண்ணம் வீணாகி, 'உலகம் உலகோரது' என்ற உணர்ச்சி உதித்துள்ளது.

பாருலக மெங்கும் பாரோர் உரிமையலால்
ஓரோர் உரிமையா மேர் ?
புவித்தாய் தரும்பலனைப் போதிய மட்டும்
அவரவர் துய்த்தல் அறம்.

—யோகசித்தி

என்னும் விரிந்த நோக்கம் மக்களின் ஆவியிற் பதிந்துள்ளது. இந்நோக்கங்களெல்லாம் தொழிலாளர் இயக்கத்தால் பரந்து நிற்கின்றன. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் தொழிலாளர் கையில் உலகம் இருக்கும் என்பதைத் தற்கால விடுதலைக் கிளர்ச்சிகள் விளக்குகின்றன. சீனம், பிரான்ஸ், ரஷ்யா, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளில் தொழிலாளர் ஆதிக்கம் மிகுந்துவருகிறது. 'தொழிலாளர் உயர்வு' என்றாலே, 'பொது மக்களின் முன்னேற்றம்' என்ற பொருள் உதிக்கிறது. ஆதலின், தொழிலாளர் இயக்கம் ஓர் உலகஇயக்கம் ஆகும்.

உலகின் பாவங்களுக்குக் காரணமான வறுமையும் மடமையும் நீங்கத் தொழிலாளர் உழைக்கவேண்டும். தொழிலாளி யோக்கியமான தொழில் செய்து, தனது உடலின் தேவைகளை யடைந்து, தனது ஒழுக்கங்களை நல்ல கல்வியறிவால் திருத்திக்கொண்டு தூய வாழ்வு வாழ வேண்டும். சமூக முன்னேற்றம் உண்மையான தொழிலாளரிடமே யுள்ளது.

இக்காலத்தில் மனித சமூகத்தைக் கெடுக்கும் தொழில்களெல்லாம் தலைவிரித்தாடுகின்றன. பயிர் தொழிலில் நடக்கும் அநீதிகள் சொல்லிற்கடங்காதவை. மனிதனுக்கு வேண்டிய உடை உணவுப்பயிர்களை முக்கியமாக விளைவித்தல் தொழிலாளர் கடமை. நெல், கோதுமை, கேப்பை, பயறு முதலியவற்றையும், பருத்தி, சணல் போன்றவற்றையும் அதிகமாக விளைவித்து, உடை உணவுப் பஞ்சத்தை நீக்குவதைத் தொழிலாளி முதன்மையாகக் கருதவேண்டும். அப்படியின்றி, இக்காலத்தில் ஏற்றுமதிக்காகவும் வியாபாரத்திற்காகவும் தீய பயிர்களை எல்லாம் விளைவிக்கப்படுகின்றன.

நமது புதுயுகத் தொழிலாளர், சமுதாய சக்தியின் திருக்கரங்களாவார். அவர் தொழிலைப் பொதுநல வேள்வியாகச் செய்வார். இனி உணவு, உடை, குடியிருப்பு எல்லாம் தொழிலாளருக்குத் தட்டின்றி யெய்தும். அவர் உள்ளத்தில் பொதுநலத்திற்காகப் படும் உணர்வு ததும்பும்; 'ஒரு தனி மனிதனுக்கு ஆட்சி செய்கிறோம்' என்னும் அடிமை யுணர்வு நீங்கும். சமுதாயம் ஒருடல்: அதற்குத் தொழிற்கரங்கள் கணக்கில்; செய்யுந் தொழில்களெல்லாம் வழிபாடாம். தொழில், பொன்னினும் நன்மதிப்புறும். நாணயங்களின் தேவைகூட இல்லாது பண்டமாற்றினாலேயே எல்லாரும் செழித்தோங்குவார். தனியுணர்வின்றிச் சங்கிலித்தொடர்போல் ஒருவருக்கொருவர் இணைந்திருப்பார். உலகக் கோயிலில் உடல் மேனியனாய், உயிர்க்குயிராய்த் திருநடம் புரியும் ஒருவனை உள்ளூறவாற் கலந்து அவனிச்சையின் ஆட்களாக அனைவரும் விளைவேள்வி புரிவார். உடலுழைப்பு, அறிவுழைப்பு, உணர்வுழைப்பு (சலைகள்) முதலியன இப்போதிருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி,

எல்லாம் பொதுநலத்திற்காகிச் சம மதிப்புற்று, மிகை குறைவின் றித் தகவினோங்கும். இத்தொழிலாளர் கேவலம் கையால் வயிற்றை வளர்க்கும் இயந்திரங்கள் போல் இரார்; அவர், தொழிலை ஒரு தரும சாதனமாகச் செய்வார். ஏழாண்டுகள் (8 வயது முதல் 15 வயது வரை) பொதுக் கல்வி அனைவருக்கும் அளிக்கப்படும். பிறகு, அவரவர் இயற்புலமைக்கேற்ற தொழிற்பயிற்சி தரப்படும்.

பயிற்சி

[வருங்கால மக்கள் சமூகம் தொழிலாளர்களால் நிறுவப்படும்; வறுமையும் மடமையும் நீங்கி, மக்கள் யாவரும் ஏற்றத்தாழ்வின் றி இனிது வாழ்வர் என்னும் எதிர்கால நோக்குடன் எழுதப்பட்டுள்ளது இக்கட்டுரை. மாணவர்கள் இதன் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து மனத்திற் கொள்வது வாழ்வுக்குப் பயன் தருவதாகும்.]

1. தொழில்பற்றிக் கீதையின் உபதேசம் யாது?
2. எத்தன்மையினர் உலகில் உயர்ந்த தொழிலாளிகளாவர்? உதாரணம் தருக.
3. வீரத் தொழிலாளர், அறிவுத் தொழிலாளர், பனுவற் றொழிலாளர், கைத்தொழிலாளர் யாவர்? அவர்களால் மக்களுக்குப் பயன் என்ன?
4. 'இந்து சமூகத்தில் ஒவ்வொருவரும் தொழிலாளரே'; 'உலகமே தொழிலாளி உலகம்', - இவற்றை விளக்குக.
5. 'உழைப்பவனே இனிப் பிழைப்பவன்' என்ற கொள்கையை, உலகப்போக்கு எவ்வாறு விளக்கிவருகிறது? அதனால் ஏற்பட்டுள்ள உணர்ச்சி யாது?
6. மக்களின் ஆவியிற் பதிந்துள்ள விரிந்த நோக்கம் என்ன?
7. தொழிலாளர் இயக்கம் எவ்வாறு உலக இயக்கம் ஆகும்?
8. பயிர்த்தொழிலில் நடக்கும் அநீதிகள் யாவை?
9. புதுயுகத் தொழிலாளரின் தன்மைகள் என்ன?
10. புதுயுகத் தொழிலாளர் எவ்வாறு பயில்விக்கப்பெறுவர்?

9. திருவள்ளுவர் திருநாள்

(சொற் பொழிவு*)

கா. நமச்சிவாய முதலியார்

அன்பர்களே, அறிஞர்களே, அம்மணிகளே !

ஆயிரக்கணக்காய் இங்குக் குழுவியிருக்கும் உங்கள் எல்லோருக்கும் நான் நல்வரவு கூறுகிறேன். உங்களிடை எத்தனையோ வேற்றுமைகள் இருக்கக்கூடும். சமய வேற்றுமை, மொழி வேற்றுமை, குல வேற்றுமை, கருத்து வேற்றுமை முதலிய பல வேற்றுமைகளால் இயற்கையாய்ப் பிரிவுபட்டிருக்கும் நீங்கள் இன்று ஒருமனப்பட்டு இங்கே கூடியிருப்பது போற்றத் தகுந்ததொரு செயலாகும். இவ்வாறு வேற்றுமை மலிந்துள்ள நம் நாட்டு மக்களெல்லோரையும் ஒன்றுபடுத்தவேண்டுமென்பதே இன்றைய விழாக் கொண்டாட்டத்தின் நோக்கமாகும். தமிழ் நாடு மட்டுமில்லாமல் இந்தியா முழுவதும், உலகம் முழுவதும் எத்தகைய வேற்றுமையுமின்றி ஒருமைப்பட்டு உலக நன்மை கருதிச் செயலாற்றவேண்டுமென்பதே இக்கழகத்தின் கொள்கையாகும். அக்கொள்கைக்கு எவ்வாற்றினும் உகந்த ஆசிரியர் திருவள்ளுவரே.

திருவள்ளுவரைப் போற்றாத மக்களில்லை, மதத்தினரில்லை, மொழியினரில்லை என்றே திட்டமாகக் கூறலாம். கடவுள் என்ற ஒருவர் எவ்வாறு எல்லா மக்கட்கும் எத்தகைய வேறுபாடுமின்றி உரியவராகின்றாரோ, அவ்வாறே திருவள்ளுவரும் எல்லா மக்கட்கும் எத்தகைய வேறுபாடுமின்றி உரியராகும் பெற்றியுடையார். திருவள்ளுவரைப் போலச் சிறந்த புலவரிலரோ என்று கேட்டால், உளர்; பலருளர். ஆயினும், அவர்களெல்லோரினும் திருவள்ளுவரே உலகப் பொது நோக்கங் கொண்டு உழைக்கும் ஓரியக்கத்திற்கு உகந்த புலவர் பெருமானாவார். நூல்களெல்லாவற்றுள்ளும் ஒழுக்க நூலே தலை சிறந்ததென்பது எல்லோருக்கும் ஒப்ப முடிந்த தொரு கொள்கையன்றோ ! அத்தகைய ஒழுக்க

* திருவள்ளுவர் திருநாள் கொண்டாட்டத்தில் நிகழ்த்திய வரவேற்புச் சொற்பொழிவு.

நூல்களுள் ஈடும் எடுப்பு மற்றதொரு சிறந்த நூலைப் பாடியவர் அரும் புலவரும் பெரும் புலவருமான வள்ளுவரே யன்றோ?

திருவள்ளுவர் எழுதிய நூல் “ திருவள்ளுவர் திருக் குறள் ” என்றே இன்றளவும் வழங்குகிறது. ஆசிரியர் பெயரான் வழங்கும் நூல்கள் தமிழில் ஒரு சிலவே; ஆங்கில மொழியிலோ, பற்பல. ஆசிரியர் பெயரால் இந் நூல் வழங்குவதற்கு எத்தனையோ காரணங்களிருப்பினும் தலை சிறந்த காரணம் ஆசிரியர் தாம் எழுதிய ஒழுக்க நூலுக்குத் தாமே எடுத்துக்காட்டாக உலகில் ஒழுகி வந்ததேயாம். அத்தகைய ஓர் ஆசிரியர் இயற்றிய ஓர் ஒப்பறு நூலின் சிறப்பை எடுத்துக்கூறவும் வேண்டுமோ?

இனி, நாட்டிற் பண்டைக் காலத்திருந்த பெரியோரின் நாட்களைக் கொண்டாடுவதும், அவர் படங்களைச் சுவரில் மாட்டிப் பார்த்துவருவதும், அவர்தம் வரலாறுகளைக் கற்றலுங் கேட்டலும் பெருநலம் விளைப்பனவாகும். இத் துறையில் இளைஞர்களுக்கு ஏற்றன புரிந்து நலம்விளைத்து வரும் நாடுகளில் ஜப்பான் சிறந்ததொரு நாடாகும். பண்டை நாட்களிற் நிகழ்ந்த நல்லொழுக்கங்கள் இத் தகைய கொண்டாட்டங்களால் நன்கு படியும்; அறிவு மிகும்; வீரம் ஓங்கும்; வன்மை ஊக்கம் முதலிய நற் பண்புகள் தூண்டுதல் பெறும். பெண்கள் அணிவகுத்து நின்று கடும்போர் புரிந்த நாடு; அல்லி ராணி யாண்ட நாடு; இத்தகைய நம் நாட்டில், ‘ பந்திக்கு முந்திக் கொள்; படைக்குப் பிந்திக்கொள் ’ என்ற கொள்கை பெரியதொரு அரசியற்றந்திரமாக இருந்துவருகிற இக் காலத்தில், இது போன்ற கொண்டாட்டங்களே நல மளிக்கவல்லன என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

இவ்வாறாக, இந்நாள் இங்கே இன்று இத்துணைச் சிறப்பாகவும், இன்னும் பல ஊர்களில் இவ்வாறே சிறப் பாகவும் நடைபெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளை இக் கழகத் தார் செய்துள்ளமை அறிந்து என்னுள்ளம் பூரிக்கின்றது. இந்நாளின் அறிகுறியாக வெளியிடுதற்கிருந்த “ நினைவு மலர் ” இந்நிகழ்ச்சி வரலாறுகளையும், வரவு செலவுக் கணக்குகளையும், கழகக் காப்பாளர், ஆயுளுறுப்பினர் ஆகியோரின் புள்ளி விவரங்களையும் உட்கொண்டதா

யிருத்தல்வேண்டுமென முடிவுசெய்தபடியால் இன்று வெளிவருதற்கில்லை ; சற்றுக் காலந் தாழ்த்தே, பின்னர் வெளியிடப்படும்.

இத்தகைய கொண்டாட்டங்கள் வெளியிடத்தில் இதற்கென அமைக்கப்பட்ட கொட்டகைகளில் நடைபெறுவதே ஏற்றதாயினும், காலமும் ஏற்றபொருளுதவியுமின்மையால் இவ்வாண்டு அவ்வாறு நடைபெறுவதற்கில்லை. ஆயினும், உங்களையொத்த பெருமக்களின் பேருதவியால் மிகவும் சிறப்பாக வரும் ஆண்டில் நடைபெறும் என்றே நம்புகிறேன். இத்துணைச் சுருங்கிய காலத்தில் இவ்விழா நாள் இன்று நடைபெறுஞ் சிறப்பில் இங்குக் கூடியுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் பங்கும் உரிமையும் உண்டு.

இனி இவ்விழா நாளில் தலைமை வகித்து நடத்துமாறு ஆசிரியர் மறைமலையடிகளை வணக்கமாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆன்ற கேள்வியும், அடங்கிய கொள்கையும், ஒப்பில் புலமையும், உயர் நல்லொழுக்கமுமுடைய இல்லறத் துறவியாராகிய இப்பெரியாரே இக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்து நடத்தப் பேருரிமையுடையவர் என்பதிலையமின்று. உலக வழக்குக்கும் புலனெறி வழக்குக்கும் மாறுபடா நிலையில் நூலை வழங்கினவர் திருவள்ளுவர் ; அதே நிலையில் இருந்துவருபவர் மறைமலையடிகளார். எனவே, அறிவினும் ஆற்றலினும் ஒழுக்கத்தினும் சிறந்த இப்பெரியாரே இவ்விழாவிற்குத் தலைமை வகித்துத் திருநாளைச் சிறப்பாக நடத்துவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பயிற்சி

1. பெரியோர் திருநாள் கொண்டாடுவதால் விளையும் நலன்கள் யாவை?

2. “ திருவள்ளுவர், உலகப் பெரியாரில் ஒருவர் ; ”— எவ்வாறு என்பதை விளக்குக.

3. திருக்குறளின் பெருமையை விவரித்து ஒரு பத்தி எழுதுக.

10. அணுகுண்டும் டெலிபிரிண்டரும்

அணுகுண்டு

அணு என்பது ஒரு தனிப் பொருளிலிருந்து பிரிக்க முடியாத நிலையில் கிடைக்கும் ஒரு நுண்ணிய துகள் ஆகும். கூரையின் வழியாகச் சூரிய கிரணம் ஊடுருவி வரும்பொழுது அதில் எண்ணிறந்த துட்பமான துகிகள் சுழன்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அணுக்கள் இத் துகிகளைவிட மிகச் சிறியன; கண்ணுக்குத் தெரியாதன. அணுக்களைவிடச் சிறிய துகள்கள் இல்லை யென்றே நெடுநாள் வரை நினைத்துவந்தார்கள். ஒரு நிலையில் வாயுக்களின் மூலம் மின்சாரத்தைச் செலுத்தி ஜே. ஜே. தாம்ஸன் என்பவர் அணுக்களைக்காட்டிலும் பன்மடங்கு சிறிய துகள்களைக் கண்டுபிடித்தார். இந்த நுண் துகளுக்கு மின்னுருக்கள் என்று பெயரிட்டார்.

யுரேனியம் என்பது ஓர் உலோகம். ரேடியம் போலவே, யுரேனியமும் துகிக்கிரணங்களைத் தன் அணுக்களின் கருவிலிருந்து (மையப் பொருளிடமிருந்து) வெளி விடுகிறது. யுரேனியம் அணுக்கள் ஒன்றை யொன்று தாக்கும்பொழுது அவை வெடித்து நுண் துகள் பல பிரிந்தெழுகின்றன. இவ்விதம் அணுக்கள் சிதைந்து மின்னுருக்களாகும்பொழுது அபரிமிதமான சக்தி வெளிப்படுகிறது. ஒரு அவுன்ஸில் இருபத்தெட்டில் ஒரு பாகம் ($\frac{1}{28}$ அவு.) யுரேனியத்தில் உள்ள அணுக்கள் வெடிப்பதால் பத்து லட்சம் யூனிட் மின்சார சக்தி பிறக்கிறதென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஜெர்மன் தேசத்து போர் என்னும் விஞ்ஞானி அணு ஆராய்ச்சி செய்துவந்தார். மகா யுத்தம் தொடங்கிய பின்னர் 1943-ம் ஆண்டு இவர் ஜெர்மனியை விட்டு முதலில் இங்கிலாந்துக்கும், பின்னர் அமெரிக்காவுக்கும் சென்றார். அங்கு, அணுவைத் தாக்கும் எந்திரங்களைத் தயாரிக்க லானார். அவருடைய உதவிகொண்டு பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் அணுகுண்டு செய்வதைக் கண்டுபிடித்தனர்; மெக்ஸிகோ பாலைவனத்தில் முதல் அணுகுண்டை வெடிக்கவிட்டுப் பரீட்சை செய்தனர்.

அணுகுண்டு ஒரு சிறிய பந்தளவே இருந்தபோதி லும் அது வெடிக்கும்போது அபார சக்தி ஏற்பட்டு மாபெரும் வெளிச்சமும் நெருப்பும் வெளிவரும். அது விழுந்த இடத்தில் பெரும் பள்ளமும் உண்டாகி, மண்ணும் கற்பாறைகளும் கட்டடங்களும் தூக்கி வாரியெறியப்படும். சுற்றுப்புறப் பிரதேசங்களிலுள்ள சகல ஜீவராசிகளும் சுக காலத்தில் அழிந்து சூன்யமாகும். * அணு குண்டை ஜப்பானிலுள்ள இரண்டு முக்கிய நகரங்களில் ஆகாய விமானங்களிலிருந்து வீசியபொழுது ஏற்பட்ட உயிர்ச் சேதம் மகத்தானது. ஒரேயொரு விமானம் பறந்துபோய் அணுகுண்டுகளை வீசுவதால் ஒரே நாளில் ஒரு நாட்டிலுள்ள நகரங்கள் அனைத்தையும் நிர்ந்தூளியாக்கிப் பொசுக்கிவிடக்கூடும். இவ்வளவு பயங்கர ஆயுதத்தைச் செய்யும் இரகசியம் இப்போது அமெரிக்கா, பிரிட்டன், ருஷியா இந் நாடுகளுக்கு மட்டுந்தான் தெரியும். என்னே விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியின் போக்கு !

டெலிபிரிண்டர்

பம்பாயிலிருந்து அனுப்பப்படும் தந்திச் செய்தி சென்னைக்குச் சாதாரணமாகப் பல மணி நேரம் கழித்தே கிடைக்கிறது. அவ்வாறிருக்க, தினசரிப் பத்திரிகைகள் உலகச் செய்திகளை உடனுக்குடனே தெரிவிக்கின்றனவே! இதன் மர்மம் யாது?

அன்றடம் நிகழும் உலகச் செய்திகளைச் சேகரித்துப் பலவூர்களிலுமுள்ள பத்திரிகைகளுக்கு உடனுக்குடனே விநியோகிக்க பம்பாய் நகரத்தில் ராய்ட்டர் (Reuter) என்ற என்ற ஸ்தாபனம் ஒன்று இருக்கிறது. லண்டன் நகரத்திலிருந்து பம்பாய்க்குச் செய்திகளைத் தந்தி மூலம் அனுப்புவதானால் அதே தினத்தில் அவை வந்துசேருவது அசாத்யம். ஆதலால், லண்டன் ராய்ட்டர் ஆபிசிலிருந்து அனுப்பவேண்டிய செய்திகளை ரேடியோ மூலம் தனியாக ஒலி பரப்புகிறார்கள். பம்பாயில் அந்தச் செய்திகளை ரேடியோ மூலம் தந்தி இலாகாவில் பெற்று, ராய்ட்டர் காரியாலயத்துக்குக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். இம்முறையால் லண்டனிலிருந்து சில நிமிஷங்களில் செய்திகள் பம்பாய் ராய்ட்டர் ஆபிசுக்குக் கிடைத்துவிடுகின்றன.

பம்பாய் ராய்ட்டர் ஆபீசில் ஒரு முக்கியமான செய்தி வந்தால், அது வந்த இரண்டு நிமிஷங்களுக்குள்ளாக பெரிய பத்திரிகை நிலையங்கள் எல்லாவற்றிலும் கிடைக்கக் கூடிய விதத்தில் வசதிகள் இருக்கின்றன. அச்செய்திகளைத் தந்தி ஆபீசுக்குக் கொண்டுபோகவேண்டிய அவசியமே இல்லை. ராய்ட்டர் கம்பெனிக்காக பம்பாயிலிருந்து சென்னை முதலிய பெரிய நகரங்களுக்குப் பிரத்தியேக தந்திக் கம்பிகளை ஒதுக்கவைத்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தந்திக் கம்பிகள் மூலம் செய்திகள் பம்பாயிலிருந்து ஒரே வினாடியில் இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு நகரங்களுக்கும் போய்ச் சேரும்படியாக எந்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வித எந்திரத்துக்கு டெலிபிரிண்டர் (Teleprinter) என்று பெயர்.

டெலிபிரிண்டர் என்பது டைப்ரைட்டர் போன்ற ஓர் எந்திரம். பம்பாயில் ராய்ட்டர் காரியாலயத்தின் டெலிபிரிண்டரிலுள்ள ஒரு எழுத்தை அழுக்கினால், அதே சமயத்தில் நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் இருக்கும் பத்திரிகை நிலையங்களிலுள்ள டெலிபிரிண்டர் அதே எழுத்தை அடிக்கும். அதற்கு வேண்டிய காகிதம் அந்த எந்திரத்தின் கீழேயே ஒரு சுருளாக வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஆளில்லாமல் டெலிபிரிண்டர் தானாக அச்சடிப்பதைப் பார்த்தால் ஏதோ பிசாசு டைப் அடிப்பது போலிருக்கும்! அவ்வளவு வேகத்தில் அது ஓடும். டெலிபிரிண்டர் மூலமாகத்தான் கொஞ்சங்கூடத் தாமதமில்லாமல் செய்திகள் உடனுக்குடன் பத்திரிகைகளுக்கு வந்துசேருகின்றன.

பயிற்சி

1. ஜே. ஜே. தாம்ஸன் கண்டுபிடித்த விஞ்ஞான உண்மையாது?
2. யுரேனியத்தின் தனி இயல்பு யாது?
3. அணுகுண்டு கண்டுபிடித்தவர் யார்?
4. அணுகுண்டு விளைவிக்கும் பெருந்தீமைகள் எவை?
5. முக்கியச் செய்திகள் லண்டனிலிருந்து பம்பாயிலுள்ள ராய்ட்டர் காரியாலயத்துக்கு எவ்வாறு உடனுக்குடன் கிடைக்கின்றன?
6. டெலிபிரிண்டர் என்றால் யாது? அதன் உபயோகம் என்ன?

11. இயற்கைப் பாட்டு

[வித்துவான் கி. வா. ஜகந்நாதன், B.O.L.]

உலக முழுவதும் சங்கீத மயம். இசையினிமை சூழ்ந்தது இயற்கை. இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு இன்புறுவதற்குச் சிலரே கண்படைத்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறே இயற்கையில் எழும் இன்னிசையைக் கேட்டு நுகரும் ஆற்றல் சிலருக்கே இருக்கிறது. காற்று, மரங்களுக்கிடையிலே மெல்லத் தவழ்ந்து அவைகளின் இலைகளை அசைத்துப் பாடுவதைக் கேட்பவர்கள் எவ்வளவு பேர்! ஒவ்வொரு இலையும் காற்றென்னும் இசைப்புலவனுக்கு ஒவ்வொரு ஸ்வரஸ்தானமாக உதவுகிறது. மலை அருவி தாவிக் குதித்துத் தவழ்ந்துவருகிறதே, அதன் ஓட்டத்திலே அமைந்திருக்கும் ஒல்லொலியின் இன்னிசையை எல்லோரும் அதுபவிக்க முடிகிறதா? வீணையின் ஸ்வரஸ்தானங்களின்மேல் நடக்கும் விரல் இசையை உண்டாக்குகிறது; அருவியெனும் மங்கை மலையையே வீணையாக்கித் தன்னுடைய ஓட்டத்திலேயே சங்கீதத்தைப் பிறப்பிக்கிறாள். அவள் தாண்டிக் குதிக்கும்போது முத்தாய்ப்பு விழுகிறது. மெல்லெனச் செல்லும்போது நிரவல் செய்கிறாள். ஆற்றுநீர் ஓசையிலே, அமைந்து அடங்கி எழும் நாதத்திலே, இசையின் இனிமை இருக்கும் இரகசியத்தை யார் அறிந்திருக்கிறார்கள்? வெள்ளலைக் கைகளைக் கொட்டி முழங்கும் கடல் சதா ஓலமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறதே, அதனுடைய பிரணவ கோஷத்தைச் செவியால் நுகரும் உள்ளம் படைத்தவர்கள் எத்தனை பேர்! உலகத்துப் பேரொலியை யெல்லாம் அடக்கி மீதார்ந்து எழுந்து இசைக்கும் அந்த மகோததியின் நாதத்திலே தோற்றும் பேரமைதியை உணர்ந்தவர் யார்?

இந்த இனிய இயற்கைச் சங்கீத உலகத்திலே நாமெல்லாம் செவிடர்களாகத்தான் நடமாடுகிறோம். தினந்தோறும் கேட்டாலும் அதன் அளவில் நம் காது மரத்துவிடுகிறது. ஆனால் இந்த இன்னிசையை அநுபவிக்கும் ஜாதியினர் உலகத்தில் இருக்கிறார்கள். அதிகமாக இல்லை; சிலரே இருக்கிறார்கள். மனிதனுடைய உள்ளமாகிய காடாந்தகாரக் குகையிலே ஒளிந்திருக்கும்

எண்ணங்களை யார் உணருகிறார்களோ, மனித உள்ளத் திற்கு எட்டாத கற்பனைச் சிகரத்தையும் அவரது மனம் ஆழம் காணமுடியாத கருத்தாழத்தையும் தங்கள் சிருஷ்டியிலே வைத்து மலைகளையும் கடல்களையும் யார் உண்டாக்குகிறார்களோ, கல்லும் புல்லும், இலையும் தளிரும், மரமும் மலையும் நமக்கு ஊமைகளாயிருக்க அவற்றின் பாஷையை உணர்ந்து தெய்வத்தின் திருக்கையழகைத் தெளிந்து யார் வெளிப்படுத்துகிறார்களோ, மின்னல் வெட்டுப்போன்ற சில வார்த்தைகளிலே மக்களுடைய மூரட்டு இருதயத்தைப் பண்படுத்த யார் வல்லவர்களோ அந்த மேதாவிகள், அந்தத் தெய்வப் பிறப்பினராகிய கவிஞர்கள் இந்த இசையை நுகர்ந்து நுகர்ந்து மகிழ்கிறார்கள்.

பாரதியார் இந்த இயற்கைச் சங்கீதத்திலே மனத்தைப் பறிகொடுத்தவர் :

“கானப் பறவை
கலகலெனும் ஓசையிலும்
காற்று மரங்களிடைக்
காட்டும் இசைகளிலும்
ஆற்றநீர் ஓசை
அருவி ஒலியினிலும்
நீலப் பெருங்கடலெந்
நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஓலத் திடையே
உதிக்கும் இசையினிலும்
..... நெஞ்சைப்
பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்.”

— குயிற்பாட்டு

மிகவும் கூர்மையான காது படைத்தவர்களைத் தமிழில், “எஃகுச் செவி படைத்தவர்கள்” என்று சொல்லுவார்கள். பாரதியாரும் அவரோடு சேர்ந்த கவிஞர் கூட்டத்தினரும் எஃகுச் செவி படைத்தவர்கள்; முதல் தரமான காதுகளை உடையவர்கள். நாமோ மரச்செவி படைத்தவர்கள்; மூன்றந்தரமான காதுகளைப் பெற்றவர்கள்.

இரண்டாந்தரமென்று நடுவிலே ஒன்று இருக்கிறது. இயற்கைச் சங்கீதம் இயற்கைத் தேவியின் நடனத்திலே, ஓய்யாரச் சிரிப்பிலே, உல்லாச நடையிலே உண்டாவது. மனித லோகத்திலே வேறு ஒருவகை இயற்கைச் சங்கீதம் உண்டு. அதில் இயற்கையின் மணம் அதிகமாகவும், செயற்கையின் மணம் கொஞ்சமாகவும் இருக்கின்றன. முன்னே சொன்ன இசையிலே பாட்டு இல்லை; வெறும் இசைதான் இருக்கிறது. இப்பொழுது சொல்லும் சங்கீதத்திலே பாட்டும் இருக்கிறது. பாட்டென்றால் கவிதையும் கூட வருவதுதானே? இந்தச் சங்கீதத்தைக் கேட்பதற்குக் கூட, 'நாகரிகம் படைத்த' நமக்குக் காதுகள் இல்லை.

இந்தப் பாட்டிலே ஓசை இனிமையும் கருத்தழகும் மலிந்து கிடப்பதை நாம் உணர்வதில்லை. சங்கீதக் கச்சேரி என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு அதற்கு ஓர் இடமும் பக்கவாத்தியங்களும் காலமும் நிர்ணயித்துப் பாடுகிற செயற்கையிசையிலே மயங்கிக் காசு கொடுத்துக் கேட்கப் பழகின நமக்கு இந்தப் பாட்டிலே நாட்டம் செல்வதில்லை.

வயல்வெளியிலே ஏற்றத்தால் தண்ணீர் இறைக்கிறார்களே, அங்கே நடைபெறும் இயற்கைச் சங்கீதக் கச்சேரியைக் கேட்க விருப்பமுள்ளவர்கள் போய்க் கேளுங்கள். ஏற்றத்தில் ஏறி மிதிப்பவன் ஒருவன். கீழே சால் பிடிப்பவன் ஒருவன். இந்த இரண்டு பேர்களே அந்தக் கச்சேரியை நடத்துகிறார்கள். ஏற்றமும் சாலுமே பக்கவாத்தியங்கள். முக்கியமான சங்கீத வித்வான் சால்பிடிப்பவன். அவன் பாடும் பாட்டிலே இசை பொங்குகிறது. கருத்து உள்ளடங்கியிருக்கிறது. இரண்டையும் உணர்ந்து இன்புறுபவர்கள் உலகத்தில் சிலரே. வான விதானத்தின் கீழே பச்சைப் பயிரின் அழகு படர்ந்த பரப்பில், ஏற்றநீர் ஓடும் சலசலப்பு ஒலியானது சுருதிபோட, சாலை முகக்கும்போதும் மேலே கவிழ்க்கும்போதும் தாளம் பிறக்கப் பாடும் அந்த ஏற்றக்காரர்களுடைய சங்கீதம், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள், ஓர் இடத்திற்குள் சிணற்படவில்லை. அவர்கள் உள்ளம் விரிந்து உவகை பொங்கும் போது வேலையிலே முனைகிறார்கள். அவர்கள் உடல் முழுவதும் வளைந்து வேலைசெய்யும்போது அதனால்

உண்டாகும் தேக சிரமத்தை அந்த இனிய பாட்டு மறக்கச் செய்கிறது. அவர்களுடைய உழைப்பில் சங்கீதம் இன்பத்தைப் புகுத்துகிறது. தம்மை மறந்து உழைக்கும் அவர்களுக்கு அந்த இசையே நிழலாகவும் சோராகவும் இருந்து சிரம பரிகாரத்தை உண்டாக்குகிறது. சங்கீதம், பாடுபவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் ஒருங்கே இன்பமூட்டுகிறதென்ற தத்துவத்தை அவர்களிடம் நாம் தெளிவாகக் காணலாம். ஏற்றப்பாட்டு ஒன்றுதானா? நெல் இடிக்கும் பெண்கள், காரை குத்தும் மங்கையர் முதலிய மெல்லிய லார் கூட்டத்திலே பிறக்கும் நயமான இசையைக் கேட்டுப் பாருங்கள். கும்மியடிக்கும்போது அவர்கள் வளைக்கரங்கள் குலுங்கப் பாடும் சங்கீதத்திலே உண்டாகும் இன்பத்துக்கு ஈடு உண்டா?

பாரதியார் இயற்கையோடு இணைந்த இந்த இசையிலும் மனதைப் பறிகொடுத்துவிடுகிறார் :

“ ஏற்றநீர்ப் பாட்டின்

இசையினிலும் நெல்இடிக்கும்

கோற்றொடியார் குக்குவெனக்

கொஞ்சம் ஒலியினிலும்

சுண்ணம் இடிப்பார்தம்

சுவைமிகுந்த பண்களிலும்

பண்ணை மடவார்

பழகுபல பாட்டினிலும்

வட்டமிட்டுப் பெண்கள்

வளைக்கரங்கள் தாம்ஒலிக்கக்

கொட்டி இசைத்திடுமோர்

கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்

.....நெஞ்சைப்

பறிகொடுத்தேன் பாவிவேன்.”

இந்த மாதிரியான பாடல்களிலே நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தவர்கள் பலர். சிலப்பதிகாரம் செய்த இளங்கோவடிகள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், கம்பன் முதலிய கவிஞர் அனைவரும் இந்தக் கூட்டமுதப் பாட்டிலே உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொடுத்தவர்களே.

அவர்கள் நூல்களை எடுத்துப் பாருங்கள். இளங்கோவடிகள், பெண்கள் அம்மாளை ஆடும்போதும் பந்தாடும் போதும் பாடும் பாட்டுக்களைக் கவனித்திருக்கிறார். அந்த மாதிரியான பாடல்களைத் தாம் இயற்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் சேர்த்திருக்கிறார். அம்மாளை வரி, கந்துக வரி என்ற பெயரோடு அவருடைய காவியத்திலேயுள்ள பாடல்களைப் படிக்கும்போது முன்னே சொன்ன இயற்கையோடு இணைந்த பாட்டுக்களைக் கேட்டு மயங்கினவர் இளங்கோவடிகள் என்பதை உணரலாம். திருவாசகத்தில் தோள் நோக்கம், சாழல், திருவுந்தி என்ற பெயர்களால் வரும் பாட்டுக்களெல்லாம் இந்த இயற்கைப் பாட்டுக்களின் போலிகளே.

அந்தப் பாட்டுக்களின் உருவம், உலகில் பாமர மக்களும் குழந்தைப் பெண்களும் பாடும் பாடல்களிலிருந்து திருடிக்கொண்டது. கருத்து மாணிக்கவாசகருடையது. அவற்றின் உருவத்திலும் ஓசையிலும் நாடோடி உலகத்தைக் காண்கிறோம்; கருத்திலே மாணிக்கவாசகரை உணருகிறோம்.

இளங்கோவடிகள் முதல் பாரதியார் வரையில் கேட்டு அநுபவித்த இயற்கைப் பாட்டுக்களை நாமும் கேட்கப் பழகவேண்டாமா?

பயிற்சி

1. இயற்கையில் எங்கெங்கு பாரதியார் இன்னிசையைச் செவியுறுகிறார்?

2. மக்கள் பாடும் எவ்வகைச் சங்கீதங்களில் பாரதியாரது மனம் ஈடுபடுகிறது?

3. விளக்கவுரை தெரிவிக்க:

(அ) 'எஃகுச் செவி படைத்தவர்'.

(ஆ) கந்துக வரி.

12. சந்திரிகையின் கதை

[கவி சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்]

பொதிகை மலைச்சாரலில் வேளாண்குடி என்றொரு அழகான கிராமம் இருக்கிறது. அதற்கருகே, ஒரு சிறிய நதி ஓடுகிறது. நான்கு திசைகளையும் நோக்கினால் நீல மலைச் சிகரங்களும் குன்றுகளும் தோன்றும். ஊரெங்கும் தோப்புக்கள். எனவே, காலையில் எழுந்தால் மாலைவரை எப்போதும் ரமணீயமான பட்சிகளின் ஒலிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

இந்த ஊரில் மற்ற வீதிகளினின்றும் ஒதுக்கமாக மேற்றிசையில், நதிக்கருகே ஓர் அக்ரகாரம். அதாவது பிராமணர் வீதி இருந்தது. அந்த அக்ரகாரத்தில் குழந்தைகளெல்லாம் எப்போதும் பட்சிகளின் நாதங்களுக்கிடையே வளர்ந்ததுபற்றியோ, வேறெந்தக் காரணத்தாலோ, மிகவும் இனிய குரலுடையனவாயிருந்தன. அக் குழந்தைகள் — விசேஷமாகப் பெண் குழந்தைகள் — பேசும்போது, சாதாரணமாக நம்மைப் போலவே, மனுவதத் தமிழ்ப் பாஷையே பேசுமெனினும், அந்தப் பாஷையைக் குயில்கள் போலவும், கிளிகள் போலவும், நாகணவாய்ப் புட்கள் போலவும் அற்புதமான குரலில் பேசின.

அந்த அக்ரகாரத்தின் மேலோரத்திலே கிழக்கைப் பார்த்த ஒரு கிருஷ்ணன் கோயில் இருந்தது. கோயிலுக்கெதிரே புல் ஏராளமாக வளர்ந்து கிடக்கும். அங்குப் பசுக்களும், ஒரு சில கழுதைகளும் மேய்ந்துகொண்டிருக்கும். அல்லது, சில பசுக்கள், கிருஷ்ணன் சந்நிதிக் கெதிரே படுத்துக்கொண்டு சுவாயியை நோக்கி ஜபம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பது போல் அசைபோட்டுக்கொண்டிருக்கும். அவற்றின்மீது காக்கைகள் வந்து உண்ணிகளைக் கொத்தி இன்புறுத்தும். சில சமயங்களில் கண்ணோரத்தைக் கொத்துவது போல் விளையாடி, மாட்டுக்குப் பொழுதுபோகச் செய்துகொண்டிருக்கும். இதை யெல்லாம் மரக்கிளைகளின் மீதுள்ள பட்சிகள் பார்த்து வியப்புரை கூறிக்கொண்டிருக்கும்.

அன்புக்கும், அமைதிக்கும், சாந்திக்கும், அழகுக்கும் இலக்கியமாகத் திகழ்ந்தது அவ் வேளாண்குடியூர் அக்ரகாரம். அப்பெண்மக்க ளெல்லாரும் மகா சந்திரிகள். ஆண்மக்கள் மிகவும் நல்ல குணமுடையோர்; ஆனால் பெரும்பாலும் பரம ஏழைகள். பூர்வீக சொத்து, நிலம், தோட்டம் முதலியன எல்லோருக்கும் சிறிது சிறிதுண்டு. ஆனால் அதிலிருந்து வரும் வரும்படி வெறுமே போஜனத்துக்குக்கூடக் காணாது. இதில் வேஷ்டிகள், புடவைகள்,.... பாவாடைகள், பூணூல் கலியாணம், விவாகங்கள்,....சீமந்தங்கள், பல பல பண்டிகைகள், உற்சவங்கள், விழாக்கள் என்பன ஓயாமல் நிகழாமாதலால் அவ்வூர் கிருகஸ்தர்கள் மேன்மேலும் தம் நிலம் முதலியன சுருங்கவும், வறுமை மேலும் வளரவும், ஏக்கம் பிடித்து வாழ்ந்துவந்தனர். ஆனால், வயது முதிர்ந்தோரிடையே இத்தனை ஏக்கமும் மனக்குறைவும் குடிகொண்டிருந்தன என்ற செய்தி அவ்வூர்க் குழந்தைகளுக்குத் தெரியாது; பட்சிகளுக்குத் தெரியாது; கோயிலெதிரே எப்போதும் செழுமையாக வளர்ந்த புற்றரைகளில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த பசுக்களுக்கும் கழுதைகளுக்கும் தெரியாது. இவை எப்போதும் மகிழ்ச்சியிலும், ஆரவாரத்திலும், பாட்டிலும், ஆனந்தக் களியிலும் மூழ்கிக் கிடந்தன.

இந்த அக்ரகாரத்தில் மற்றெல்லாப் பிராமணர்களைக் காட்டிலும், அதிக ஏழையான மகாலிங்கையர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய குடும்பம் மிகப் பெரிது; வீடு மிகச் சிறிது. அவருடைய கிழத் தாய் தந்தையர் இருவர். விதவையான தங்கை ஒருத்தி. சுமார் முப்பது வயதுள்ள மனைவி ஒருத்தி; அவளுக்கு ஐந்து பெண் குழந்தைகள்; ஆரவது பிரசவம் நெருங்கிய சமயம்.

இத்தனை பேருக்கும் ஆகாரம் வேண்டுமே! மகாலிங்கையருக்குப் பூர்வ சொத்துக் கிடையாது. இளமையும், ஊக்கமும், எப்படியேனும் பணம் சம்பாதிக்கலாமென்ற நம்பிக்கையும் அவரை விட்டுப் பிரிந்து நெடுங்காலமாய் விட்டது. அவருக்குச் சுமார் நாற்பது வயதுக்கு மேலாக வில்லை. அதற்குள்ளே குழந்தைகளின் தொகை வலியாலும், மனைவியின் வாய் வலியாலும், தாய்தந்தையரின்

நோய் வலியாலும், விதவைத் தங்கையின் இளமை வலியாலும் மேற்படி மகாலிங்கையர், மனத்துயர் பெருகித் தலைமயிரெல்லாம் அன்னத்தாவிபோல் நரைத்து, கூனிக் குறுகி, மிகவும் மெலிந்து, கன்னங்கள் ஒட்டிக் கண்கள் குழி வீழ்ந்து, முகம் சுருங்கித் திரைகொண்டு விளங்கினார்.

இப்படியிருக்கையில், ஒரு மார்கழி மாதத் திரவில், வானம் மைபோல் இருண்டிருந்தது. நட்சத்திரங்களெவையும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. கிராமத்தாரெல்லாரும் தத்தம் வீடுகளுக்குள்ளே பதுங்கிக் கிடந்தார்கள். வெளியே பெருமழையும், சூறைக்காற்றும் மிகவும் உக்கிரமாக வீசத் தொடங்கின. இரண்டு கூடிணத்துக் கொருமுறை உலகம் தகர்ந்துவிடச் செய்வன போன்ற இடியோசைகள் செவிப்பட்டன. மரங்கள் ஒடிந்து விழும் ஒலி கேட்டது. தோப்புக்களெல்லாம் சூறை போகும் ஒலி பிறந்தது. பக்கத்துக் குன்றுகள் ஒன்றுக்கொன்று மோதிச் சிதறுவன போன்ற ஓசை தோன்றிற்று.

அக்ரகாரத்தில் தத்தம் வீடுகளுக்குள்ளே பதுங்கியிருந்த ஜனங்கள் இன்றுடன் உலகம் முடிந்துபோய் விட்டதென்று தம் மனத்தில் நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டார்கள். குழந்தைகளெல்லாம் பய மிகுதியால் கோ, கோ வென்றலறின. மாதர்கள் புலம்பினர். ஆண் மக்கள் விம்மினர். சூறைக் காற்றின் ஆர்ப்பு மிகுதிப்பட்டது.

இப்படி யிருக்கையில் பூகம்பம் தொடங்கிற்று. அந்த அக்ரகாரத்திலுள்ள வீடுகளெல்லாம் பழைய வீடுகள். அத்தனை வீடுகளும் சிதறிப்போயின. அத்தனை ஜனங்களும் மடிந்துபோயினர்.

மகாலிங்கையர் வீட்டு வாயிற்புறத்திலிருந்த குச்சி லொன்று மாத்திரம் விழவில்லை. வீட்டு இரேழியில் கூடியிருந்த கிழவர், கிழவி, மகாலிங்கையர், அவருடைய ஐந்து பெண் குழந்தைகள் எல்லாம்மீதும் வீடு விழுந்து அவர்களத்தனை பேரும் பிணங்களாகக் கிடந்தனர். வாயிற்புறத்தில் பிரசவ வேதனையிலிருந்த மகாலிங்கையருடைய மனைவியும், அவளுக்குத் துணையாக அவருடைய விதவைத் தங்கையு மிருந்தனர்.

இரவு சமார் ஏழு மணிக்குத் தொடங்கிய சூறைக் காற்றும், மழையும் காலை நான்கு மணி சமாருக்குப் பூகம்பத்துடன் முடிவுபெற்றன. அரை மணி நேரத்துக் கெல்லாம் உலகம் அமைதிபெற்றுவிட்டது. மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. விதவைத் தங்கை—அவள் பெயர் விசாலாட்சி—வெளியே வந்து பார்த்தாள். எல்லா வீடுகளும் விழுந்திருந்தன. எங்கும் மனிதருடல்களும், மிருக, பட்சிகளின் உடம்புகளும் பிரேதங்களாக விழுந்து கிடந்தன. முழுக் காட்சியும் அவள் பார்க்க நேரமில்லை. காற்றினாலும் மழையினாலும் மோதுண்டு, வீதியில் வந்து கிடந்த பிரேதங்களை மாத்திரமே அவள் கண்டாள். இடிந்த வீடுகளுக்குள்ளே செத்துக் கிடக்கும் ஜனங்களை அவள் காணவில்லை. எனினும், தன் வீட்டில் எல்லாரும் செத்தது அவளுக்குத் தெரியுமாதலால், மற்ற வீடுகளிலும் அப்படியே நடந்திருக்கவேண்டுமென்றும், அதுகொண்டே தெருவில் ஆட்களைக் காணவில்லையென்றும் அவள் ஊகித்துக்கொண்டாள். அப்போது மீளவும் அவளுடைய மனத்தில், சென்ற பயங்கரமான இரவில் நிகழ்ந்த பயங்கரமான செய்திகள் நினைப்புறலாயின. பூகம்பம் தோன்றினவுடனே, மகாலிங்கையருடைய பிதாவாகிய கிழவர், 'ஐயையோ, பூமி ஆடுகிறதே! நாமெல்லோரும் வாயிற்புறத்திலுள்ள குச்சிலுக்குப் போய்விடுவோம். அதுதான் இவ்வீட்டில் சற்றே உறுதியான இடம்; என்னை அங்கே கொண்டு விடுங்கள்' என்று அலறினார். இந்தச் சத்தம் மாத்திரம் விசாலாட்சியின் செவியிற்பட்டது. அப்புறம் நடந்த பேச்சொன்றும் அவள் செவியிற்படவில்லை. வாயிற் குச்சிலுக்குள் வெளித்திண்ணை வழியாகத்தான் புகலாம். வீட்டுக்குள்ளிருந்தபடியே அங்கு வர வழி யில்லை. எனினும், ஒரு சாளரப் பொந்து வழியாக அந்தக் கிழவருடைய பேரோலம் மாத்திரம் புயற்காற்றொலியையும் மிஞ்சி அவளுடைய செவியிற்பட்டது.

ஆனால் அங்ஙனம் அவர்கள் குச்சிலுக்குள் வருவது சாத்தியமில்லை யென்பதை அவள் உடனே யோசித்துக் கொண்டாள். ஏனெனில், உள்ளே யிருந்தவர்கள் வீட்டுவாயிற் கதவைத் திறந்தன்றோ திண்ணையிலேறி, அதன் வழியாகக் குச்சிலுக்குள் வரவேண்டும். வாயிற் கதவைத்

திறந்த மாத்திரத்திலே சப்த மேகங்களும், ஊழிக் காற்றும் வீட்டுக்குள் புகுந்துவிடு மன்றோ? ஆதலால் அவர்கள் வெளியேறவில்லை யென்று நினைத்துக்கொண்டார்கள். ஓரிரண்டு கூணங்களில் திடீரென்று உள் வீடெல்லாம் இடிந்து விழுந்த ஒலியும், அங்கிருந்தோரெல்லாம் கூடியலறிய பேரொலியும் அவள் செவியிற் பட்டன. எல்லோரும் செத்தார்களென்று நிச்சயித்துக்கொண்டார்கள். தானிருந்த குச்சிலும் விழுமென்று அவள் மிகவும் எதிர்பார்த்தாள். அது விழவில்லை. அதற்குள்ளே பூகம்பம் நின்றுபோய்விட்டது. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் புயற்காற்றும் மழையும் அடங்கிப் போயின.

இச் செய்திகளை யெல்லாம் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு விசாலாட்சி தன்னைச் சூழ இடிந்து கிடக்கும் வீடுகளையும், ஒடிந்து கிடக்கும் மரங்களையும் பார்த்து நிற்கையிலே குச்சிலுக்குள்ளிருந்து “சுவா! சுவா” என்ற சத்தம் வந்தது. உள்ளே போய்ப் பார்த்தாள். அண்ணன் மனைவியாகிய கோமதிக்கு ஒரு பெண் சூழந்தை பிறந்து கிடந்தது. விசாலாட்சி அதற்கு வேண்டிய சிகிச்சைகளெல்லாம் செய்துகொண்டிருக்கையில் கோமதிக்கு மரணாவஸ்தை நேர்ந்துவிட்டது. அவள் சாகும்போது, “விசாலாட்சி! விசாலாட்சி! நான் இரண்டு நிமிஷங்களுக்குமேல் உயிருட னிருக்கமாட்டேன். * * * * நியுள்ளவரை என் சூழந்தையைக் காப்பாற்று. அதற்குச் சந்திரிகை என்று பெயர் வை” என்றாள்.

விசாலாட்சி ‘சரி’ என்றாள். கோமதியின் உயிர் பரலோகஞ் சென்றுவிட்டது.

பாபிற்சி

[இது ஒரு நவீனப் புனைகதை; உலகியலை உள்ளவாறு வருணிக்கும் தன்மையது. கவி பாரதியாரது செவ்விய நடையும், ஆங்காங்குக் காணப்படும் நகைச் சுவையும் ஓர்தற்பாலன.]

கட்டுரை: பெருங் காற்றும் மழையும் நிகழ்ந்த ஒரு தினத்தை விவரித்து, ஒரு பக்கம் எழுதுக.

13. தமிழர் கலைகள்

['கல்கி' ஆசிரியர் : ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி—ப. நீலகண்டன்]

அன்பர்களே !

முதலில் தமிழர் என்றால் யார் என்று பார்ப்போம். அதன் பிறகு கலைகளைப்பற்றி ஆராய்வோம். தமிழ் நாட்டில் உள்ள எல்லோரும் தமிழர்கள். தமிழர்கள் வாழும் நாடு வடக்கே திருப்பதி முதல் தெற்கே குமரிவரை என்று கூறப்படுகிறது. இப்பொழுது நமது ஆந்திர சகோதரர்கள், 'திருப்பதி வரைகூட இல்லை; கூவம் நதி தான் உங்கள் எல்லை!' என்கிறார்கள் !

தமிழர்கள் பர்மா சென்றார்கள் ; இலங்கை சென்றார்கள் ; தென்னாப்பிரிக்கா சென்றார்கள். அங்கங்கே அவர்கள் தங்கள் நாகரிகத்தை அழிக்கமுடியாதவாறு கற்களில் செதுக்கிவைத்திருக்கிறார்கள். தமிழர் என்றால், தமிழ் பேசுகிற எல்லாரும் தமிழர்தான். அவர்கள் எங்குச் சென்றாலும் தமிழர்கள்தான். அவர்கள் தங்கள் நாகரிகம் பரப்பி வாழும் இடமெல்லாம் தமிழ்நாடுதான். இப்படிப் பார்த்தால் கிழக்கே மலாயா, சயாம், சுமத்ரா, இந்தோ-சைனா வரை போகும். தெற்கே இலங்கை, ஆஸ்திரேலியா வரை, மேற்கே தென்னாப்பிரிக்கா வரை தமிழ்நாடுதான்.

வேறு எந்த நாடும் அடையமுடியாத கலைச் செல்வத்தைத் தமிழ்நாடு பெற்றிருக்கிறது. இதற்குக் சாட்சி நம் நாட்டிலுள்ள சித்திரங்களும், செதுக்கப்பட்ட கற்சிலைகளும் தான். மேனாட்டார் பெரிய மலையைப் பார்த்ததும், 'இங்கே தேயிலைத் தோட்டம் போடலாமா?' 'பீரங்கியை வைத்துப் பெரிய கட்டடம் கட்டலாமா?' என்று நினைப்பார்கள். ஆனால் அந்தக் காலத் தமிழர் எந்த மலையைக் கண்டாலும் கோவில் கட்டலாமா, சிலை செதுக்கலாமா என்று நினைத்தார்கள். இதற்கு உதாரணமாக ஒன்றைத் தெரிவிக்கிறேன் :

ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பல்லவ அரசர்கள் கடற்கரைப்பக்கம் சென்றனர். அங்கு ஒரே

பாறைமயமாக இருந்தது. கல்தச்சர்களைக் கூப்பிட்டு அவ்வளவையும் சிற்பங்களாகச் செய்துவிட்டார்கள். ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் செதுக்கப்பட்ட அந்தச் சிற்பங்கள் இன்று உண்டாக்கப்பட்டவைபோல் முகபாவம் மாறாமல் நிற்கின்றன.

பகீரதன் தவம் செய்வது, தேவர்கள் விரைந்துவருவது இம்மாதிரி உயிர்ச்சிலைகள் காணப்படுகின்றன. அதே சமயத்தில் அவர்கள் ஒரு வேடிக்கைக் காட்சியையும் அமைத்திருக்கிறார்கள்; ஒரு உண்மைப் பக்தன் தவஞ் செய்வதுபோலவும், போலியாக உருத்திராட்சப் பூனை ஒன்று தவஞ்செய்வதுபோலவும் இரண்டு அற்புதமான காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மிக அருமையானது தஞ்சாவூரில் காணப்படும் நந்தி. இரண்டாள் உயரத்தில் ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் பார்த்த ஒரு அன்பர், 'ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறதே; கல்லுக்குக் கிராக்கி வந்து விட்டதோ?' என்று கேட்டார். ஒரே கல்லில் செதுக்கப்பட்டதன் சிறப்பை அந்த அன்பர் உணரவில்லை. ஆனால் அவர் கேட்டதிலும் ஒரு உண்மை இருக்கிறது. தஞ்சாவூர்ப் பக்கத்தில் கற்கள் கிராக்கிதான்; மலையே கிடையாது. இப்பொழுதுதான் நந்தியை உண்டாக்கியவரின் செய்கை தனிச் சிறப்பை யடைகிறது. மலையே இல்லாத இடத்தில் ஒரே கல்லினால் நந்தி செய்வது எவ்வளவு சிறப்பு! இந்தக் காலத்திலாவது ஒரு பொருளை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு செல்ல வசதியிருக்கிறது. வசதியே இல்லாத அந்தக் காலத்தில் ஒரு கல்லை எங்கிருந்தோ எவ்வாறே கொண்டு வந்து நந்தி உண்டாக்குவது என்றால் அது எவ்வளவு பெரிய காரியமாகும்! இதிலிருந்து தமிழர்களுக்குக் கலையின்மீது எவ்வளவு ஆர்வம் இருந்தது, அதற்காக அவர்கள் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது.

தமிழர் பெரிய சிலைகளைச் செய்ததுபோலவே, சிறிய சிறிய சிலைகளையும் செய்தார்கள். கொழும்பிலுள்ள பொருட்காட்சிச் சாலையில் புன்சிரிப்பு, கோப நிலை, தவ

நிலை ஆகிய பாவங்களைத் தத்ரூபமாக விளக்கிக் காட்டக் கூடிய அபூர்வமான சிற்பங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அங்கே மூன்றாள் உயரமுள்ள சிலையு மிருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது தமிழர்கள் சிறந்த கலைகளில் எவ்வாறு உயர்ந்திருந்தார்கள் என்பது தெரிகிறது.

கண்ணால் பார்த்து அனுபவிக்கிற கலைகள் இரண்டில் கற்சிலையைப் பார்த்தோம்; இரண்டாவதான சித்திரத் தைப் பார்ப்போம்.

தஞ்சாவூர்க் கோவிலில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் தீட்டப்பட்ட சித்திரங்கள் இன்னும் காணப்படுகின்றன. பழங்காலச் சித்திரத்தின்மீது முதலில் சுண்ணாம்பு அடிக்கப்பட்டு, அதன்மீது புதிதாகச் சித்திரம் தீட்டப் பட்டது. ஆனால், புதிதாக அடிக்கப்பட்ட சுண்ணாம்பும் தீட்டப்பட்ட சித்திரமும் படை படையாக விண்டு வீழ்கின்றன. அதன் இடைவெளிகளில் பழங்காலச் சித்திரம் காணப்படுகிறது. அது எவ்வித வர்ணமும் போகாமல் நேற்று எழுதப்பட்டதுபோல் காணப்படுகிறது.

இலங்கையில் சீக்ரீ என்பது ஒரு இடம். அங்குச் செங்குத்தான மலை இருக்கிறது. ஏறுவது கஷ்டம். நாங்கள் நாலிந்து பேர் ஏறத் தொடங்கினோம். கீழே பார்த்தால் கிடுகிடு பாதாளம்; மேலே பார்த்தால் ஒரே ஆகாயம். பயந்து இறங்கியவர் இருவர். தமிழரின் கலை களை அறியவேண்டுமென்ற ஒரே ஆவலால் உந்தப்பட்டு மேலே சென்றவர்கள் நாங்கள் மூவர்தான். ஒருவாறாக மேலே சென்றோம்; திடுக்கிட்டோம்; திக்பிரமையடைந்தோம். ஒரு அரசனின் அந்தப்புரத்தை அடைந்து விட்டோமோ என்று எண்ணினோம். அங்கு அரசு கன்னி தன் தோழிகளுடன் கோயிலுக்குச் செல்வது தெரிந்தது. கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டோம்; மீண்டும் பார்த்தோம். என்ன விந்தை! அவ்வளவும் சித்திரம்! ஆயிரத்துமுந் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டது. மறையெயிலில் அடிபட்டும் கெடாமல், மறையாமல் இன்றும் காட்சியளிக்கிறது! தமிழர்கள் சித்திர வித்தையில் எவ்வளவு தேர்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சாட்சி வேண்டும்?

முற்காலத்தில் கலைகளுக்கு எவ்வளவு ஆதரவு இருந்தது என்பதற்கு ஒரு கதை தெரிவிக்கிறேன். புதிதாகக் கட்டப்பட்ட கோவிலின் மேல்பாகத்தில், ஒரு சித்திரக் காரன் சாரத்தில் மல்லாந்து படுத்தவண்ணம் சித்திரம் தீட்டுகிறான். இதைப் பார்க்க அரசன் வந்தான். சித்திரக் காரன் தாம்பூல எச்சிலை உமிழ் ஒரு பையன் அதை ஒரு பாத்திரத்தில் பிடித்துக்கொள்வது வழக்கம். அரசன் வந்ததைக் கண்ட சிறுவன் ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கி நின்றான். இதை யறியாத சித்திரக்காரன் 'டேய் பையா' என்றான். உடனே அரசன் கீழேயிருந்த கண்ணத்தை எடுத்துப் பிடித்தான். சித்திரக்காரன் எச்சில் உமிழத்திரும்பினான்; உமிழ்ந்துவிட்டான். கண்ணத்தைப் பிடித்திருந்தவர் அரசரெனப் பிறகு அறிந்தான். அவன் உடல் பதறியது. கீழே குதித்தான். அரசனுக்குத் தவறுசெய்ததன் நாக்கை இழுத்து உளியால் வெட்டிக்கொள்ள முனைந்தான். அரசன் அதைத் தடுத்து, 'அப்பா, நான் இராச்சியம் ஆளலாம். ஆனால், உன்னைப்போல் சித்திரம் தீட்ட முடியுமா? உனக்கு நான் இதுவும் செய்யலாம்; இதற்கு மேலும் செய்யலாம்' என்றானும். இவ்வாறு ஆதரவும் இருந்தது, கலையும் ஒங்கிற்று என்பதற்கு அறி குறிகளே இப்பொழுதிருக்கும் கோயில்கள். கோயில்களினால்தான் எல்லாக் கலைகளும் வளரமுடியும்; வளர்க்க வேண்டும் என்றும் சொல்கிறேன்.

உலகத்திலேயே வேறெங்குமில்லாத அபூர்வ கலை, பரத் நாட்டியம். இங்கிலாந்தில் 1939-ம் வருடம் ஆகஸ்டு மாதத்தில் நடந்த உதய சங்கர் நாட்டியத்திற்கு 1938-ம் வருடத்திலேயே டிக்கெட்டுகள் வாங்கித் தீர்ந்துவிட்டதாம். அத்தகைய கலைச் செல்வராகிய உதய சங்கர், 'தென்னாட்டுப் பரதநாட்டியத்தைப்போல் உயர்ந்த கலை உலகத்திலேயே கிடையாது' என்று சொன்னார். நம் கலையை ஆங்கில நாட்டார் சுவைக்கும் அளவுகூட நாம் சுவைக்கவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது இந்தக் கலை வளர்ச்சியடைந்துவருகிறது.

நாடகம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்தது என்பதற்கு வள்ளுவரின் ஒரு பாடல் சான்

றாகும். இந்த நாடகமும் சங்கீதம்போல் படாத பாடு பட்டுவிட்டது. இராவணன் இராமனை எதிர்த்துப் போராட வரும்பொழுது மகாஜனங்கள் 'கீர்த்தனை பாடு', 'தில்லாலை பாடு' என்பார்கள். இவ்வாறு மூலைக்கொரு குரல் கிளம்பும். இராவணர் திகைப்பார்! என்ன பாடுவதென்று அவருக்குத் தெரியாது. 'ராமா நீ சமான மெவரு?' என்று பாடத் தொடங்கிவிடுவார்! பாடுகிற பாட்டுக்கு அவருக்கே பொருள் விளங்காது! பொருள் தெரிந்திருந்தால் இராவணன் வேடம் தரித்தவர் 'ராமா! உனக்குச் சமானமானவர் யார்?' என்று சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் பாடுவாரா? இப்படி இடப் பொருத்தமின்றிப் பாடி நாடகத்தையே கெடுத்துவிட்டார்கள். தற்பொழுது ஏதோ ஒருவாறு நாடகக் கலை தலைதாக்கி எழுவதைக் காண ஆறுதலாயிருக்கிறது.

கண்ணால் பார்த்து அனுபவிக்கும் கலை சிற்பம், சித்திரம். காதால் கேட்டு அனுபவிக்கும் கலை இசை. கண்ணாலும் காதலும் அனுபவிப்பது கவிதை. கலைகளிலெல்லாம் உயர்ந்தது கவிதை. இதை அனுபவிக்கக் கூரிய அறிவு வேண்டும். கலையானது தமிழுடன் கலந்து இயங்குமானால் அதுவே பூரண கல்விச் செல்வமாய் இருக்கும்.

பயிற்சி

[தமிழர் கலைகளின் சிறப்பை உணர்த்துமாறும், அவைகளை வளர்க்கத் தூண்டும் முறையிலும் நகைச் சுவையுடன் சொற்பொழிவாளர் பேசியுள்ளார்.]

1. தமிழர் யார் என்பதுபற்றியும், தமிழ் நாட்டின் எல்லை யைப்பற்றியும் ஆசிரியர் தெரிவிப்பன யாவை?

2. சிற்பம், சித்திரம்-இவற்றில் தமிழர்கள் சிறந்திருந்தனர் என்பதை எவ்வாறு அறியலாம்?

3. மகாபலிபுரம், தஞ்சாவூர், இலங்கை ஆகிய இடங்களிலுள்ள சிற்ப சித்திரங்களைப்பற்றி விவரிக்க.

4. சித்திரம் தீட்டுபவருக்குப் பழங்காலத்தில் மிகுந்த ஆதரவு இருந்தது என்பதற்கு ஒரு வரலாறு கூறுக.

5. உதயசங்கர் எக் கலையில் தேர்ச்சிபெற்றவர்?

14. வாணிகம்

[வித்துவான் தி. சி. குமுந்தைவேல் முதலியார்].

உலக மக்கள் உயிர்வாழ்வதற்கு உறுதுணையாயுள்ள தொழில்கள் மூன்று. அவை உழவு, கைத்தொழில், வாணிகம் என்பனவாம். இம்மூன்றில் வாணிகம் ஏனைய இரண்டிற்கும் அடிப்படையாய் அமைந்துள்ளது.

பண்டைக்கால மக்கள் பண்டமாற்றுக் வே வாணிகத்தை நடத்திவந்தனர். பண்டமாற்றுவது, மிகுதியாயுள்ள நெல்லையோ வேறு எந்தப் பொருளையோ கொடுத்துவிட்டுத் தேவையான பொருளை வாங்கிக்கொள்வதாகும். இப்பழக்கம் இன்னும் நமது நாட்டிலிருப்பதை நம் வீட்டுப் பெண்கள் தெருவில் கூவிக்கொண்டுவரும் அங்காடிப் பெண்களிடம் அரிசியைக் கொடுத்துத் தங்களுக்குத் தேவையான கீரை, கறிவேப்பிலை, கொத்து மல்லி, காய்கறி முதலியனவும், நாவற்பழம், இலந்தைப் பழம் முதலியனவும் வாங்குவதாலும், நெல் அறுவடைக் காலத்தில் நெற்களங்களில் கூலியாட்கள் நெல்லைக் கொடுத்துத் தங்களுக்குத் தேவையான தின்பண்டம், வெற்றிலைப்பாக்கு முதலியன வாங்குவதாலும் அறியலாம். பிறகு வரவரப் பொதுவாய் வழங்கக்கூடிய நாணயம் ஏற்பட்டு வாணிகம் சீர்பெற நடக்கலாயிற்று.

இவ்வாணிகத்தைச் சீறு வாணிகம், பெரு வாணிகம் என இருவகையாகக் கொள்ளலாம். சிறு வாணிகமாவது, ஒரு ஊரிலுள்ள மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களை அவ்வூர் மக்களோ, பிறவூர் மக்களோ சிறிய அளவாக விற்பதாகும். பெரு வாணிகமாவது, ஒரு நாட்டு மக்கள் மற்றொரு நாட்டு மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைத் தரை வழியாகவோ, கடல் வழியாகவோ பெரிய அளவாக அனுப்பி விற்பதாகும். கடல் வழியாகச் செய்யும் வாணிகத்தைக் கடல் வாணிகம் என்பர். அவரவர்தனித்தனியே செய்யும் வாணிகத்தைத் தனி வாணிகம் என்றும், பலர் கூடிச் செய்யும் வாணிகத்தைக் கூட்டு வாணிகம் என்றும் கூறுவதுண்டு. சிறு வாணிகம் செழித்த பின்னரே பெரு வாணிகம் பிறந்திருக்கவேண்டும்.

வாணிகம் வளர்ந்துள்ள நாடே நாகரிகத்தில் நனி சிறந்த நாடாகும். தற்பொழுது சிறந்து விளங்கும் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி, இரசியா முதலிய மேனடுகளெல்லாம் வாணிகத்தை ஏணியாகக்கொண்டே முன்னேறியுள்ளன என்பது அவ்வந் நாட்டு வரலாறுகளை யறிந்தோர் நன்குணர்வர். சுருங்கச் சொன்னால், முன்னேற்றத்தில் முனைந்து சுழலும் தற்கால அரசியற் சக்கரங்களெல்லாம் வாணிகம் என்னும் அச்சிலேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றன எனலாம்.

இங்ஙனம் வாணிகத்துறையில் வளஞ்சிறந்த இந்நாடுகள் நாகரிக மடையத் தொடங்குவதற்கு முன்னரே, அஃதாவது, கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே இந்திய நாடு வாணிகத்தில் மேம்பட்டிருந்ததென்று வரலாற்று நூல்வல்லார்கள் துணித்தறிந்து துவலுகிறார்கள். இந்தியாவின் விளைபொருள்களையும், சிறந்த கைத்தொழில்களையும் கேள்வியுற்ற கிரேக்கர், உரோமர், அராபியர், எகிப்தியர், பாரசீகர், சீனர் முதலியவர்களெல்லாம் பழங்காலத்தில் இந்தியரோடு வாணிகம் புரிந்தனரென்பதை வரலாற்றுநூல் வாயிலாய் அறிகிறோம். இன்னும் பறங்கியர், ஒல்லாந்தர் முதலியோர் இந்தியாவோடு வாணிகம் புரிவதற்குப் போட்டியிட்டு முனைந்திருக்கிறார்களென்பதையும், இதுகாரணமாய்ப் பல போர்கள் நடந்திருக்கின்றன என்பதையும் நாம் நன்கு அறியலாம். தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆண்டுதோறும் உரோம் நாட்டிற்கு ஏற்றுமதியாகும் சரக்குகளின் விலை ரூ. 75,00,000 என்று பிளினி என்பவர் கூறுகிறார்.

கி. மு. 1700-ல் ஜோசப் என்பானொருவன், வாணிகத்திற்குரிய பல்வகைப் பொருள்களை இந்தியாவிலிருந்து எகிப்து, சிரியா, பாபிலோனியா முதலிய இடங்களுக்கு அனுப்பினென்றும், கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டில் யூத இராச்சியமொன்றுக்கு அரசனான சாலமன் என்பவன் இந்தியாவிலிருந்து சந்தன மரம், குரங்கு, மயில், தங்கம், வெள்ளி, தந்தம் முதலிய பொருள்களையெல்லாம் தன்னாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்துகொண்டு போனென்றும் கூறுவர்.

தமிழில் மயிலைக் குறிக்கும் 'தோகை' என்னும் செந்தமிழ்ச் சொல், ஈபுரு மொழியில் 'துகி' என்று காணப்படுவதால், மயில் தென்னாட்டிலிருந்தே சாலமனால் கொண்டுபோகப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும், 'அரிசி' என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் 'அருஸ்' என்றும், ஆங்கிலத்தில் 'ரைஸ்' என்றும் காணப்படுவதால், கிரேக்க வணிகர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்து அரிசியை ஏற்றுமதி செய்து ஐரோப்பாவிற்குக் கொண்டுபோயிருக்கவேண்டுமென்றும் கூறுவர். கொச்சியிலிருந்து மிளகும், உறையூரிலிருந்து நேர்த்தியான ஆடையும் பிற நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியான செய்தி பேரிபுளுஸ் என்னும் நூலால் தெரியவருகிறது.

பண்டைத் தமிழர் வாணிகத்தில் மேம்பட்டிருந்தனர் என்பதற்குத் தமிழ் நூல்களில் அளவிறந்த குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய நூல்களில் 'யவனர்' என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'யவனர்' என்னும் சொல்லுக்குச் 'சோனகர்' என்றும், 'மீலேச்சர்' என்றும் உரையாசிரியர்கள் உரை வரைகிறார்கள். இவை, தமிழ் மக்களோடு வாணிகம் புரியவந்த கிரேக்கரையும் உரோமரையும் குறிப்பனவாகத் தோன்றுகிறது.

இன்னும், 'முந்நீர் வழங்கு நாவாய்', 'மயங்கு காலெடுத்த வங்கம்', 'பரிமுக அம்பி', 'வளிபுடைத்த கலம்' என்னும் தொடர்களில் 'கப்பல்' என்று பொருள்படும் நாவாய், வங்கம், அம்பி, கலம் என்னும் சொற்கள் வந்துள்ளமையால், பண்டைத் தமிழர் கப்பலை நன்கறிந்திருந்தார்களென்பதை உணரலாம். மரக்கலங்கள் குதிரை முகமாகவும், யானை முகமாகவும், சிங்க முகமாகவும் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் செந்தமிழ்க் காப்பியம் தெரிவிக்கிறது. 'கலம்புணர் மக்கள்', 'கலஞ்செய் கம்மியர்' என்னும் மணிமேகலைத் தொடர்கள், கப்பலிற் சேர்ந்து தொழில்செய்வோரைக் குறிக்கின்றன. இத்தொடர்களே கப்பல் செய்வோரைக் குறிக்கின்றனவென்றும் கொள்ளலாம். 'நீயான்', 'மீகாமன்' என்னும் சொற்கள், கப்பலோட்டும் மாலுமிகளுக்குப் பெயராய் வழங்கப்பட்டுள்ளன. 'நீரினின்று நிலத்தேற்றவும்,

நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும், அளந்தறியாப் பல பண்டம், வரம்பறியாமை வந்தீண்டி' என்னும் பட்டினப் பாலைபின் அடிகளால் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகுஞ் செய்தி இனிது விளங்குகிறது. தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களாக அக்காலத்தில் கோற்கை, முசீரி, தொண்டி, புகார் முதலிய நகரங்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளன என்பதையும் பழைய தமிழ் நூல்களில் விளக்கமாய்க் காணலாம்.

'ஏறக்குறைய கி. மு. முதலாவது நூற்றாண்டில் விளங்கியவகைக் கருதப்படுகிற சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் சிறந்த மன்னன், காவிரிப்பூம் பட்டினத்தை மாட்சியுடன் ஆட்சிபுரிந்துவந்த காலத்தில், கடற்கரை ஓரத்திலிருந்த மருவூர்ப்பாக்கத்தே, திசைமயங்கிச் செல்லும் கலங்களைத் திசைக்குறி காட்டியழைக்கும் கலங்கரை விளக்கம் (Lighthouse) துறைமுகத்தருகே கட்டப்பட்டிருந்தது. கடல் வழியாக நாவாய்களிலே கொண்டுவரப்படும் பண்டங்களைத் தீர்வை வரையறுத்துக் கடமைகொள்ளும் ஆயத் துறைகளும் (Customs house) அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சுங்கம் இறுத்தபின்னர், சோழ வேந்தரின் அடையாள முத்திரையாகிய புலி இலச்சினை யிட்ட பண்டப்பொதிகளைக் கொண்டுவரக்கும் பண்டசாலைகளும் (Warehouse) கிடங்குகளும் (Godowns), உயர்ந்த மேடைகளும் (Docks and piers) இருந்தன. இவற்றையடுத்து யவன, சீன, சாவக வியாபாரிகளின் மாளிகைகள் இருந்தன' என்று பண்டித எல். உலகநாத பிள்ளையவர்கள் தாமெழுதிய 'சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்' என்னும் அரிய ஆராய்ச்சி நூலில் வரைந்துள்ளார்கள்.

பண்டைக்காலத் தண்டமிழ்ப் புலவர்களிற் சிலர் வாணிகத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்களென்று தெரிகிறது. உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார், மதுரை அறுவை வாணிகள் இளவேட்டனார், மதுரைக் கூலவாணிகள் சீத்தலைச் சாத்தனார் முதலிய புலவர்களெல்லாம் வாணிகத்தொழிலை மேற்கொண்டிருந்தார்களென்பதை அவர்கள் பெயர்களாலேயே நன்கறியலாம்.

இங்ஙனம் பண்டைக்காலத் தமிழர் கல்வியிலும் வாணிகத்திலும் மிக மேம்பட்டிருக்க, தற்காலத்தில் அவர்கள் தாழ்வடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதை விண்டு கூற வேண்டுவதில்லை. இந்தியா வாணிகத்தில் வளஞ் சிறந்திருந்த காலத்தில் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்த ஆங்கிலேயர்கள், தற்காலத்தில் வாணிகத் துறையில் முன்னேறி, அது காரணமாகவே இந்தியாவுக்கு வந்து, இந்தியா முழுவதையும் தங்கள் ஆட்சிக்குட்படுத்தி ஆண்டுவந்தார்களென்றால், வாணிகத்தில் எந்த நாட்டு மக்கள் வளர்ச்சியடைந்துள்ளார்கள் என்பதை வகுத்துரைக்கவும் வேண்டுமோ ?

நம் நாட்டில் சுற்றவர்கள் வாணிகத்துறையில் பெரிதும் ஈடுபடுவதில்லை. மேனாட்டார் வாணிகத்துறையில் வீறுகொண்டு விளங்குவதைக் கண்டும், வாணிகத்தை வளர்ப்பதற்கே ஒரு நாடும்ற்றொரு நாட்டைக் கைப்பற்றுவதற்கு விழைந்து சூழ்ச்சிகள் பல செய்து முனைகிறதென்பதை யறிந்தும் நம் நாட்டாருக்கு விழிப்பேற்படவில்லையென்றால், 'முன்னேற்றம்', 'முன்னேற்றம்' என்று வாயளவில் கூறுவதால் வரும் பயனென்ன? இந்தியாவிலேயே வடநாட்டார் வாணிகத் துறையில் சிறந்து விளங்குவதை யொப்பவும் தென்னாட்டார் சிறக்கவில்லையெனில், வாணிகத்தைப்பற்றித் தமிழர்க்கு அத்துணை ஊக்கமில்லையென்றுதானே உரைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இக்கால இளைஞர்களே பிற்காலப் பெரியோர்களாதலின், வருங்காலத்திலேனும் தமிழ்நாட்டு வாணிகம் தழைத்தோங்குதற்கு மாணவர்கள் மனங்கொள்ளுவார்களாயின், நம்நாடும் பொன்னாடெனப் பொலியு மென்பதில் ஐயமில்லை.

பயிற்சி

[வாணிகத்தின் சிறப்பைப்பற்றி விளக்குவது இக்கட்டுரை. பொதுவாக இந்திய வாணிக மேன்மையையும், சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டு வாணிக உயர்வையும் உணர்த்துகிறது. மாணவர்கள் வாணிக வாழ்வில் மேம்படவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது.]

1. வாணிகம் என்பது யாது? அதன் சிறப்பு வகைகளைத் தெரிவிக்க.

2. இந்தியாவோடு பிறநாட்டார் வாணிகஞ் செய்தனர் என்பதை விளக்குக.

3. சாலமன் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு போன பொருள்கள் யாவை?

4. தோகை, அரிசி என்னும் சொற்களால் அறியப்படும் வாணிகச் செய்தி யாது?

5. 'யவனர்' என்னும் சொல்லைப்பற்றி நீங்கள் என்ன அறிகிறீர்கள்?

6. பண்டைத் தமிழர் கப்பலை நன்கறிந்திருந்தார்கள் என்பதை எவ்வாறு அறியலாம்?

7. பண்டைக்காலத் தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்கள் யாவை?

8. புகார்த் துறைமுகத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிக்க.

9. பண்டைப் புலவர்கள் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை எவ்வாறு அறியலாம்?

10. வாணிகத்தில் தற்காலத் தமிழ்நாட்டாரின் நிலை என்ன? அதற்கு மாணவர்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?

15. கப்பல் யாத்திரை

[ஸ்ரீமதி எம். லக்ஷ்மி யம்மாள், எம். ஏ., எல். டி.]

இப்பொழுது கப்பல் மத்தியதரைக் கடலுடே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நேற்று ஸிஸிலித் தீவின் கரையோரத்தைக் கடந்து, மறுபடியும் கரை காணாத சமுத்திரத்தில் கப்பல் பிரவேசித்தபொழுது, முன் தட்டிலிருந்து சில பிரயாணிகள், "இடாலி! போய்வருகிறோம்; யூரப்! விடைபெற்றோம்" என்று கூறினார்கள். முதல் மூன்று நாட்கள்—நாங்கள் ஜிப்ரால்டர் தாண்டும் வரையுந்தான்—கடல் கொந்தளிப்பு மும்முரமாயிருந்தது. அலைவேகத்துக்குக் குட்பட்டுச் சரிந்து நிமிர்ந்து தடுமாறிய ஆட்டம் ஓய்ந்து, கப்பல் இப்பொழுது நேராக முன்னேக்கிச் செல்கிறது. கண்ணுக்கெட்டிய வரை ஆகாய முழுதும் ஒரே பான்மையாய், முழு நீலமாய்த் தோன்றுகிறது. கடல் நீர், பேனாவை அதில் முக்கி எழுதும் ஆசையைத் தூண்டும் கருநீல மை வர்ணமாயிருக்கிறது.

மூன்று மணிக்கொருதரம் ஏதாவது ஆகாரம் செய்தும், இடைவேளைகளில் கதை வாசித்தும், கடிதங்கள் வரைந்தும், சீட்டு, சொக்கட்டான், வட்டெறிதல், ஓடக் 'கிரிங்கேட்', நடனம் முதலிய விளையாட்டுக்களாடியும் பிரயாணிகள் குதூகலமாய்ப் பொழுதுபோக்குகிறார்கள். சருவதா அங்குமிங்கும் ஓடி உழைக்கும் கப்பல் வேலைக்காரர்கள் பாடு வேறு விதமே. அது, அவர்கள் தொழிலென்றும், எங்களால் அவர்களுக்காகும் உதவி ஏதுமில்லை யென்றும், எங்கள் பாட்டில் பெரும் பாக்கியம் ஒன்றுமில்லை யென்றும் நினைத்துப் பார்த்துங்கூட, கடல் மத்தியில், கப்பலின் நெருக்க வாழ்க்கையில், "சிவிகை ஊர்வான் ஒருவன், தாங்குவான் ஒருவன் உளவொது இவ்வலகத்தின் தன்மை" என்ற வாக்கின் உண்மை துலங்கி, மனத்தை உறுத்துகிறது. இதோ மறுபடியும் சாப்பாட்டு மணி அடிக்கிறது. சாதாரணமாய் ஒரு நாள் கழியும் விதத்தை நினைத்துப் பார்த்தால், ஊண் அருந்துதல்தான் எங்களுக்கு முக்கியமான பொழுதுபோக்கு என்று தோன்றுகிறது. காலை ஆறு மணிக்கு வேலைக்காரி படுக்கையறையில் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் தேநீரையும் பழத்தையும் ரொட்டியையும் வாங்கிச் சாப்பிட்டபின், நீராடி விட்டு மேல்மாடிக்குப் போய், ஒருவரை யொருவர் உபயகேசமம் விசாரித்துச் சிறிது நேரம் முன் தட்டில் காற்று வாங்கி உலாவும் பொழுது, மணி ஒன்பதாகிக் காலைப் போசன மணியடித்து விடும். பால், கஞ்சி, ரொட்டி, பழம், காபி, இரண்டு மூன்று வகைப் பட்சணங்கள் முதலியன உண்டு, காலைப் போசனத்துக்கு. அநேகர் ஒரு பதார்த்தத்தையாவது தள்ளுவது மில்லை; பாக்கி வைப்பதுமில்லை. பிறகு புத்தகசாலைக்குப் போய், மந்திரிமார் ஆலோசனை, குதிரைப் பந்தயக் கெலிப்பு முதலிய முக்கிய உலக சமாசாரங்களை அன்றன் றைக்குக் 'கம்பியில்லாத் தந்தி' மூலமாக அறிந்து வெளிப் படுத்தியிருக்கும் விளம்பரத்தைப் படித்துவிட்டு, புதுக் கதைப் புத்தகங்களை எடுத்துவந்து சிறிது நேரம் படித்தால், அதற்குள் பதினொரு மணிச் சின்னச் சாப்பாடு தயாராயிருக்கும். ஒரு மணி முதல் இரண்டு மணி வரையில் பெரிய சாப்பாடு; அப்புறம் தேநீரும் பட்சணங்களும்; கடைசியாக இராப் போசனம். 'தாராளமாய் விருந்துண் இடுவது போலப் பாவித்து ஒவ்வொரு வேளையும் பலவகைப் பண்டங்

கனையும் பெருந் தீனியாகப் படைத்து, பிரயாணிகள் அன்னத் துவேஷம்கொண்டு சாப்பாட்டையே வெறுத்து விடும்படி செய்து, தாம் லாபம் அடைவதற்காகக் கப்பல் அதிகாரிகள் செய்த ஏற்பாடு இது' என்று கூட நான் முதலில் நினைத்தேன். அப்படியானால், அந்த யுக்தி பல ஜனங்கள் விஷயத்திலும் பலிக்கவில்லையென்று பின்பு தெரிந்தது. மட்டாய், ஆரோக்கியமாய், பசிக்குப் பரிகார மாய் உணவிடுதலை நான் பார்த்ததுண்டோ என்றுகூடச் சில வேளை தோன்றுகிறது.

கப்பல் வாழ்க்கையின் புதுமை பொட்டென மாறி விடத்தக்கது. ஒருவரையொருவர் இனந்தெரியாத பிரயாணிகளின் சகவாசமும், கப்பல் காலட்சேபங்களும், நிலையும், நடையும், ஊணும், உறக்கமும், கப்பலாட்டத்துக் கொத்து ஆடும் ஆட்டமும், கப்பல் வாழ்க்கையில் நூதன மாயுள்ள தெதுவும், இரண்டொரு நாள்களுக்குள் சாதாரண வாடிக்கையாய்த் தோன்றிவிடுகிறது. இதன் காரணம், பிரயாணிகளின் மனநிலை மாறிவிடுவதே யென்று நினைக்கிறேன். (அலை வேதனைக்குட்பட்டுத் தலை கிறுக்குவதாலோ, அல்லது சாசுவதமான கடலின் கரையற்ற பெருமையின் காட்சிப் பலனாகவோ, (பிரயாணிகளின் மனத்தில் கால வரையறைகள் அழிந்து, முன்பின்னோக்கி யெழும் சிந்தனைகள் செயலற்றுப்போவது கடல் யாத்திரையின் விந்தையெனச் சொல்லலாம்.) நான் முதலில் சீமைக்குப் புறப்பட்டு வந்த பிரயாணத்தின் பெரும் பகுதியும், இந்த மயக்கம் என் மனத்தை மறைத்து அக்கரை சேரும் வரையில் நான் ஊரைவிட்டுப் பிரிந்தேனென்ற உண்மை எனக்குப் புலப்படாதிருக்கச் செய்தது. இப்பொழுதும், பத்து நாளைக்கு முன் லண்டனில் நடந்த செய்திகள், எக்காலத்திலோ நிகழ்ந்தனவை போலத் தோன்றுகின்றன.

இன்னும் நான்கு நாளில் போர்ட் ஸ்டீட் துறைமுகம் போய்ச் சேருவோம். அந்தத் துறைமுகக் காட்சியும், பச்சைத் திரைச் சீலைகளில் அம்புலி பொறித்த கொடிகள் நாட்டிய அழகிய தோணிகளில் ஏறிவந்து, கப்பலை வளைந்து நின்று, அரபியர்களும் எகிப்தியர்களும், கம்பளங்

களையும் மணிகளையும் கொண்டு வந்து விலை கூறிச் சத்த மிடும் கூப்பாடும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அப்புறம் தூயேஸ் தாண்டிச் செங்கடலின் உஷ்ணத்தைச் சுகித்துக்கொண்டு, ஏடெள் போய்ச் சேரவேண்டும்; அப்பால் நீரும் நிழலும் நம் நாட்டிற்குரியனவே! இட்படி நாளெண்ணுவது வழக்கமாய்விட்டதே யொழிய உண்மையில் என் மனம் ஆத்திரப்படவில்லை. சிந்தனையற்றுக் கடற் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதும், இரவில் தலைக்குமேல் அலைமோதும்பொழுதும், சில வேளை, ஒரு நிமிஷமே நெடுங்காலம்போல் நீடித்துத் தோன்றுகிறது. அத்தோற்றம் மனதுக்குத் திருப்தியையும் சந்தோஷத்தையும் தருகிறது.

கடல் யாத்திரையில் எனக்குள்ள முக்கிய அநுபவங்கள், அலை வேதனையும், இந்த ஆநந்த மயக்கமுமே. இவ்விரண்டும் ஒரு கணத்தை ஒர் யுகமாகக் காட்டவல்லன; இவற்றின் தன்மை, நேரில் அனுபவித்தறியவேண்டுமே யன்றிச் சொன்னால் தெரியாது.

பயிற்சி

[இக் கப்பல் யாத்திரை, நேரிற் காண்பதுபோல், நிகழ்கால வினைச்சொற்களால் விவரிக்கப்படுவது அறிக.]

1. கப்பல் யாத்திரையில் காணும் கடலின் காட்சி, பிரயாணிகளின் பொழுதுபோக்கு, உணவு முதலிய வசதிகள் இவைகளைப்பற்றி ஒவ்வொரு பத்தி யெழுதுக.

2. இருப்புப்பாதைப் பயண அனுபவத்தை விவரித்து நண்பருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக.

16. நிலவறைகள்

[இரவ்பகதூர் சி. எம். இராமச்சந்திர செட்டியார், B.A., B.L.]

கோவில்களில் நிலவறைகள்: நம் பழைய கோயில்களைப் பார்த்தால் அவற்றில் தளவரிசைக்குக் கீழ் நிலவறைகள் இருக்கக் காணலாம். தஞ்சை இராசராசேசுவரம் போன்ற பெரிய ஆலயங்களில் பல நிலவறைகள் இருக்கக் காண்கிறோம். அவை பெரும்பாலும் கர்ப்பக்கிருகம், அர்த்தமண்டபம் முதலியவைகளிலே கட்டப்பட்டிருக்கும். வெளித் தோற்றத்திற்கு அவ்வறைகள் இருப்பதையே காண முடியாது. சிறிதும் தெரியாமல் பலகைக் கற்களால் அவ்வறைகளின் முகத்துவாரங்கள் மூடப்பட்டிருக்கும். நாம் ஆலயங்களுக்குச் சென்றால் அர்ச்சகர்கள் அவ்வித நிலவறைகளை நமக்குக் காட்டி, அவைகளை அதிசயப் பொருள்களாகத் தோற்றுவிப்பார்கள். ஆனால், பல ஆலய அதிகாரிகளுக்கும் பொது மக்களுக்கும் அவ்வறைகள் அமைத்ததன் நோக்கம் தெரியாது.

அவ்வறைகள் சில கோயில்களில் சிறியனவாகவும், சில கோயில்களில் பெரிய மண்டபங்களாகவும் இருக்கக் காணலாம். வேலூரில், கோட்டையில் சிவாலயத்தில் இருக்கும் நிலவறை, பெரிய மண்டபமாக இருக்கிறது. இதில் எப்போதும் நீர் நிறைந்திருக்கக் காணலாம். மக்கள் உள்ளே செல்லவும் அஞ்சுகிறார்கள். திருச்சி ஜில்லாவில் உள்ள துறையூரில், சிவாலயத்தில் சமீபத்தில் பழுதுபார்த்தபோது நில மட்டத்திற்குக் கீழ் அமைந்திருந்த நில அறையில் பல அருமையான செப்பு விக்ரகங்கள் கிடைத்தன. அவைகளுள் பல, நாயன்மர்களின் அழகிய பதுமைகள். அனந்தப்பூர் ஜில்லா லேபாகுதி என்ற ஊரிலுள்ள பண்டைக் கோயிலில் ஒரு நில அறையில் பல செப்பேடுகள் கிடைத்தன. இன்னும் பல கோயில்களில் நில அறைகளில் அருமையான பதுமைகளும், சிலைகளும், செப்புப் பட்டயங்களும், மற்ற பூசைப் பொருள்களும் கிடைத்திருக்கின்றன. இவைகளில் பல வற்றைக் கொண்டுபோய்ச் சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலையில் சேமித்துவைத்திருக்கிறார்கள். அருமையான

பொருள்களைக் கலாப காலங்களில் பிறர் அபகரித்து எடுத்துச் செல்லாவண்ணம் இரகசியமாகச் சேமித்துவைப்பதற்காகவே இவ்வறைகள் ஏற்பட்டன எனலாம்.

வீடுகளில் நிலவறைகள்: கோயில்களில் மட்டுமே யன்றிப் பெரிய வீடுகளிலுங்கூட நிலவறைகள் இருந்தன. முன்காலத்தில் போர்களும், பெரிய படையெடுப்புக்களும், கலகங்களும் கொள்ளைகளும் அடிக்கடி ஏற்பட்டிருந்ததைச் சரித்திர மூலமாகவும் பெரியோர்கள் வாயாலும் கேட்டிருக்கிறோம். நாட்டுப்புறங்களில் செல்வர்கள் இவ்விதமான அபாயங்களுக்குப் பயந்து, தங்கள் வீடுகளில் நிலமட்டத்திற்குக் கீழே இரகசிய அறைகளைக் கட்டியிருந்தது உண்டு. கலாபம் ஏற்படுகின்ற குறிதோன்றிய வுடன் அவ்வறைகளில் தம் சொத்துக்களைச் சேமித்து வைப்பார்கள். இவ்வித அறைகள் எல்லைக் கிராமங்களில் பெரும்பாலும் இருந்தன. இவ்வாறான அறைகள் பிற்காலத்தில் நினைவு அற்றுப்போன புதையல்கள் (Treasure trove) எனச் சொல்லப்படும். இவற்றைப்பற்றிப் பல கதைகளும் நாட்டுப்புறங்களில் வழங்குவதுண்டு. நாகப்பாம்பு, பூதம் இவைகள் பொக்கிஷங்களைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் என்றும், எடுக்க வருபவர்களைக் கொன்றுவிடும் என்றும் பல கதைகள் கிராமாத்ரங்களில் வழங்குகின்றன.

வட நாட்டில் தட்ப வெப்பங்களுக்குப் பயந்து அவைகளைத் தடுக்க நிலவறைகள் கட்டும் வழக்கம் இருந்தது. டெல்லி முதலிய இடங்களில் பழைய மாளிகைகளில் நிலவறைகள் இருந்தன. அங்கே குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் அவ்வக் காலங்களில் மிக அதிகமாக இருக்கும்; நிலவறைகளிலோ அவை சமமாக ஆகிவிடும்; அவற்றின் கடுமை தணிந்துவிடும். இவற்றைப்பற்றிய பல கதைகளும் வட நாட்டில் உலவுகின்றன. மேலும், எதிரிகளைச் சிறையிடுவதற்காக நிலவறைகள் கட்டப்பெற்றதும் உண்டு. இவற்றை வட நாட்டில் மட்டுமே யன்றித் தென்னாட்டிலும் சீரங்கபட்டணம் முதலிய இடங்களில் காணலாம்.

சுரங்க வழிகள் :

நிலத்தின்கீழ் அறைகள் அன்றி நில வழிகளும் அமைப்பது உண்டு. இவைகளைப்பற்றிப் பல நாட்டுக் கதைகளும் வழங்கிவந்திருக்கின்றன. அரசுகுமாரிகள் தங்கள் அரண்மனையிலிருந்து ஆலயங்களுக்குப் போவதற்காகச் சுரங்க வழிகள் ஏற்பட்டிருக்குமாம்; அவ்வழியாகப் பிறர் காணாமல் அரசுகுமாரிகள் ஆலயங்களுக்குச் சென்றுவருவதுண்டாம். கோட்டைகளில் இருந்துங்கூட வெளிப் பிரதேசங்களுக்குச் செல்ல இரகசியமான சுரங்க வழிகள் இருந்தன. ஒரு கோட்டையைப் பகையரசன் முற்றுகை போட்ட காலத்தில் வெளியிற்சென்று உணவு முதலியவைகளைக் கோட்டைக்குள் கொண்டுவருவதற்கு இவ்விதமான அந்தரங்கச் சுரங்க வழிகள் பயன்படுத்தப்பட்டனவாம். சில ஆலயங்களைப்பற்றிச் சுரங்க வழிகள் இருந்தனவெனக் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும் உண்டு. ஆனால், முக்கியமாக அரசியல் சம்பந்தமாகத்தான் சுரங்க வழிகள் முற்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டன. பாண்டவர்களை அழிப்பதற்காகச் சகுனியின் பேச்சைக் கேட்டுத் தூரியோதனன் அரக்கு மாளிகை கட்டின கதையை நாம் அறிவோம். அம்மாளிகையைக் கட்டினவன் நிலத்தின்கீழ் ஒரு சுரங்க வழி ஏற்படுத்தியிருந்ததனால் பீமசேனன் தன் மற்றைச் சகோதரர்களையும், தன் தாய் குந்தி தேவியையும் எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தின் வழியே சென்று நெருப்புக்கு இரையாகாமல் தப்பினான்.

*

*

*

சோளக் குழி :

மேலும், நிலத்தின்கீழ்க் கட்டடங்கள் வேறு சிலவும் உண்டு. நாட்டுப்புறங்களில் சோளம் முதலிய தானியங்களைச் சேமித்து வைப்பதற்காகக் குழிகள் தோண்டி வைப்பது உண்டு. அவைகளில் பூச்சி புழு விழாதபடி குழியின் வாயை மூடிவிடுவார்கள். சோளக் குழிகளில் தானியம் நிரப்பி வைத்தால் எளிதில் கெட்டுப் போகாது; திருட்டும் ஏற்படாது. ஆனால் சில ஊர்களில் சோளக் குழிகளைக் கொலைக்களமாகச் செய்வதுண்டு. பகைவர்

களைச் சோளக் குழியில் இறக்கிக் கொலைபுரிவதும் உண்டு. இதனால்தான், “சோளக் குழியில் இறக்கிவிடுவேன்” என்ற பழமொழியும் சில நாடுகளில் வழக்கத்தில் ஏற்பட்டு இருக்கின்றது.

சிங்கக் கிணறு :

சில கோயில்களில் தீர்த்தக் கிணறுகளுக்கு மேல் சிங்கத்தைப்போன்ற உருவம் வைத்திருப்பது உண்டு. அத்தீர்த்தங்களுக்குச் ‘சிங்க தீர்த்தம்’ என்று பெயர். அவ்வருவத்திற்குக் கீழ்ச் சுரங்கம் போன்ற படிகள் இருக்கும். அவைகளின் வழியாக இறங்கித் தீர்த்தம் எடுப்பது உண்டு. இவ்விதமான சுரங்க வழிக் கிணறுகள் பண்டைக் காலத்து அரண்மனைகளில் இருந்தன. ஹம்பி என்ற விஜயநகரத் தலைநகரில் அப்படிப்பட்ட கிணறுகளை இன்றும் பார்க்கலாம்.

இடுகுழிகளும் கல்லறைகளும் :

நிலத்தின்கீழ் இடுகுழிகளும், கல்லறைகளும் இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்வதற்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. பல நாடுகளிலும் பல விதமான சமாதிக் குகைகள் உண்டு. பண்டைக் காலத்து எகிப்தியர் முதலானோர், பாறைகளில் குகைகளைக் குடைந்தார்கள் ; தாழிகளை வளைந்து அவைகளில் சவங்களை வைத்துப் புதைத்தார்கள். அவைகளுக்கு முதுமக்கள் தாழி என்று பெயர். நிலத்தின்கீழ்ப் பலகைக் கற்களை அறைகள்போல் நிறுத்தி, அவைகளில் சவங்களை வைத்ததும் உண்டு. அவைகளைப் பாண்டவர் குழிகள் என்ற பெயரால் வழங்குகிறார்கள். சில விடங்களில் மண்டபங்களாகவும் கட்டிவைத்திருக்கிறார்கள். அவைகளில் இறந்தவருடைய உடலுடன் அவர்களுடைய அருமையான பொருள்களையும் வைத்து மூடியிருப்பார்கள். கோவை ஜில்லாவில் ஓராட்டுக்குப்பைக்கு அருகில் இவ்வித மண்டபம் ஒன்று சமீபத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அம்மண்டபம் இருந்த காட்டிற்கு மண்டபக் காடு என்ற பெயர் வழங்கிவந்திருக்கின்றது. அதில் பல எலும்புத் துண்டுகளும் அழகிய பாத்திரங்களும் கிடைத்தன. இவை மிகவும் பண்டைக்காலத்தவை என ஊகிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, நிலத்தின்கீழ்க் கட்டப்

பட்ட வசதிகள் பலவகையான நோக்கங்களுடன் உண்டாக்கப்பட்டவை எனவும், பற்பல காலங்களில் பல விதங்களாக ஆக்கப்பட்டன எனவும் அறியலாம்.

பயிற்சி

[இது நிலவறைகளைப்பற்றிய ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை.]

1. கோயில்களில் நிலவறைகள் எதன்பொருட்டு ஏற்பட்டிருந்தன? அதற்குரிய ஆதாரத்துடன் தெரிவிக்க.

2. பெரிய வீடுகளில் நிலவறைகள் இருந்தது ஏன்? இது பற்றி அறிந்தவற்றையும் தெரிவிக்க.

3. வட நாட்டில் எதன்பொருட்டு நிலவறைகள் கட்டும் வழக்கம் இருந்தது? ஏன்?

4. சுரங்க வழிகளைப்பற்றி அறிந்த செய்திகளைத் தெரிவிக்க.

5. சோளக் குழி, சுரங்க வழிக் கிணறுகள், சமாதிக் குகைகள், முதுமக்கள் தாழி, மண்டபக்காடு, —குறிப்பு வரைக.

17. மன்னிப்பு

[சினிமா டைரக்டர் திரு. ப. நீலகண்டன்]

காட்சி 1

[தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன்

நெடுஞ்செழியனின் அரச சபை.

மந்திரிகள், புலவர்கள், பெருங்குடி மக்கள்

முதலியோர் அமைந்துள்ளனர்.]

பாண்டியன் : அமைச்சரே! தமிழ்ச் சங்கம் எவ்வாறு நடைபெறுகிறது!

அமைச்சர் : மன்னா : நின் கெரற்றம் வாழ்க! தமிழ்ச் சங்கம் நன்கு நடைபெற்றுவருகிறது. நாளுக்கு நாள் புலவர்மணிகள் பற்பல இடங்களினின்றும் வந்து குழுமிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர்.

பாண்டியன் : அவர்கள் தக்கபடி வரவேற்கப்படுகின்றனரா!

அமைச்சர் : ஆம், வேந்தே.

பாண்டியன் : அவர்களுக்குப் போதுமான வசதிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறீரா!

அமைச்சர் : ஆம், அரசே!

(சேவகன் வருகிறான்)

சேவகன் : பிரபு, வணக்கம். புலவர்மணி முன்றுரையார் சமூகத்தின் பேட்டிக்காகக் காத்திருக்கிறார்.

பாண்டியன் : முன்றுரையாரா? உடனே அழைத்து வா.

சேவகன் : வணக்கம்.

(சேவகன் வெளியே சென்று முன்றுரையாரோடு திரும்பி வருகிறான்)

முன்றுரையார் : மன்னா, வாழ்க பல்லாண்டு !

பாண்டியன் : புலவர்மணியே ! அமருங்கள். தங்கள் வருகை எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது.

முன்றுரையார் : பாண்டிய குலத்தின் கீர்த்திக்கே மணிமகுடமாய் விளங்கும் நினைச் சந்தித்ததில் நாம் பேருவகையடைகிறோம். உன்னுடைய தமிழ்ப் புலமை, தமிழ்த் தொண்டு இவை பற்றித் தமிழ் நாடு முழுமையும் பலபடியாகப் பேசிக்கொள்ளப்படுகிறது.

பாண்டியன் : புலவர்மணியே, என் பல வருடக் கனவு இன்று தான் நனவாக ஆரம்பித்திருக்கிறது.

முன்றுரையார் : உன் கனவு விரைவில் பரிபூரண வெற்றியளிக்குமென்று நம்புகிறேன்.

பாண்டியன் : ஐயா, தமிழ்க் கன்னிக்கு நானும் சில அணிகலன்களைப் பூட்டி அழகுபார்க்க விரும்பினேன். அதன் எதிரொலியே தமிழ்ச் சங்கம்.

முன்றுரையார் : மன்னா ! எங்கெங்கோ சிதறிக் கிடந்த தமிழ்ப் புலவர்களை யெல்லாம் ஒன்று திரட்டிச் சங்கம் ஸ்தாபித்துள்ள உன் அருமையான தமிழ்ப் பணி உலகம் உள்ளளவும் பாராட்டத்தக்கது.

பாண்டியன் : தமிழ் கற்றோர் யாவராயினும் இச் சங்கத்தில் சேரலாம். பண்டை நூல்களை ஆராய்வதும், புது நூல்கள் செய்வதுமே இவர்களுக்குப் பணி எனத் திட்டஞ் செய்துள்ளேன்.

முன்றுரையார் : தமிழ் வளர்க்க வந்த தவமணியே, நீ வாழ்க ! புலவர்களின் வறுமைப் பிணியை ஒழித்தாய். பின்னர், இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்குக் கேட்கவா வேண்டும்?

பாண்டியன் : தங்கள் ஆசி நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் போதிப்பது சங்கத்தின் ஓர் அங்கமாக நடைபெற்றுவருகிறது. இன்னும் என்னென்ன செய்யலாம் என்பதற்குத் தங்கள் ஆலோசனையை எதிர்பார்க்கிறேன்.

முன்றுரையார் : மிக்கமகிழ்ச்சி. அரசே! தமிழ் உள்ளவும் உன் பெயரும் நிலைத்துநிற்கட்டும்.

பாண்டியன் : புலவரேறே, தங்கள் அன்புக்கு வணக்கம். சங்கத்தைப் பார்வையிடலாம், வருகிறீர்களா?

முன்றுரையார் : அப்படியே.

பாண்டியன் : அமைச்சரே, தாங்களும் வாருங்கள் ; சபை கலையலாம்.

காட்சி 2

[சேர மன்னன் யானைக்கட்சேய் மாந்தரன் சேரல் இரும் பொறை அந்தப்புரத்திலே பின்புறம் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு தரையை நோக்கியவண்ணம் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் உலாவுகிறான்.]

சேரன் : (தனி மொழி) பாண்டியனுக்கு இவ்வளவு புகழா? அவனைப்பற்றி என் நாட்டினர் கூடவா பேசிக்கொள்வது? என் நாட்டினர் மட்டுமென்ன, சோழ நாட்டினர் கூடவல்லவா பாண்டியனைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றனர். சாதாரண மக்கள் மட்டுமல்ல; பெரும் பதவியிலுள்ளவர்களும்ல்லவா அவனைப் பாராட்டுகின்றனர். அவனைப்பற்றிய ஒவ்வொரு புகழ்மொழியும் என் காதிற் நாராசம்போலல்லவா விழுகின்றது.

(இச்சமயம் வேலைக்காரன் அங்கே வந்து நிற்கிறான்)

சேரன் : வா ரு ம் ; உம்மைத்தான் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

வேலைக்காரன் : வெளியிலே.....

சேரன் : நான் சொல்வதைக் கேளும். பாண்டியன் நெடுஞ் செழியனைப்பற்றிப் பொதுமக்கள் எப்படியெல்லாம் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள் பார்த்தீரா?

வேலைக்காரன் : ஆமாம், வெளியே.....

சேரன் : நீர்கூடக் கேள்விப்பட்டீரா? பார்த்தீரா பாண்டியனின் அக்கிரமத்தை? என்னைப்போன்ற அரசர்கள் நாணப்படும் படியாகச் செயல்படுகிறான். அவனை இப்படியே நடந்துகொண்டு போக அனுமதித்தால் இன்னும் சில நாட்களில் மன்னன் என்றால் பாண்டியன் தான் என்றாகிவிடும்! அதோடு என்னைப் போன்றவர்கள் பொதுமக்கள்முன் செல்வாக்கு இழந்துபோக வேண்டியது தான். கேட்டீரா?

வேலைக்காரன் : ஆமாம்.

சேரன் : தமிழ்ச் சங்கம் வைத்திருக்கிறோம். தமிழ் படித்த எல்லாரையும் அழைத்து உணவும் உடையும் கொடுத்து, ஆராய்ச்சி செய்யச் சொல்லுகிறோம். இப்படி அவன் உப்பைத் தின்றவர்கள் ஊர் முற்றும் அவனைப் புகழ்ந்து பேசுவதிலே என்ன வியப்பு! இப்பொழுதெல்லாம் உத்தியோகஸ்தர்களை அரசாங்கத்தார் நியமிப்பதில்லையாம். குடவோலை மூலமாகப் பொதுமக்களே தேர்ந்தெடுக்கிறார்களாம். இன்னும் என்னென்ன செய்கிறான், தெரியுமா?

வேலைக்காரன் : ஆமாம்.

சேரன் : ஏழைகளுக்கெல்லாம் தரிசு நிலங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்திருக்கிறோம். நிலத்தை உழுது பண்பட்டுத் தக்க லாபம் வருகிறவரை அந் நிலங்களுக்கு வரி கிடையாதாம். சென்ற வருடம் நிலத்தீர்வை முழுதும் வாங்கவில்லையாம். அரசாங்கத்தின் பொக்கிஷம் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேற்பட்டால் வரியைத் தள்ளுபடி செய்துவிடுவதாம்! அதிகப் பணம் எதற்கு என்று கேட்கிறோம். நன்றாயிருக்கிறது! இதுதான் அரசாங்க முறையோ? ராஜரீகம் தெரியாதவன், நிர்வாகத்திறமையற்றவன்.

வேலைக்காரன் : ஆமாம்.

சேரன் : தன்னைப்போன்ற வேறொரு அரசனைத் தன்னுடைய குடிகள் பாராட்டிப் பேசுவதை எப்படி மனம் பொறுத்துக் கேட்க முடியும்?

வேலைக்காரன் : ஆமாம்.

சேரன் : என்ன இது! ஆமாம்; ஆமாம்!

(அரசர் தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்.)

அடே! நீயா, மந்திரியார் வரவில்லை, மடையா?

வேலைக்காரன் : ஆமாம், மந்திரியார் வந்திருக்கிறார். அதைத் தெரிவிக்கத்தான் வந்தேன். என்னைப் பேச அனுமதிக்காமலே தாங்கள் பேசிக்கொண்டு போனீர்கள்.

சேரன் : சரி, நீ போ. மந்திரியாரை மாலை மல்லிகைத் தோட்டத்தில் சந்திப்பதாகச் சொல். போ!

(காவற்காரன் போய்வருகிறான்)

சேரன் : (தனி மொழி) பொருமை என் கண்களை மறைத்து விட்டது. ஐயோ என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே. பாண்டியன் பாண்டியன் என்று பொதுமக்கள் பேசுவது என் காலைத் துளைக்கிறதே. சரி, என்ன ஆனாலும் இதற்கு உடனே பரிகாரம் தேடித்தான் ஆகவேண்டும்.

காட்சி 3

[மல்லிகைத் தோட்டம். ஒரு கல் மேடையில் அரசர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். மந்திரிகள், மதிவாணர், வில்வலன், கன்னன் ஆகியோரும் அண்மையில் இருக்கின்றனர்.]

சேரன் : இதைப்பற்றி உங்கள் கருத்தென்ன ?

கன்னன் : தங்களைவிடப் பாண்டியன் எவ்விதத்திலும் உயர்ந்தவனல்லன். அப்படியிருக்க மக்கள் அவனைப் புகழ்ந்து பேசுவது விசித்திரமாகவே இருக்கிறது இது சற்றும் பொறுக்க முடியாத விஷயமென்பது மறுக்கமுடியாததுதான்.

சேரன் : சபாஷ் ! இதற்கென்ன செய்யலாம், சொல்லும் !

வில்வலன் : அரசே ! பாண்டியனைப்பற்றி யாரும் பேசவே கூடாதென்று உத்தரவு போட்டாலென்ன ?

சேரன் : போடலாம்; ஏன் போடக்கூடாது? இவ்விஷயத்தில் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வதுபற்றி எனக்கு ஆட்சேபணையே இல்லை.

மதிவாணர் : அரசே ! தங்கள் புதிய உத்தரவு என்ன நிலைக்குக் கொண்டுபோகும் தெரியுமா? இப்பொழுது பாண்டியனைப் புகழ்ந்து மட்டும் பேசுகிறார்கள். பிறகு தங்களைத் திட்டிக் கொண்டே அவனைப் புகழ்வார்கள்.

வில்வலன் : சட்டம் என ஒன்று இல்லையா? நடவடிக்கை எடுத்துக் கடுமையாகத் தண்டிக்க ஆரம்பித்தால் திட்டுவதாவது புகழுவதாவது ! (கேலியாக நகைக்கிறான்)

சேரன் : மதிவாணரே, பயப்படுகிறீரா ?

வில்வலன் : ஆம்; அவர் எப்பொழுதுமே இப்படித்தான்.

மதிவாணர் : ஆம். 'நியாயத்திற்குப் பயப்படுகிறேன்; நீதிக்கு அஞ்சுகின்றேன்' என்று சொல்வதிலே வெட்கமில்லை. பிரபு ! பொதுமக்களைக் கிள்ளுக்கீரை என்று நினைத்துவிடவேண்டாம். மக்களின் இந்தச் சாதாரண உரிமையை அரசன் என்ற அதிகார பலத்தினால் பறிக்க நினைப்பது அடாத செய்கையாகும். 'பாண்டியனைப்பற்றிப் பேசக்கூடாது' என்பதைப் போன்ற பைத்தியக் காரத்தனமான உத்தரவு வேறு இருக்கமுடியாது. அரசே ! தாங்கள் தவறான வழிக்கு இழுத்துவிடப்படுவீர்களோ என அஞ்சுகின்றேன்.

சேரன் : சரி, அது கிடக்கட்டும். இதற்கு நீர் சொல்லும் வழிதான் என்ன ?

மதிவாணர் : அரசே ! கற்றோரைப் போற்றவேண்டும். தமிழ் வளர்ச்சிக்கு வழிகோலவேண்டும். புலவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கவேண்டும். குடிகளுக்குப் புதிய முறையில் நன்மைகள் பல புரிய முயலுதல்வேண்டும், மக்களின் அன்பைப் பெற இதுதான் வழி.

வில்வலன் : இவ்வளவுதானா! ப்பூ! ஏதோ புதிய யோசனை யல்லவா சொல்லப்போகிறார் என்று பார்த்தேன்.

சேரன் : நானும் தான் எதிர்பார்த்தேன் ! இது பழைய விஷயம் தானே?

வில்வலன் : அது மட்டுமன்று. இவ்வாறெல்லாம் நாம் செய்தால் பாண்டியன் செய்வதைக் கேள்வியுற்ற பிறகே நாம் இப்படிச் செய்வதாக எண்ணி மக்கள் கேலிசெய்வர்.

சேரன் : ஆம், ஆம். எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. பாண்டியனைப் பழி வாங்கவேண்டும். அவன்மீது போர் தொடுத்தால் என்ன?

வில்வலன் : போரா?

சேரன் : அவனைப் பழி வாங்கினால்தான் என் மனம் ஆறும்.

மதிவாணர் : மன்னா! பொருமை கொழுந்துவிட்டெரிகிறது. பின்னால் வருந்தாமலிருக்க இப்பொழுது சிறிது சிந்திக்க லாகாதா? பாண்டியன் ஏதோ நன்மைகள் செய்து புகழ் சம்பாதித்தான் என்பதற்காக அவனுடன் போர் தொடுப்பதைவிடக் கேவலமான தன்மை வேறுண்டா? நம் சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக, ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப் பலியிடுவது எவ்வளவு அநியாயம்?

சேரன் : போர் என்றால் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் மடிவர்; உண்மைதான். தெரியும்; ஆனால்

வில்வலன் : ஆமாம் பிரபு! போர் என்றால்

சேரன் : ஆனால், அவனை மட்டம் தட்ட வேறு வழியில்லையே. போர் தொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும். மதிவாணர் கோழை நீரும் பயப்படுகிறாரா?

வில்வலன் : இல்லை, பிரபு! தங்கள் விருப்பம் போர் புரிய வேண்டியது தான்.

மதிவாணர் : மன்னா! நான் கோழையல்லன்; தங்கள் நன்மை கருதியே போர் வேண்டாம் என்று கூறினேன். அநியாயத்தைச் செய்யப் பின்வாங்குபவன் கோழையல்லன். பிரபு! நம் தமிழ் நாகரிகப்படி அவனை வீரன்.

சேரன் : ஆமாம், நல்ல வீரன்! மன்னனுக்கு ஏற்பட்ட மாசைப் போக்கவேண்டுமென்று நினையாத மந்திரியாகிய நீரா வீரம் பேசுவது!

மதிவாணர் : மாசே ஏற்படவில்லையே. பொருமை என்பது மனித சுபாவம் படைத்த ஆனைவருக்கும் தோன்றுவது இயற்கை. அறிவாளியாயிருப்பவன், பொருமைப்படுவது அவ சியந்தானா என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்து அதைக் கைவிட்டுவிடுகிறான். மற்றவர்கள் பொருமைத் தீயிலே விழுந்து மடிகிறார்கள்.

சேரன் : போதும் உம் உபதேசம். நீர் மன்னன் விருப்பத் துக்கு விரோதமாகப் பேசுகின்றீர்; கடமையை யறியாதவர்.

மதிவாணர் : மன்னா ! மன்னிக்கவேண்டும். உண்மையாக உங்களை நேசிக்கும் ஊழியன் நான். அந்த நேசம் காரணமாகத் தான் தங்கள் கோபத்தையும் பொருட்படுத்தாது தங்கள் நன்மையை விரும்புகிறேன். மன்னன் சந்தர்ப்பத்தின் குறுக்கீடு காரணமாக வழி தவறும்போது, திருத்தவேண்டியது மந்திரியின் கடமையல்லவா? அதோடு

சேரன் : முடிந்தது. போருக்குப் புறப்படுவது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்.

மதிவாணர் : பாண்டியன் பொதுஜன அன்பால் தன் அரசாங்கத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறான். அவன் வீரன். படைவீரர்களும் வீரர். பொதுமக்கள் அவ்வளவு பேருமே வீரர்களாக மாறிப் போர்க்களம் புகுந்துவிடுவர். வீணாக வம்பை விலைக்கு வாங்க வேண்டாம், அரசே!

சேரன் : சை, முட்டாளர்! அரசு நிந்தனை! மரியாதை தெரியாத மடையன். இவனைக் கைது செய்து சிறைச்சாலையில் அடையுங்கள்.

மதிவாணர் : அரசே! அழ அழச் சொல்பவர்கள் விரோதிகளல்லர், உண்மையான நேயர்கள். 'ஆமாம்' போடும் போலிகளல்லர். நான் கைதியாகலாம். உண்மை கைதியாகாது. ஒரு நாள் அது உங்கள் முன்பு வந்து இந்தச் சம்பவத்தை நினைவுப்படுத்தும்.

சேரன் : யாரங்கே? இவனை அழைத்துப் போங்கள்.

மதிவாணர் : மன்னா ! துரும்பின் துணைபற்றிக் கரை சேர முடியாது. வாளை வீசுகிறீர்கள். அது துரும்பிப் பாயும்பொழுது துடிதுடிக்கப் போகிறீர்கள். இறைவன் உங்களைக் காப்பாற்றுவானாக! வணக்கம்.

காட்சி 4

[பாண்டியன் அரசு சபை. பாண்டியனும் மற்றுமுள்ள சபையினரும் அமர்ந்துள்ளனர்.]

காவற்காரன் : அரசே! தொண்டி நகரத்திலிருந்து இரண்டு ஒற்றர்கள் வந்துள்ளனர்.

பாண்டியன் : வரச் சொல்.

(ஒற்றர்கள் இருவரும் வந்து நின்று வணங்குகின்றனர்.)

பாண்டியன் : என்ன செய்தி?

ஒற்றன் : அரசே! வாழ்க! கொல்லிமலைக்குத் தலைவனான யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை நம்மீது படையெடுத்து வருகிறான்.

பாண்டியன் : என்ன! ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே! சேர நாட்டின் ஒரு பகுதிக்குத் தலைவனான இவ்வள என்மீது போர் தொடுப்பது? அவனுக்குப் புத்தி மாறாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இவன் போருக்கெழுந்ததை நிச்சயமாகத் தெரிந்துகொண்டுவந்தீர்களா?

ஒற்றன் : அணிவகுப்புப் புறப்பட்டுவிட்டது, பிரபு! இன்னும் இரண்டு தினங்களில் இங்கு வரலாம்.

பாண்டியன் : அப்படியா? போருக்குப் புறப்பட்டதன் உண்மையான காரணம் உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிறதா?

ஒற்றன் : மன்னனுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் மல்லிகைத் தோட்டத்தில் நிகழ்ந்த சம்பாஷணையிலிருந்து தெரிந்துகொண்டோம். தங்கள் புகழ் எங்கும் பரவுகிறது. சேர நாட்டுக்குடிகளும் தங்கள் பெயரைக் கூறிப் பாராட்டுகின்றனர். சேரனால் இதைக் கேட்கச் சகிக்கவில்லையாம். அழுக்காறு காரணமாகப் போருக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறான்.

பாண்டியன் : பொருமை, ஏவி விட்டவர்களையே கொல்லும் பூதத்தைப்போன்றது. சேரன் பொருமைப் பேய்க்கு அடிமையாகிவிட்டான். அமைச்சரே! உடனே படை திரட்டும்படியாகச் சேனாதிபதிக்கு அறிவியுங்கள். இன்னும் ஒரு முக்கிய விஷயம். அவனிடம் படைப்பலம் மிகவும் குறைவு. சேரனும் ஒரு வீரன்ல்லன். அறிவிழந்து போருக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறான். வீரன்ல்லாத ஒருவனைக் கொல்வதில் நமக்குப் பெருமை இல்லை. நான் அவனைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. நம்முடைய தளபதிகளுக்குத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். அரசனை யாரும் கொல்லக் கூடாது.

அமைச்சர் : அப்படியே தெரிவித்துவிடுகிறேன்.

பாண்டியன் : இன்னும் ஒன்று. சேரன் அறியாமை காரணமாக இப்போரை ஆரம்பித்திருக்கிறான். சேர நாட்டின் வீரர்கள் நிரபராதிகள். மன்னனின் அறியாமைக்கு இவர்கள் பலியாவதா? கூடுமானவரை எதிர்ப் படையினரை அழித்துவிடாமல், கைது செய்யச் சொல்லுங்கள்.

அமைச்சர் : பிரபு! தங்கள் ஊழியகை இங்கிருக்கிற ஒரே காரணத்தால் இப்பொழுது தங்களைப் பாராட்டிப் புகழவேண்டுமென்ற என் விருப்பத்தை அடக்கிக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

பாண்டியன் : அமைச்சரே! கோட்டைக்குத் தக்க பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தவேண்டும். அகழியிலுள்ள படகுகளை அப்புறப்படுத்தவேண்டும். யுத்த மந்திரி பதவியையும் நீங்களே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இரவு மந்திராலோசனை சபை கூட்டும். மற்றவைகளை அங்கே கவனிப்போம். இப்பொழுது சபை கலையலாம்.

காட்சி 5

[பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சிம்மாசனத்தில் கம்பிரமாக அமர்ந்துள்ளான். மாபெருஞ்சபை கூடியுள்ளது. சேரன் நிராயுதபாணியாகத் தலை குனிந்து நிற்கிறான்.]

பாண்டியன் : சேரனே ! வீணே படையெடுத்து எமக்குச் சேதத்தை விளைவித்த குற்றத்தை உம்மீது சாட்டுகிறேன் ; என்ன சொல்லுகிறீர் ?

சேரன் : குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

பாண்டியன் : உம்முடைய அறியாமை காரணமாகச் சேர நாட்டின் படை வீரர்கள் பலரை இங்கே பலி கொடுத்துவிட்டீர். யுத்தம் காரணமாக உம் நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு இன்னல்களை அனுபவித்தனர்? அவற்றிற்கெல்லாம் நீரே காரணமல்லவா? உம் நாட்டு மக்கள் இந்தக் குற்றத்தை உம்மீது சுமத்துவதற்கு உரிமையுடையவர்களல்லவா?

சேரன் : ஆம்.

பாண்டியன் : நீர் போரில் தோற்றீர். என்னிடம் கைதியாக இருக்கிறீர். போர் முறைப்படி உம்முடைய இராஜ்ஜியம் இப்பொழுது என்னைச் சேர்ந்ததல்லவா? நான் விரும்பினால், அரியாயமாகப் போர்வெறிகொண்ட உம்மைச் சிறையிலடைக்கலாம். ஏன், சித்திரவதைகூடச் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு வீரன் அப்படிச் செய்யமாட்டான். அதிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை யறிந்தவன் ஒரு நாளும் அப்படிச் செய்யமாட்டான். சரணமடைந்தவனைத் தண்டிப்பது கோழைத்தனம். உம்மை நிபந்தனையின்றி விடுதலைசெய்கிறேன். இதற்குக் கைம்மாறாக உம்மிடம் நான் எதிர்பார்ப்பது என்ன தெரியுமா? நஷ்ட ஈடன்று; இனியாவது நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதுதான். சேரனே! அரசன் என்பவன் அதிகார வெறிகொண்டு அலையக்கூடாது. அவன் மக்களின் ஊழியன். மக்களுக்காகத்தான் அவன் இருக்கிறான்; அவனுக்காக மக்களல்லர். கடமையை உணர்ந்து நடப்பீரா?

சேரன் : கடமையை உணர்ந்தேன்; அப்படியே நடக்கிறேன்.

பாண்டியன் : நியாயத்தின்மீது ஆணை; நேர்மையைக் கடைப்பிடியும்; போம்.

சேரன் : நீங்களே சுத்த வீரர்; நீங்களும் உங்கள் நாடும் வாழ்க !

மங்களம் !

18. பத்திரிகைச் சிறப்பு

[திரு. வி. நா. மருதாசலக் கவுண்டர்]

இந்தியாவிலே பத்திரிகை பிறப்பதற்கு முன்னே கடைகள், சந்தைக் கடைகள், சிற்றுண்டிச்சாலைகள், ஊர்ச்சாவடிகள், கல்விக் கழகங்கள், அறநிலையங்கள், 'மகாநாடு' என்னும் பேருரைக் கூட்டம் கூடுமிடங்கள் ஆகிய இவ்விடங்களேதான் செய்திகளையும், பல பொருள் மொழிகளையும் பலரும் அறிவதற்கும், பேசுவதற்கும், பரப்பு வதற்கும் ஏற்ற முக்கிய நிலையங்களாய் நிலவின. இவற்றுள், பின் மூன்றிடங்களிலே பல்வேறு வகையான பொருள்மொழிகளும் நன்கு ஆராய்ந்து பேசப்பட்டு வந்தன.

மேலேகூறியும் பழங்காலத்தில் சிற்றுண்டி விடுதிகள் முதலியவற்றிலே செய்திகள் திரண்டு பரவினதாகத் தெரிகிறது. இருக்குமிடத்தில் கிடைத்தவற்றைக்கொண்டு அமைதியுடன் வாழ்ந்துவந்த அக்கால நிலைமைக்கு வெறும் வாய் வார்த்தையும் கையெழுத்தும் போதியவாய் இருந்தன. ஆனால், போக்குவரவுக்குரிய வழிவகைகள் பெருக்கமுற்றுத் தபால், தந்தித் தபால், ஆகாயத் தந்தி, நீரினும் நிலத்தினும் வானினும் இயங்கும் பொறிகள் இவை மல்கி முன்னேற்றத்துறைகள் பலவற்றினும் பல பல தேசங்களும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டி போட்டுத் தேசியக் கொள்கைகளையும் உலக அமைதிக்கொத்த முன்னேற்றத்தையும் மேற்குலகமும் கிழக்குலகமும் விரும்பி முயன்றுவரும் இக்காலத்திலோ, பத்திரிகை ஒன்றுதான் மிகச் சருங்கிய செலவில், உலகத்திலுள்ள எப்பகுதியினரையும் எச்செய்திகளையும் எவ்வாணிகச் சரக்குகளையும் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றது. ஆகவின், உலக நாகரிகத்திலே கல்வி நலத்தைப் போன்றே பத்திரிகையின் இன்றியமையாமையும் நாடோறும் வளர்ந்துவருகிறது. இஃது இயல்பே.

இவ்வின்றியமையாமையினால், பத்திரிகை வெளியீட்டுக்கென்று பலவகைச் செய்திகள் பற்பல வழி வகைகளால் திரட்டி முறைப்படுத்தியமைத்துப் பரப்பப்பட்டு

வருகின்றன. சேய்மையிலுள்ள செய்திகள் அண்மையிலும், அண்மையிலுள்ள செய்திகள் சேய்மையிலும் எட்டி வருவதால், வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளால் உள் நாட்டுக்கும், உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகளால் வெளி நாட்டுக்கும் விளையும் நன்மைகள் பலப் பல. கீழ்நாட்டினால், முக்கியமாக இந்தியாவினால் மேலாட்டுக்கு ஆன்ம ஒளியும், மேலாட்டினால் கீழ்நாட்டுக்கு எந்திர நாகரிகமும் பரப்பு வதிலே இவ்விரு நாட்டுப் பத்திரிகைகளும் மிக்க பங்கெடுத்துவருகின்றனவன்றோ? இப்பெருஞ் சிறப்பினால், உலக நாகரிகப் போட்டியிலே பத்திரிகைத் தொழில் வளனுற்றுவருகிறது. எனவே, நாகரிகம் படைத்த தேசங்களிலே பத்திரிகைகளின் தொகைகளும் வகைகளும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவருகின்றன. ஒவ்வொரு கொள்கைக்கும், ஒவ்வொரு நலனுக்கும், ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும், ஒவ்வொரு மரபுக்கும், ஒவ்வொரு மக்கட் கூட்டத்துக்கும், ஒவ்வொரு மதத்துக்கும், ஒவ்வொரு மொழிக்கும், ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும், பற்பல கலைகளுக்கும் தனித்தனியான பத்திரிகைகளும் உள்ளன. அவை திங்கள் வெளியீடுகளாகவும், வார வெளியீடுகளாகவும், நாள் வெளியீடுகளாகவும் போந்துவருகின்றன. பல தேச மக்கட் கூட்டங்களும் தத்தம் தேச நிலைமையையும், அரசியல் நிலைமையையும், வாக்குரிமை நிலைமையையும் அறிந்து காலத்துக்கேற்றபடி அவற்றின் நடைமுறைகளைச் செப்பஞ்செய்து நவநாகரிக வாழ்வு வாழ்வதற்கு, வெளியீடுகளும் வழிகாட்டிகளாய் உதவுகின்றன. சுருக்கியுரைக்கின், சிறப்பு வகையிலே அவ்வத்தேசங்களிலே கோலும் குடியும் ஒருமை நிலையிலே வாழ்வதற்கும், பொது வகையிலே இம்மண்ணுலகமே நட்புரிமையிற் பிணிப்புண்டு அமைதியுறுவதற்கும் பத்திரிகைகளே சிறந்த கருவிகளாம்.

நாற்கல்வியின் பொருள் நுட்பங்களை வாழ்க்கை முறையிலே ஊட்டிக் கல்விப் பயனை நுகர்விக்கும் அருந்துணை பத்திரிகையே. சிறிது கல்வியுடையாரையும் பத்திரிகை, நாளைவிலே பல்பொருள் அறிஞராகும்; ஆராய்ச்சி முறையுடன் கூடிய பன்னூலறிவையும், பல தேசப் போக்கினையும், பல்கூட்ட முடிபுகளையும் மக்கட்கு

வகுத்துக் காட்டும். பத்திரிகைகள் வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளாய் இருக்கும் கல்விச் செல்வரையும் கேள்விச் செல்வரையும் உலகியல் அறிவுச் செல்வராக்கி, அவருக்கு அவ்வப்போது உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகும் உலகியல் ஒழுக்கச் செல்வராகவும் உதவும். பேதைக்கும் நல்லறிவு புகட்டும் வன்மை பத்திரிகைகளுக்கே உண்டு. ஒரு தேசத்தை ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லன பத்திரிகைகளே. எனவே, பத்திரிகை என்பது, நன்னூலாய பன்னூற் பொருள்களையும், அலகிலவாய உலகியற் செய்திகளையும் செய்பாகமாக்கித் தொகுத்தும் வகுத்தும் குறித்தும் மக்கட்கூட்டத்திற்கு உயரிய அறிவும் ஆற்றலும் நடை நெறி முறைகளும் அவரவர் வீட்டு வாசலிலேயே ஈட்டித் தருவதோர் பெரும் பயனுடைய செல்வமென்க. பத்திரிகையின் பயன் சிறப்பு, சொல்லில் அடங்காது. இத்தகைப் பெரும் பயனுடைய பத்திரிகையின் அருமை பெருமைகளை மேனாட்டினரைப்போல உள்ளபடியுணர்ந்து, ஆணும் பெண்ணும், சிறுவரும் சிறுமியரும், எந்நிலையினரும், எத்தகையினரும் போற்றிப் படித்து வந்தால், நமது பாரதப் பெருநாடு பண்டைய மேனிலையைக் கூடிய விரைவிலே அடைதற்கு யாதொரு ஐயமுமில்லை.

ஓர் உயர்ந்த பத்திரிகை, காலந்தோறும் தேசந்தோறும் செய்திகளை நெறிதவறாமல் மக்கட்கு உணவு போல் ஊட்டி வளர்த்தலால், நாய் போன்றது; பல கலைப்பொருளுடனே பத்திரிகைத் தொழில் கையொப்பம் (சந்தா), விளம்பரம், இன்னும் நல்ல நெறி முறைகளிலே செல்வப் பொருளையும் தேடிப் பரிவுடனே தருதலால், தந்தை போன்றது; நெடுந்தொலைவிலுள்ள செய்திகளையும் கண்ணெதிரில் நடப்பனபோல எடுத்துக் காட்டுதலால், சித்துழர்த்தி போன்றது; அறியாமை யகற்றி அறிவை விளக்கலால், சற்குருபரன் போன்றது; கல்வி, கேள்வி, உலகியல் நடை, அறிவியல் நடை இவற்றை நிலைப்படுத்தி மக்களுக்கு ஐந்து பயந்தீர்த்துச் செவ்விய காவலைத் தந்து முறை தவறாது ஒழுகிவருதலால், செங்கோல் அரசன் போன்றது; பல்வேறு தொழில்களிலும் நெடுநேரம் ஈடுபடுதலாலும், மக்கட்குற்ற களைப்பைத் தீர்த்து

உற்சாகம் ஊட்டலானும் சஞ்சீவி போன்றது; காட்சி யளவிலே மகிழ்வுட்டலால், திங்களைப் போன்றது; ஐயம் திரிபுகளாய இருளை ஓட்டலால், ஞாயிற்றைப் போன்றது; காலந்தவறாது தோன்றலால் இருகூடர்களையும் போன்றது; துன்பம் துடைத்தலால், நண்பன் போன்றது; இருமை நலன்களாகிய தானிய மணிகளைப் பெருக்கிவருதலால், குடியானவன் போன்றது; அரசு, அமைச்சு, குடிகள் ஆகிய நாடிகள் மூன்றையும் நிலைபெயராமல் வைத்தலால், மருத்துவன் போன்றது.

பேரரசனது உறவு பெற்றவன் சிற்றரசர், குடிபடைகள் இவர்களின் உறவை எளிதற் பெறுதல் போலவே, பத்திரிகைப் பயிற்சி ஒன்றுமட்டும் பெற்றவன் மற்றெல்லாக் கலை அறிவும் எளிதிலே பெற்றவனாவன். ஏனையுறவினர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட ஒருவன் தனது இல்லக்கிழத்தியுடன்மட்டும் அறநெறி திறம்பாமல் கூடி வாழ்வானாயின், இம்மையின்பம் துய்த்து மறுமையின்பத்திற்கும் தகுதியுடையவன் ஆவதுபோல், மற்றைக் கல்வித் துணை கூடாதிருப்பினும் நிகரற்றுத் திகழும் ஒரு பத்திரிகையின் அருந்துணை வாய்ப்பின், இருமையின்பங்களுக்கும் அஃது ஒன்றே துணைசெய்யும். சாணைக்கல்லிற் பட்ட முழுமணியைப்போலப் பத்திரிகை யறிவுடையவர் மற்றெல்லா அறிவு விளக்கத்திலும் ஏற்றமுறுவர். உயர்தரப் பத்திரிகை, திருப்பாற்கடலைப் போலத் தூய்மையும் பெருமிதமும் இனிமையும் உடையதாயும், விலையறியாப் பொருள்களையுடையதாயும், கைலையையொப்ப மிக்க உயர்நிலையுடையதாயும், குருபர தத்துவம் நிகர்ப்பத் தன்னை விழைந்தோரைச் சுத்த சமரச சன்மார்க்கம் என்னும் நன்னிலை அடைவிப்பதாயும் மிளிர்கின்றது.

உலக நிகழ்ச்சிகளைப் படித்தறிதல் என்னும் இயற்கையான தணிக்கமுடியாத விடையைப் பத்திரிகையே தணிக்கின்றது. பத்திரிகை எங்கும் உலாவி, எல்லாருடனும் தோழமை பூண்டு, காலத்திற்கேற்ற கோலம் பூணும் வகையிலே பழையன கழித்தும் புதியன புகுத்தியும் இருபான் மக்களுக்கும் எஞ்ஞான்றும் புத்துயிரளித்து வருகிறது. நாகரிகம் வளர வளரப் பத்திரிகை வெளியீடும் அரசியல், மக்கட்கூட்டம், சமயம், நுண்ணூல் முதலிய

பல்கலைகள் ஆகிய துறைகளிலே சிறப்புடன் புகுந்து பொலிகின்றது அல்லவா? உண்மை நிலை, விரிந்த கொள்கை, உரிமைப் பாங்கு இவற்றினுக்குப் பத்திரிகையே சான்ற கருவி. நவநவமான நிகழ்ச்சிகளும், நுண்ணூலறிவின் வளத்தால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அறிவை வளர்க்கும் பலப்பல புதுமைகளும் பத்திரிகை வாயிலாகவே வெளிவருவதால் நகரவாசிகளாயினும், கிராமவாசிகளாயினும், தகைசால் அறிஞராயினும், திண்ணைப் பள்ளி மாணவராயினும், கலாசாலை மாணவராயினும் பத்திரிகைப் படிப்பில் நாளும் முயலாதிருக்க இயல்வதில்லையே! பத்திரிகை, வாழ்க்கையின் ஆறுதலுக்கும் உற்சாகத்திற்கும் நாகரிகத்திற்கும் வளனும் செழிப்பும் தருகின்றது. ஆகையினால், பத்திரிகைகள் இல்லையானால் தற்கால உலகம் மிக எளிய வாழ்க்கையினதே என்க. ஆகவே, நாகரிகமான சிற்றூர் வாழ்க்கைக்கும் பேரூர் நகர வாழ்க்கைக்கும் பத்திரிகைகள் இன்றியமையாச் சிறப்பினவே.

பயிற்சி

[செய்தித்தாளின் சிறப்பை விரிவான முறையில் விளக்கிக் காட்டுகிறது இக்கட்டுரை. ஆசிரியர், பத்திரிகையின் உயர்வை விளக்குவதற்குப் பல்வேறு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டுவது மிக்க அழகாயிருக்கிறது.]

1. பத்திரிகை பிறப்பதற்கு முன் செய்திகள் எவ்வாறு பரப்பப்பட்டன?
2. மேனாட்டுப் பத்திரிகைகளும், இந்தியநாட்டுப் பத்திரிகைகளும் ஒன்றுக்கொன்று எவ்வாறு உதவுகின்றன?
3. உலக நாகரிகப் போட்டியில் பத்திரிகை வளனுற்று வருவதை விளக்குக.
4. பத்திரிகை மக்களுக்கு எவ்வாறு அறிவைப் பெருக்குகிறது?
5. பத்திரிகை மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் எதெது போன்றது?
6. பத்திரிகை மனிதனுக்கு இன்றியமையாதது என்பதற்கு என்ன காரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன?

20. கற்றாய்த் தொழுகல்

அட்டாவதானம், வீராசாமி செட்டியார்

“கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

என்னும் குறளில் ஒருவன் கற்கவேண்டும் நூல்களைப் பழுதறக் கற்கக் கடவன்; அப்படிக் கற்றபின் அக்கல்விக்குத் தகுதியாக அவைகளாலே சொல்லப்பட்ட வழியிலே நிற்கக்கடவன் என்று திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்தமையால், உலகத்தில் அருமையும் பெருமையும் ஆனதாய் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்றும் நால்வகைப் பயனையும் அடைதற்குரிய மக்கட் பிறப்பிற் பிறந்தவர்கள் பிறவாதவராய், விவேக சூனியத்தால் தர்மா தர்மங்களை அறியாத வேடர் போலவும், மிருகம் பறவை முதலிய உயிருள்ளவைகளும், மண்கல் முதலிய உயிரில்லாதவைகளுமாகிய அஃறிணைபோலவும், நன்முயற்சியின்றி வறிதிருந்து வாழ்நாள் கழியாமல் பிரதானமாகிய கல்விப் பொருள், செல்வப் பொருள் என்னும் இரண்டில் கல்விப் பொருளைத் தேடல் வேண்டும்.

கல்விப் பொருளாவது, செல்வப் பொருள்போல வெள்ளங் கொண்டுபோகாததும், நெருப்பிலே வேகாததும், கள்வர்கள் அபகரிக்காததும், காவல்செய்ய வேண்டாததும், அரசர்களால் வவ்வப்படாததும், தாயத்தாரால் பங்கிட்டுக்கொள்ளமுடியாததும், விருப்பினர்கட்கெல்லாம் தடையின்றி வழங்கினாலும் மேன்மேலும் வளர்வதன்றிக் குறைவுபடாததும், அஞ்ஞானமாகிய பிணிக் கு மருந்துமாயிருப்பதனால், அதனைச் செல்வப் பொருளிலும் சிறந்ததாகக் கருதி, “இளமையிற் கல்” என்று ஒளவை சொன்ன வண்ணம் இளமைப் பருவத்திற்கு உறுதியாக அவசியம் தேடல்வேண்டும். தேடுங்கால் கல்வி வரையறைப்படாததினால், அதனை முற்றக் கற்பதற்கு ஆயுள் நீடித்திராமையாலும், கற்பவர் சரீரமோ பிணிக்கெல்லாம் பிறப்பிடம் ஆகையாலும், முடியாமையால் கைவிட்டுவிடாமலும், அல்லது “கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான்” என்பதோர் சாமானிய வாசகத்தை நம்பிக் கண்டதெல்லாமாகிய மூடர்களுக்

கேற்ற தந்தனப் பாட்டும் ரஞ்சனக் கூத்தும் உள்ளிட்ட புன்கல்வி கற்றுப் பொழுதுபோக்காமல், நீ ரைப் பிரித்துப் பாலேப் பருகும் அன்னப்பறவை போலச் சாஸ்திரங்களில் விசேஷ சாமானியங்களை யூகித்துச் சாராமிசந்தெரிந்து, இகபர சாதனமாய் எவற்றிலும் விழுமிதாகிய 'மெய்ம்மைக் கல்வி'யையே உயிர்போலப் பெரும் பொருளாக விரும்பி, இலக்கிய இலக்கண சம்பிரதாயந் தெரிந்த நல்லாசிரியரைத் தேடி யடைந்து, அவரது சன்னிதானத்திற் செல்வர் முன் வறியர் ஏக்கற்றிருப்பதுபோல் இருந்து குறிப்பறிந்து ஒழுகி அவர் கருணைகூர்ந்து கற்பிக்க முறைவழுவாமலும், நெறி பிறழாமலும், பேய்போலப் பேருண்டியை இச்சியாமலும், பெரியம்மை பிரசன்னமாறப் போலப் பெருந்தூக்கம் தூங்காமலும், அம்பலந் தீப்பட்டது என்றாலும் "அதைதான் சொல்வானேன் வாய்தான் நோவானேன்" என்று கெட்டொழிந்த முழுச் சோம்பரைப் போலச் சோம்பியிராமலும், அனைவரும் தன்னைத் தம்பி பள்ளிக்கூடத்தானென்று சொன்னால் போதுமென்று நினைத்துப் பிரதிஷ்டைக்காகக் குழப்புவான் போல விளையாட்டினால் குழப்பிவிடாமலும், பலகாலும் மிக முயன்று ஐயந்திரிபற அமையக் கற்கவேண்டும். அதன்மேலும் "கேள்வி முயல்" என்றமையால் உசிதமான பற்பல நற்கேள்வி கேட்கவேண்டும். அன்றியுந் துண்ணறிவுடையோர் நூல்கள் யாவையும் இனிதிக் ஆராயவேண்டும். இவ்வாறு கற்றும் கேட்டும் ஆராய்ந்து பயின்ற பின்னர்க் குப்பையைச் சீத்து விலையுயர்ந்த மாணிக்கத்தை ஆய்ந்தெடுப்பது போல, உண்மை துணிந்து, விலக்கத்தக்கவைகளை விலக்கி, கொள்ளாதக்கவைகளைக் கொண்டு அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

* * * *

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு."

எவ்வகை அறங்களை அழித்தவர்க்கும் அப்பாவத்தில் நின்று நீங்கும் வழியுண்டு. ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தவர்க்கோ அஃதில்லை. ஆதலால், அதனை மறவாது நினைக்கவேண்டும். எளியவர்களைத் திரணமா யெண்ணி அவர்களிடத்தில் வேம்புபோல் கடுஞ்சொற் சொல்லாமல்,

தாழ்மையாய் எவர்களிடத்தும் இன்சொல்லே சொல்ல வேண்டும். பகைவர், சிநேகர், அயலாரென்னும் முத்திறத் தார்களில் ஒருவர் பகைஞ் சார்ந்து ஓரஞ் சொல்லாமல் துலர்க்கோல் போல நடுநிற்கவேண்டும்.

* * * *

“ உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு.”

ஆடை சோர்ந்தபோது உதவிசெய்கிற கைபோல, நேசனுக்கு ஆபத்தி வந்தபோது தாமே அறிந்து உதவி செய்கின்றவர்களும், கொல்லன் உலைக்களத்தில் வேகின்ற இரும்புடனே வேகும் கூலையாணிக் கோல்போல, சிநேகன் உபத்திரவப்படும்பொழுது நமக்கு என்னவென்றி ராமல் அவனுடனே தாமும் அவ்வுபத்திரவத்தை அனுப விக்கின்றவர்களும், கண்டியூர் சோழராஜனுடைய மந்திரியாகிய சீனக்கண் முதலியாரை நேசித்து, அவர் இறந்து காஷ்டத்தில் வைக்கப்பட்டபொழுது, ‘என் சிநேகரைப் பிரிந்து நான் இருக்கச் சகியேன்’ என்று அவருடனேகூட அந்தக் காஷ்டத்தில் படுத்துக்கொண்டு, சோழன் முதலானவர்கள் விலக்கியுங் கேளாமல் நெருப் பில் வெந்து பிராணனை விடுத்துச் சிநேக தர்மத்தை நிலைநிறுத்திய பொய்யாமொழிப் புலவர் போல்வராகிய மல்லோரையே நேசிக்கவேண்டும். இன்னும், மனோ நாகாக்குக் காயங்களை எக்காலும் நல்விஷயத்திலேயே பயி ஷும்படி செய்யவேண்டு மல்லாமல் தூர்விஷயத்தில் பிர ஷ்வசிக்கவிடலாகாது. இனி, இப்படிக்கன்றி விபரீ தத்தால் ஸ்நானமேன்? தியானமேன்? ஞானமேன்? தான தர்மங்களேன்? இவை எல்லாம் வீணாவாரம்; கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம், மனம்போன போக்கே சரி யென்று நாஸ்திகம் பேசிச் செருக்குற்றுப் பட்டி மாடாய் உழலலாகாது. அண்டபிண்ட அகில சராசரங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிக்கின்ற காரணக் கடவுள் ஒருவன் உண்டு என்று நிச்சயமாக நம்பி, அக் கடவுளை மனதாரச் சிந்தித்து, நாவார வாழ்த்தி, முடியார வணங்கி, ஆராதித்து, பெற்றோரைப் பேணி, அரசர் ஆணைக்கமைந்து, மாதா பிதா குரு முதலானவர்களைப் பூசித்து, மற்ற சுற்றத்தாரை யும் தழுவி, வறியவர்க்கு இரங்கி, வாசா கைங்கரிய மாத்திர

மாய்ப் போகவிடாமல் கூடிய அளவும் உபகரித்துச் சம்ரட்சனை செய்வதற்கு ஏதுவாகச் செல்வப்பொருளையுந் தேடல்வேண்டும்.

அதனைத்தேடுங்கால், தன்னைப்போன்ற பிறரிடத்துச் சென்று, அபிமானமாகிய பூஷணத்தைத் துறந்து எய்த்து நின்று இரத்தலும், பிறரை மோசஞ் செய்தலும், பொய்ச்சாட்சி சொல்லிப் புணைபட்டுக் கைக்கூலி வாங்குதலும் முதலாகிய பாவத்தொழிலைச் செய்தல் தகாது. பழிக் கஞ்சி, நிலத்தைத் திருத்தி உழுது பயிரிட்டாவது, நானாவித பண்டங்களைக்கொண்டு அவைகளை மாற்றி வியாபாரஞ் செய்தாவது, “அறிவுடையொருவனை அரசனும் விரும்பும்” என்பதால் சுயபாஷையேயன்றிப் பாஷாந்தரங்களையும் பயின்று, இராஜாங்கத்தைச் சார்ந்து அரசர்கள் தயை பெற்று, விவேக கோசரத்தாற் பலவித உத்திபோகங்களைச் செய்தாவது, மற்றும் எவ்வித நன்முயற்சியாலாவது, மெய் வருந்திச் சம்பாதிக்கவேண்டும்.

அப்படித் தக்க வழியில் சம்பாதித்த கஷ்டார்ச்சிதமாகிய சுயார்ச்சிதத்தையாயினும், அதனோடு பிதிரார்ச்சிதத்தையாயினும், அநியாயார்ச்சிதமாம்படி சூதாடித் தோற்காமலும், தூர்வியாச்சியத்தில் அழித்துவிடாமலும், வறிதே புதைத்து வைத்துப்பின் இழந்துபோகாமலும், இவ்வாழ்க்கைக்கு நல்ல துணையாகிய கற்புடைய மனையாளோடு மணமொத்து வாழ்ந்து, தான தருமங்களைச் செய்து, தாமுமனுபவித்து, இம்மை இன்பந் துய்த்துப் புகழ்பெற வாழ்ந்து, மறுமையின்ப மடைதற்கேபப் பொறி புலன்களைச் சுயேச்சையாக விட்டுவிடாமல் அடக்கி, நெறிவழாது ஒழுக்கல்வேண்டுமென்பதே.

பயிற்சி

[இப் பகுதி சொற் செறிவு, பொருட் செறிவு உள்ளது. வாக்கியங்கள் பெரும்பாலும் நீடியவை. மேற்கோள்களும், பழமொழிகளும் தாராளமாக விரவி வருவது காண்க.]

1. செல்வப் பொருளை விடக் கல்விப்பொருள் எவ்விதங்களில் மேன்மையுடைத்து ?

2. கற்கத் தக்கன, கற்கும் முறை — இவைகளைப்பற்றித் தனித்தனி ஒரு பத்தி எழுதுக.

3. நன்றியறிதல், நட்பு, தெய்வங் கொள்கை — இவைகளைப் பற்றி விவரிக்கப்படுவதைப் படித்து, புலப்படும் நீதி களை எழுதுக.

4. செல்வப்பொருளை எவ்விதங்களில் தேடுதல் வேண்டும்? எவ்விதங்களில் செலவு செய்யவேண்டும்?

5. இப் பகுதியில் வரும் பழமொழிகளையும் அருஞ் சொற் றொடர்களையும் எடுத்தெழுதி, விளக்கவுரை தெளிக.

6. முதல் இரண்டு பத்திகளில் காணும் நீடிய வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் பல சிறு வாக்கியங்களாகப் பிரித்தெழுதுக.

21. பண்டைக்காலத்து உரைநடை

நூல் இன்னதென்பது

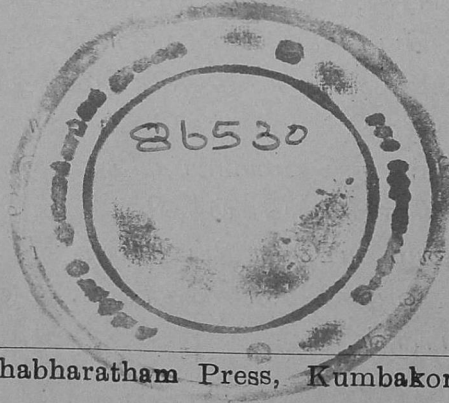
இனி, நூலென்ற சொற்குப் பொருளுரைக்கப்படும். நூல்போறலின் நூலென்ப; பாவைபோல்வாளைப் பாவையென்றதுபோல. நூல்போறலென்பது:—நுண்ணிய பல வாய பஞ்சின் நுனிகளாற் கைவன்மகடுஉத் தனது செயற்கை நலந்தோன்ற ஓரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூனாற்றலென்பது; அவ்வாறே சுகிரந்து பரந்த சொற் பரவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடை படக் கோத்தலாயிற்று நூல்செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி, ஒரு சாரார் நூல்போலச் செப்பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திரம் என்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலென வழங் குதல் தமிழ் வழக்கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்,

திருக்குறள் உரைப்பாயிரம்

இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்கு உரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு; அவை-அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன; அவற்றுள், வீடென்பது-சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது, இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன, ஏனை மூன்றுமே யாம். அவற்றுள், அறமாவது மனு முதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும், விலக்கியன ஒழிதலுமாம்; அஃது ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூவகைப்படும்.

—பரிமேலழகர்

‘வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!
வாழிய பாரத மணித்திரு நாடு!’

Sri Mahabharatham Press, Kumbakonam.

4-12-49-1000

122
9118